

Giới thiệu Lắng Nghe Trái Tim Anh

Truyện Lắng Nghe Trái Tim Anh của tác giả Mạc Nhan là câu chuyện ngôn tình hiện đại nhưng có những nét kỳ bí bởi hai nhân vật rất dễ thương các bạn sẽ bị cuốn hút trong từng câu chuyện.

Đường Quan Vũ là một cảnh sát hình sự có ngoại hình thô kệch không lời cuốn được ai vẫn chưa có bạn gái nhưng anh vẫn không quan tâm anh thích nuôi chó con vì chó trung thành với mình hơn. An Hân Hân là cô gái nhỏ đáng yêu luôn luôn hiểu anh làm cho anh có cảm giác như là cô là con sâu trong bụng anh. Anh giúp ai cũng không cần giải thích và hồi đáp nhưng cô lại rất hiểu anh.

Thật sự cô hiểu anh hay có bí mật gì khiến cô có thể hiểu anh mặc dầu hai người mới quen biết không lâu mời các bạn theo dõi tiếp tục diễn biến câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1.1

An Hân Hân mở to mắt, tò mò nhìn anh trai ở trước mặt, bởi vì bộ dáng của anh trai này rất kỳ quái.

Cũng không phải là nói bộ dạng của anh ta xấu, trên thực tế, dáng dấp của anh trai này nhìn rất khá, nụ cười cũng rất thân thiết, chỉ là chân của anh ấy rất kỳ quái, người khác đều có hai chân, bản thân cô cũng vậy, nhưng anh trai này không có chân, bởi vì nửa người dưới của anh ấy là làn khói, làn khói này chính là từ trong một cái chai bay ra.

"Ha ha ha ~ vì báo đáp ân cứu mạng của bé, Tệ Nhân ta tặng bé một món quà."

"Kẹo?"

"Ha ha ha ~ tốt hơn kẹo."

"Em muốn ăn kem."

"Ha ha ha ~ ta không biết kem là thứ gì, nhưng thứ Tệ Nhân ta muốn tặng cho bé, là món quà vô cùng vô cùng tốt, người khác muốn cũng không được đấy."

An Hân Hân năm tuổi chớp chớp đôi mắt to đáng yêu trong suốt lại hồn nhiên nhìn anh trai trước mặt, tóc của anh ta rất dài, trên đầu còn có một cái sừng, một đôi con ngươi xanh thăm lóe ra ánh sáng thần bí, hơn nữa tiếng cười 'ha ha ha' của anh trai này hùng hậu mạnh mẽ, cả gian phòng đều là tiếng vang của anh.

"Tại sao anh lại từ trong bình chạy ra?" Tiểu An Hân Hân ngây thơ, không có chút sợ hãi mà là tràn ngập tò mò.

Nói đến đây, nụ cười vốn như ánh mặt trời của anh trai đột nhiên chuyển thành tối tăm. "Bởi vì ở một ngàn năm trước, ta đánh nhau với người ta, không cẩn thận bị một hòa thượng chết tiệt gian trá nhốt vào trong bình."

"Ồ, anh đánh thua?"

Chữ thua này khiến cho khuôn mặt đẹp trai của anh trai co rút mấy cái, móng tay của mười đầu ngón tay cũng trong nháy mắt mà biến dài ra, dừng nhìn khuôn mặt của anh đẹp trai, nụ cười cực kỳ phóng điện, nhưng anh chính là một người vừa khó chịu thì lập tức nổi giận, chỉ cần động một đầu ngón tay là loài người nhỏ bé tựa như một con kiến này sẽ bị bóp chết ở trên tay anh.

"Ta không thua, ta chỉ nhường hân mà thôi, ta chỉ là —— ta cãi nhai nhiều với bé làm gì? Coi như bé có vận khí tốt, dựa theo luật trời, ta không những không thể làm hại bé, còn nhất định phải tặng bé món quà báo đáp bé đã thả ta ra ngoài."

"Em muốn ăn MacDonald."

"Chắc!" Anh trai chắc lưỡi một tiếng, bây giờ là thời đại nào rồi hả? Tiểu quý này chẳng những không sợ anh, còn nói những thứ anh nghe không hiểu..., còn hỏi anh có phải là nhân vật trong phim hoạt hình hay không? Bị nhốt một ngàn năm, anh làm gì biết nhân vật trong phim hoạt hình là cái gì? Ngay cả thế giới này biến thành hình dáng ra sao anh cũng không biết được, xem ra anh phải nghĩ biện pháp mau sớm thích ứng cái thế giới mới này. Nhưng trước khi đi, anh nhất định phải để lại một món quà cho ân nhân, đây là luật trời, nếu như anh làm trái, cho dù pháp lực có mạnh hơn nữa cũng sẽ bị trời phạt.

Khuôn mặt tối tăm của anh trai lại hồi phục thành khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời. "Ha ha ha ~ mặc kệ là kem hay MacDonald gì đó của bé, quà của bé là do ta quyết định, ừm! Cầm đi đi, bé được lời rồi."

Móng tay dài nhọn hoặc mở ra ở trước mặt An Hân Hân, tiếp đó lại hiện ra huỳnh quang tỏa sáng lấp lánh, giống như đom đóm trong đêm hè, hoặc như ngôi sao điểm trên bầu trời, ánh sáng này dường như tìm đường của mình, bay thẳng đến gần An Hân Hân, vòng quanh mấy vòng xung quanh cô bé, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

"Là cái gì vậy?" An Hân Hân tò mò hỏi.

"Rất nhanh bé sẽ được biết thôi, tặng quà cho bé rồi, Tệ Nhân ta đi thôi —— ha ha ha ~"

Anh trai hóa thành một luồng khói bay ra ngoài cửa sổ, chỉ còn lại tiếng cười vang dội, An Hân Hân tựa ở bên cửa sổ ngạc nhiên nhìn một màn này.

Cô bé còn nhỏ tuổi, trong cái đầu nhỏ suy nghĩ một chút, anh trai bốc khói rồi cuộc tặng cho bé món quà gì vậy?

"Aizz, thời tiết càng ngày càng nóng rồi."

"Đúng vậy, năm nay nóng hơn năm ngoái đấy."

An Hân Hân nghi ngờ hết nhìn đông tới nhìn tây, là ai đang nói chuyện vậy?

Bên cạnh cô bé cũng không có người, nhưng âm thanh lại truyền đến.

"Cây cũng trở nên ít đi."

"Còn không phải là những loài người thổi tha kia chặt chém lung tung, còn chém nữa, chúng ta phải dọn nhà rồi."

An Hân Hân tò mò mở to mắt nhìn về phía hai con chim sẻ đậu trên cái cây ở trước cửa sổ, cô bé không nghe nhầm, chim sẻ đang nói chuyện phiếm, mà mỗi câu chúng nó nói, bé đều nghe được.

"Có hai loài người đến đây, đợi đến lúc bọn họ đến thì cho bọn họ hai đồng đạn phân để chọc phá bọn họ."

"Không thành vấn đề, cần phải chính xác, trả mỗi thùchặt cây."

An Hân Hân ngạc nhiên mở mắt to, nhìn hai con chim sẻ nâng cao cái mõng, cực kỳ cố gắng ném bay hai đạn phân, chính xác rớt xuống người đi dưới tàng cây, tiếp theo là truyền đến một tiếng chửi rủa.

"Oh —— Shit!"

Ở thành phố Đài Bắc phồn thịnh, trong ngõ nhỏ của thành phố gần như bị các tòa nhà cao tầng bao phủ, có một ngôi nhà cũ tên là "quán cơm An Tâm", là một quán cơm có rất nhiều người thuộc tầng lớp công nhân và khách hàng quen yêu thích ủng hộ nhất.

Mặc kệ những nhà hàng ăn uống dây chuyền hoặc là nhà hàng cao cấp do những đại tài phiệt mở ra có bao nhiêu sao, mùi vị tay nghề đều thua kém quán cơm truyền thống này, thật sự là đã nắm được dạ dày của khách hàng.

Quán ăn cổ xưa này là do một đôi vợ chồng già kinh doanh, sử dụng bí phương gia truyền, khách hàng ngửi thấy mùi đều phải xuống ngựa... Oh không, là ngửi thấy mùi đều phải xuống xe, tất cả đều hướng về tay nghề của ông nội An bà nội An mà đến.

"Xin hỏi muốn dùng gì ạ?"

Trong ba người phụ trách giao tiếp đưa cơm, trong đó có một cô gái tay chân gọn gàng, làm việc cũng cần mẫn, cô là cháu gái của đôi vợ chồng già kia. Bộ dáng mi thanh mục tú, xinh đẹp động lòng người, là một cô gái hai mươi tuổi khiến người ta nhìn vào cảm thấy cực kỳ thoải mái lại bình dị gần gũi.

Bí phương tổ truyền của ông cố nội bà cố nội cộng thêm nụ cười mê người của cô cháu gái đáng yêu, chính là nguyên nhân cửa tiệm này được khách quen ưu ái, nhìn suất cơm của bọn họ bán, ăn hoài không ngán, nhìn hoài không chán.

"Tôi muốn cơm chiên trứng không thêm trứng!"

"Tôi muốn cơm sườn heo thêm hai chén cơm!"

"Tôi muốn cơm thịt kho và canh sò!"

"Tôi muốn mua về một phần cơm sườn heo, hai phần đùi gà, ba phần thịt dê ——"

Mỗi lần đến giờ dùng cơm, quán cơm An Tâm luôn luôn đắt khách, khách ngồi kín bàn, phục vụ trừ việc bắt chuyện kêu món cho khách ra, còn phải phục vụ khách chờ mang về, thậm chí có đôi khi còn phải tiếp điện thoại đặt hàng.

Thật may, cháu gái khả ái xinh đẹp của ông chủ cực kỳ giải giang, trí nhớ của cô không phải là tốt bình thường mà là cực tốt.

"Tám phần sườn heo rán bốn phần đùi gà năm phần dưa cải ba phần canh, đều là dùng trong quán, một phần cơm sườn heo hai phần đùi gà ba phần thịt dê mang về, bàn số tám cơm cá hồi, cho bàn số sáu cơm gà quay trước, bọn họ gọi trước, bàn số bốn muốn cơm thịt kho và canh sò, khách bàn số hai

gọi thêm com sườn heo và hai chén com trắng, ba phần com chân gà đưa đến bàn số bảy, trong đó có một phần không cay là của anh mặc áo sơ mi màu lam gọi, com chiên trứng không thêm trứng là của cô gái mặc đồng phục màu lam gọi."

Dưới sự chỉ huy của An Hân Hân, hai phục vụ khác là Tiểu Vân và Tiểu Song lập tức dựa theo chỉ thị của An Hân Hân đưa đồ ăn đến mỗi bàn.

Đây chính là điểm mà quán com An Tâm khiến mọi người vui vẻ, phục vụ của nhân viên trong quán vừa mau vừa chuẩn, tuyệt đối sẽ không nhầm lẫn, ngay cả bàn nào không thêm cay, thêm một chén com, hoặc là đóng gói mang về đều nhớ rõ mồn một, ngay cả ——

"Hoan nghênh quý khách, hôm nay anh vẫn muốn gọi com lươn thích nhất sao?" An Hân Hân cười tí mắt hỏi một khách nam vừa mới vào.

"Ồ? Làm sao cô biết tôi thích ăn com lươn?"

"Hi hi, hai lần anh tới đây đều gọi com lươn."

Khách nam ngại ngần gãi gãi đầu, không ngờ cô phục vụ xinh đẹp này lại có ấn tượng sâu với anh, chẳng lẽ là đối với anh. . .

"Tôi còn biết hai người bạn ở phía sau anh, anh bên phải thích ăn com thịt bò nạm, cô bên trái là ngồi không."

Vị khách sùng sốt, mà hai người bạn phía sau anh ta cũng đồng thời kêu lên.

"Oa —— trí nhớ của cô thật tốt, nói đúng toàn bộ."

"Ha ha ha, A Bang, người ta cũng không phải là đặc biệt nhớ rõ cậu ăn cái gì, đừng quá tự mình đa tình đấy nhé."

Lời này dẫn tới tiếng cười vang lên.

Ở chỗ này, lúc dùng com luôn luôn tràn đầy sức sống và vui vẻ, sỡ dĩ khách nối liền không dứt, không đơn giản là vì bữa ăn ngon, ngoại trừ trí nhớ của cháu gái ông chủ tốt, còn có cảm giác thân thiết mà nhà hàng khác không có.

Tiểu Vân và Tiểu Song không thể không bội phục trí nhớ của cô.

"Hân Hân, tại sao trí nhớ của cậu lại tốt như vậy? Thật sự là quá lợi hại rồi."

"Đúng vậy đó, nhiều khách như vậy, làm sao cậu có thể biết rõ bàn nào gọi com gì hoàn toàn đều không nhầm lẫn vậy?"

"Ha ha, trí nhớ của tớ tốt thôi."

An Hân Hân lè lưỡi, trên thực tế, sỡ dĩ trí nhớ của cô tốt là có nguyên nhân khác, bởi vì cô có bốn trợ thủ, chính là ba con chó chiêu tài và một con mèo chiêu tài trong nhà. (chiêu tài là gọi tiền; = con vật may mắn trong quán ý)

Đây là bí mật của cô, không ai biết được cô có năng lực có thể nghe hiểu động vật nói chuyện. Từ lúc cô năm tuổi sau khi gặp được anh trai kỳ quái đó, không biết anh ta đã sử dụng phép thuật gì ở trên người cô, khiến cô có thể nghe được nội dung chim sẽ tám chuyện, nguyên nhân hai con chó đánh nhau, tâm sự của mèo, còn có thần lẩn xì xào bàn tán trên tường.

"Com chân gà của bàn số bảy vẫn chưa có đó." Nữ Nữ Maltese* xông tới báo cáo với cô.

"Chị biết rồi, Nữ Nữ ngoan." Cô sờ sờ đầu Nữ Nữ, còn Nữ Nữ cũng rất vui vẻ ngoắt ngoắt cái đuôi.

Nữ Nữ là con chó lông rậm màu trắng xinh đẹp đã được một tuổi, trừ bộ lông được chải chuốt vừa mềm vừa mượt ra, tính tình của nó rất được mọi người yêu thích, là con chó quý của An Hân Hân.

Trừ Nữ Nữ ra, còn có hai con chó săn là Harry và Haru qua lại như con thoi ở trong tiệm dò xét khắp nơi, cùng với con mèo mập Lily, đều sẽ đứng lúc nhắc nhở cô nên chú ý bàn kia, hoặc là khách bàn nào đó gọi món gì, có chúng nó giúp một tay, khiến cho An Hân Hân có thể ứng phó với tất cả khách hàng.

"Hân Hân." Tiểu Song đột nhiên khần trương kéo kéo góc áo của cô.

"Sao thế?" Hân Hân kỳ quái hỏi.

"Phiền toái lại tới rồi."

Dưới sự nhắc nhở của Tiểu Song, An Hân Hân nhìn về phía cửa quán ăn một người đàn ông cao lớn đi vào quán ăn của bọn họ, mà khi người đàn ông này xuất hiện thì tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía anh ta.

Muốn xem nhẹ người đàn ông này rất khó, bởi vì trên người anh ta tản mát ra khí thế "không dễ chọc", vóc người của anh cao lớn cường tráng, màu da ngăm đen, mặc áo Tshirt màu đen bó sát, tôn lên cơ ngực rắn chắc của anh.

Cánh tay của anh cũng rất có lực, nhìn cánh tay trắng kien kia cũng biết có luyện tập qua, trên mặt mang mắt kính màu đậm, khiến người ta không thể

nhìn thấy cặp mắt sau mắt kính, đường cong gương mặt kiên cường cùng đôi môi mỏng nhếch lên thành một đường thẳng, không có nụ cười, vẻ mặt lạnh lùng, tàn mắt ra hơi thở nguy hiểm đủ để cho người ta đổ mồ hôi lạnh.

Đôi mày thanh tú nhỏ dài của An Hân Hân kẻ sát mi tâm*, nụ cười trên mặt cũng mất đi. Cô biết vì sao lại Tiểu Song khản trương như vậy, bởi vì người đàn ông này tám phần là đồng bọn của đám lưu manh đến phá rối ba ngày trước, đến bây giờ Tiểu Vân và Tiểu Song vẫn còn sợ hãi, chỉ tiếc lúc đó cô không có ở nhà, nếu không cô tuyệt đối sẽ cho những người đó đẹp mặt. (* điểm giữa hai đầu lông mày; ý ở đây là nhú chặt mày á)

"Hân Hân... Người đó..."

"Các cậu phụ trách những bàn khác đi, người đó để tớ ứng phó." Phân phó Tiểu Song và Tiểu Vân tiếp tục làm việc, cô cầm lấy thực đơn đi đến bàn số mười, Nữ Nữ cũng tận trách đi theo sau lưng chủ nhân.

Cô đi đến trước mặt người đàn ông đeo kính, vẻ mặt nghiêm túc đã thay bằng nụ cười mê người lúc đầu.

"Anh muốn gọi cái gì ạ?"

Người đàn ông chậm rãi ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt đề phòng của cô, kính râm trên mặt khiến cô không thể nhìn rõ cả khuôn mặt anh, thâm sâu khiến người ta có chút sợ hãi, cô ép mình không thể lùi bước, nếu như anh cố tình đến đến phá rối, cô cũng sẽ cho anh ta mất mặt.

Lúc này cô mới chú ý tới, người đàn ông này không phải đi một mình, anh còn mang theo một con chó sói.

Con chó này cũng giống như chủ nhân của nó, sắc mặt đông lạnh, không có chút tùy tiện, toàn thân cũng tản ra khí thế không dễ chọc, mà cặp mắt rét lạnh của con chó kia đang liếc nhìn chăm chăm vào Maltese nhỏ xinh.

Nữ Nữ hoàn toàn cảnh giác, đối mặt với con chó cao lớn cũng không khỏi dựng đứng lông lên, nhưng nó là con chó trung thành, nó phải bảo vệ chủ nhân, cho dù con chó trước mặt lớn gấp hai nó, nó cũng ép mình nâng cao cảnh giác, nghênh đón cái nhìn sắc bén của con chó đó.

Chủ nhân và chó trung* của hai bên, cứ như vậy mà tám con mắt giằng co lẫn nhau. (* chó trung là con chó trung thành)

Người đàn ông nhìn chăm chăm khuôn mặt đề phòng kia quan sát một lát, trầm giọng đáp: "Hai phần com thịt dê nướng." Giọng nói thanh lãnh hùng hậu, đủ có tính uy hiếp giống chủ nhân của giọng nói.

"Com thịt dê nướng phải không? Chờ một chút sẽ có." An Hân Hân xoay người đi về phía phòng bếp, còn Nữ Nữ cũng theo sát ở sau lưng chủ nhân.

Sau khi thông báo cho bà nội xong, Tiểu Song đi tới bên cạnh cô khản trương hỏi: "Anh ta có gây khó dễ cho cậu không?"

"Không có, anh ta chỉ gọi hai phần com nướng thôi."

"Anh ta nhất định là đến phá rối."

"Đừng khản trương, quan sát trước rồi hãy nói."

Cô an ủi Tiểu Song duy trì bình tĩnh, đồng thời cũng cảnh giác chú ý nhất cử nhất động của người đàn ông đeo kính.

Quán com này của bọn họ bởi vì buôn bán tốt, nên khiến cho đám du côn lưu manh ngấp nghé. Bọn chúng bắt chẹt thu phí bảo hộ, mặc dù bọn họ báo cảnh sát rồi, nhưng cảnh sát cũng không thể bảo vệ bọn họ 24/24, chuyện này khiến cho ông nội bà nội vô cùng phiền lòng, nhưng hai cụ già lại không muốn để cho cô lo lắng, nếu không phải Tiểu Song và Tiểu Vân len lén nói cho cô biết thì cô thật sự không biết có chuyện này xảy ra.

Ông bà nội là người mà cô yêu quý nhất, cho nên cô nhất định phải bảo vệ bọn họ, hôm nay cô đến đây cũng đã có chuẩn bị, nếu như người đàn ông đeo kính râm đó dám gây chuyện, cô lập tức sẽ ghi hình anh ta lại để làm chứng cứ, trừ giao cho cảnh sát ra, còn phải post lên mạng, đồng thời giao cho đài truyền hình đưa tin để công chúng cả nước xem, để cho mọi người nhìn thấy bộ mặt thật của lưu manh.

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông đeo kính râm đó, com thịt dê được đưa đến trước mặt anh, anh động đũa, chuẩn bị dê vào miệng cạp, ăn từng miếng thịt dê, ăn từng ngụm com, lúc anh ta ăn com thật đúng là như bị bỏ đói một tháng, ngay cả con chó của anh ta cũng giống vậy.

Không tới hai ba phút, chủ nhân và sói đều giải quyết sạch phần com thịt dê của mình, chỉ còn lại xương, ngay cả com không chứa lại một hột.

"Ồi chào... Anh ta ăn nhanh thật đấy..." Tiểu Song thấp giọng chắc lưỡi hít hà, An Hân Hân thấy cũng phải trợn mắt há mồm. Lúc này, người đàn ông đeo kính râm đột nhiên nhìn về phía các cô, Tiểu Song và Tiểu Vân sợ tới mức vội vàng cúi đầu.

"Anh, anh ta đang nhìn lại đây!"

"Trời ơi, anh ta đang vẫy tay kia! Làm sao bây giờ Hân Hân?"

Đúng vậy, người đàn ông này chẳng những gì về phía các cô, còn giơ cao một tay bảo các cô đi qua.

Tiểu Song và Tiểu Vân đã sợ đến mức mất bình tĩnh, chỉ có Hân Hân vẫn cố gắng giữ tỉnh táo như cũ.

"Đừng sợ, hai cậu đi đến bàn số một và số năm dọn dẹp sạch sẽ đi, tớ đi ủng hộ với anh ta." An Hân Hân mỉm cười an ủi hai người, nhưng vừa quay người lại, lập tức nâng cao cảnh giác đi đến bàn của người đàn ông đeo kính râm kia, Nữu Nữu Maltese xinh đẹp đi theo sau lưng chủ nhân, cũng nâng cao toàn bộ tinh thần cảnh giác.

"Anh có vấn đề gì sao?"

Tốt nhất là anh đừng nói với cô trong com có gián hoặc trong canh có tóc, mượn cơ hội để bắt chẹt bồi thường, nhưng nếu anh dám làm như thế, cô sẽ

"Thêm một phần com đùi gà."

Cô sùng sốt."Cái gì?"

"Lượng com ít quá, tôi ăn không no, làm phiền cho tôi thêm một chén com, đùi gà có thể gọi riêng không? Tôi muốn cho con chó của tôi."

Cô ngây người, vốn lưỡng lự trước anh sẽ gây khó khăn cho cô, không nghĩ đến anh lại gọi thêm một phần com đùi gà.

Thấy cô vẫn còn ngần ngại, người đàn ông trầm giọng hỏi: "Không thể gọi riêng đùi gà sao?"

An Hân Hân vội vàng hồi thần. "À... Có thể, một phần com đùi gà với thêm một chén com, gọi thêm một cái đùi gà riêng phải không? Lập tức có ngay."

Lúc cô rời đi, vẫn còn rất nghi ngờ liếc nhìn người đàn ông đeo kính râm ở phía sau một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ anh thật chỉ tới dùng com ?

Nữu Nữu đi theo sau lưng chủ nhân, cũng nghi ngờ quay đầu lại nhìn chăm chăm con chó, nhìn cho đến khi cặp mắt sắc bén của con chó không hề báo trước bắn trở lại, nó mới vội vàng quay đầu, đuổi theo bước chân của chủ nhân.

"Cái gì đây?"

Đột nhiên một tiếng rống to vang lên, tất cả mọi người ở đây đều cả kinh ngừng động tác lại, tất cả sững sờ nhìn về phía phát ra âm thanh, một người đàn ông mặc tây trang đắt tiền, nhìn như là phần tử tri thức, phần nộ lớn tiếng nói: "Trong com chiên của tôi lại có gián!"

Trong lúc tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người thì An Hân Hân đi lên trước xem xét, quả nhiên phát hiện bên trong com chiên có một con gián nhỏ, chính mình cũng không nhận được mà ngây người.

Cái này sao có thể? Ông nội và bà nội chú trọng nhất là vệ sinh, mỗi ngày sau khi đóng cửa đều nhất định phải rửa sạch nhà bếp đến ngăn nắp bóng loáng, hơn nữa, ngay cả mấy chỗ nhỏ xíu cũng không buông tha, mức độ gần như là thích sạch sẽ, đừng nói là một con gián, ngay cả một con kiến cũng không có khả năng

"Trời ạ! Trong canh của tôi cũng có gián!" Lần này là tiếng hét chói tai của một cô gái mặc đồng phục công ty.

"Ồi —— Tôi cũng có!"

"Tôi cũng vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Bốn năm người liên tiếp kinh hoàng hét lên, khiến cả quán đều xôn xao, ngay cả những người khách khác cũng thay đổi sắc mặt, thậm chí còn thả dũa xuống nhìn chăm chăm vào phần com của mình, lo lắng mình cũng trúng thưởng!

"Hân Hân, sao, sao lại thế này?" Tiểu Vân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

"Không thể, trong com không thể có gián được." An Hân Hân không tin, tình huống này chưa từng xảy ra, nhưng những người này không hề giống lưu manh, bọn họ thoạt nhìn cũng chỉ là tầng lớp đi làm mà thôi.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, hơn nữa còn liên tục xảy ra với bốn năm người khách, khiến cho cô cảm thấy chuyện kỳ quặc, không tài nào tin tưởng được sự thật trước mắt, nhất định là có người đang phá rối.

"Gâu gâu gâu!"

"Chó thôi! Tránh ra!"

Đôi anh em đại cẩu Harry và Haru này đang không ngừng hướng về phía người đàn ông mặc áo khoác thể thao màu đen và quần jean súa nặng, khiến An Hân Hân không khỏi kinh ngạc; người khác sẽ nghe không hiểu hai con chó này đang kêu cái gì, nhưng cô thì hoàn toàn nghe hiểu Harry và Haru đang kêu cái gì.

"Là người này mang gián tới!" Harry kêu lên.

"Tôi cũng nghĩ thấy mùi, trên người hân ta có giấu mấy con gián!" Haru cũng kêu là.

An Hân Hân lập tức đi về phía tên đàn ông xa lạ kia, tức giận chỉ trích hân ta. "Là anh! Là anh lén thả gián vào trong cơm của mọi người!"

Gã đàn ông bị chỉ trích đầu tiên là cả kinh, tiếp theo tức giận nhảy dựng lên mắng to: "Nói vậy, trong cửa hàng các cô có gián lại đổ tội cho tôi, muốn trốn tránh trách nhiệm sao?"

Lúc này ông nội bà nội cũng vội vàng chạy từ nhà bếp lên phía trước, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sau khi đợi Tiểu Song giải thích xong, bọn họ cũng rất khiếp sợ, một mặt kinh ngạc trong thức ăn có gián, mặt khác cũng cảm thấy bất an đối với suy đoán của An Hân Hân, bởi vì "hung thủ" cháu gái xác nhận có tướng mạo lịch sự, mặc quần áo đắt tiền, thoạt nhìn tuyệt đối không giống người biết làm chuyện xấu.

Bà nội An khẩn trương kéo cháu gái. "Hân Hân, có phải cháu nghĩ sai rồi không?"

"Không sai đâu bà nội, cháu rất khẳng định chính là người này giờ trở quỷ, hơn nữa chúng có ở ngay trong túi áo khoác của anh ta." Cô vô cùng kiên trì, bởi vì cô biết khứu giác của Harry và Haru rất nhạy cảm, ngửi ra thấy chứng cứ trên người của gã đàn ông này.

Gã đàn ông kinh hãi trong lòng, bởi vì đối phương nói không sai, quả thật trong túi của hân có một cái bao đựng rất nhiều gián. Hân thừa dịp lúc không ai chú ý lén thả gián ra ngoài, chính là vì muốn phá hư danh tiếng của tiệm này, khiến cho chuyện làm ăn của bọn họ giảm xuống, hoàn thành công việc lão đại giao cho hân.

Không ngờ lại bị con đàn bà thối này phát hiện ra?! Thật sự không rõ tại sao cô ta lại phát hiện được? Chỉ là, đương nhiên cho dù đánh chết hân ta, hân ta cũng sẽ không thừa nhận.

"Chà hiểu gì cả, không thèm nghe cô nói nữa!" Gã xoay người muốn rời đi.

An Hân Hân sao có thể để cho gã đó đi dễ dàng như vậy, nếu đối phương thật sự chạy thoát, cửa hàng ông bà nội vất vả kinh doanh sẽ bị nhiễm bẩn, nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

"Harry, Haru, cản anh ta lại!"

Hai con chó vừa nghe thấy mệnh lệnh của An Hân Hân thì lập tức chắn ở trước mặt gã đàn ông kia, gầm gừ lộ ra răng nanh công bố cảnh cáo hân ta.

"Tránh ra! Cẩn thận tôi kiện các người!"

"Muốn gọi cảnh sát sao? Vừa khỏe, tôi cũng có ý này, ông nội, làm phiền ông gọi điện báo cảnh sát."

"Hân Hân, cái này, cái này có ổn không?" Bà nội khẩn trương hỏi, bà là người dân thiện lương chất phác, không muốn làm lớn chuyện.

Còn An Hân Hân thì khác, cô không có tâm tính của người bình thường chỉ cần liên quan tới luật pháp thì sẽ lùi bước. Ngược lại, cô cho rằng người bình thường cũng bởi vì không hiểu biết pháp luật, mới dễ dàng bị người xấu lợi dụng nhược điểm này.

Luật pháp là để bảo vệ người, mọi người không nên sợ luật pháp, người xấu mới cần phải cảnh giác sợ hãi, hơn nữa cô rất xác định chứng cứ ở trong túi của gã đàn ông này.

"Ta đồng ý với ý kiến của Hân Hân." Ông nội An đột nhiên mở miệng.

"Ông à?"

"Chuyện này liên quan đến danh dự của tiệm chúng ta, quán ăn này chúng ta đã vất vả tạo dựng nên làm sao có thể chỉ vì mấy con gián không biết từ đâu tới mà phá hỏng thanh danh? Có thể kiếm tiền được hay không là chuyện nhỏ, nhưng đời này ta đối nhân xử thế đỉnh thiên lập địa, tuyệt đối không thể chấp nhận danh dự bị mất hết, báo cảnh sát đi."

"Ông à... Cái này, cái này..."

Ông nội An trấn an bà nội An. "Đừng sợ, mọi việc có tôi gánh vác, chỉ cần chúng ta không làm việc trái với lương tâm, tôi tin tưởng ông trời tự có công đạo, hơn nữa, tôi tin tưởng Hân Hân."

Có ông nội khích lệ, An Hân Hân càng thêm kiên định hơn. "Ông nội, cháu đảm bảo với người là gián do anh ta mang đến, hơn nữa còn giấu ở trong túi áo."

Gã đàn ông thầm kêu thầm ở trong lòng, biết quý kẻ đã bị lộ. Nếu như cảnh sát đến đây, chẳng những gã ta không hoàn thành nhiệm vụ lão đại giao phó, hơn nữa còn bị bắt đến cục cảnh sát, vì vậy gương mặt lịch sự nhã nhặn lộ ra vẻ âm hiểm, lấy con dao găm đầu ở trong áo khoác ra, hù dọa tất cả mọi người kinh hãi tại chỗ.

"Cút! Không muốn chết thì cút ngay!"

Đối phương cứ nhiên mang theo dao găm, đây không phải là chuyện chơi. Tất cả mọi người thay đổi sắc mặt, bao gồm cả An Hân Hân, nếu như bị dao găm đâm cũng không phải là chuyện đùa đâu.

"Gâu gâu gâu!" Hai con chó Harry và Haru vẫn ngăn ở trước mặt không chịu nhường đường, nhưng cũng khiến cho chúng nó gặp nguy hiểm với con dao găm.

Vì muốn giúp đỡ bạn chó, Nữ Nữ dừng cảm quên mình xông lên trước, dùng sức cắn bắp đùi của gã đàn ông.

An Hân Hân không nhịn được kêu lên: "Nữ Nữ!" Cô không kịp ngăn cản, để cho Nữ Nữ xông lên phía trước, nó nhỏ nhắn như thế sao có thể là đối thủ của loài người!

"Chó chết, không muốn sống hả, điếc không sợ súng!"

Mất thấy gã đàn ông cầm dao đâm về phía Nữ Nữ, tất cả mọi người thét lên một tiếng, An Hân Hân lại càng rét run.

"Dừng ——" Cô thét một tiếng, nói thì chậm, nhưng lúc đó thì nhanh, một bóng đen nhanh chóng nhào tới, cắn vào cánh tay của gã đàn ông.

Gã đàn ông lớn tiếng đau kêu, trừ hân ta ra, kẻ cả tất cả mọi người cũng rất kinh ngạc, bởi vì cắn cánh tay của hân ta là một con chó.

Con chó kia dường như đã được huấn luyện qua một cách nghiêm khắc, liều mạng cắn cánh tay cầm dao găm của gã đàn ông không buông.

"Đáng chết! Buông tao ra!"

Gã đàn ông chẳng những bị kinh sợ, còn không cẩn thận làm rớt dao găm xuống đất, hân ta hốt hoảng muốn nện một quyền vào con chó. Nhưng ông trời lại không có hân ta một chút cơ hội nào, lập tức bị người khác đập mạnh vào bả vai, khiến cho một quyền này của hân ta dùng không ra lực, tiếp đó lại lĩnh phải một cước mạnh mẽ vào lưng, khiến cho cả người hân ta chật vật nằm sấp trên mặt đất.

Người ra tay, chính là người đàn ông đeo kính đen - chủ nhân của con chó, đáng người anh cao to hoàn toàn không xem đối phương ở trong mắt. Đầu tiên là lấy tay đập mạnh lên bả vai của đối phương, sau đó dùng chân đạp đối phương ngã nằm trên mặt đất. Từ đầu tới đuôi chỉ dùng hai chiêu này, liền dễ dàng chế phục được đối phương. Còn gã đàn ông xui xẻo bị đánh nằm trên mặt đất, cánh tay vẫn bị con chó cắn chặt ở trong miệng không buông.

An Hân Hân ngây ngốc kinh ngạc nhìn người đàn ông đeo kính đen, không ngờ anh sẽ giúp một tay, anh ra tay nhanh chóng gọn gàng, con chó của anh cũng không thua kém chút nào, hơn nữa còn cứu cả Nữ Nữ.

Chỉ thấy người đàn ông đeo kính đen cúi người xuống, từ trong túi áo khoác của gã đàn ông tìm được một cái bao, trong cái bao kia quả nhiên có rất nhiều tiền, dẫn đến hiện trường vang lên không ít tiếng hít khí.

Không cần giải thích, tất cả mọi người ở đây lập tức hiểu được người nào vô tội, người nào giờ trò xấu.

"Quá ghê tởm, sở thích xấu xa thật!"

"Đúng thật là, nhìn hân ta lịch sự như thế, lại làm ra loại chuyện bẩn thỉu này!"

Mọi người rói rít chỉ trích gã đàn ông có chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực nằm trên mặt đất, còn an ủi ông chủ và bà chủ muốn hai người an tâm, mọi người nói vẫn sẽ tiếp tục đến đây ủng hộ quán cơm. Đồng thời cũng khích lệ, khen ngợi cốt khí của ông chủ và An Hân Hân ban này không dễ dàng chịu khuất phục. Trong đó, mọi người cũng khâm phục người đàn ông đeo kính đen và con chó dám làm việc nghĩa, mọi người đều nhất trí giơ ngón cái lên tán thưởng đôi chủ vật này.

Lúc này thật sự là ngoài dự liệu của An Hân Hân, cô vẫn luôn hoài nghi người đàn ông đeo kính đen là người xấu, không ngờ anh lại chế phục tên khốn kiếp này. Hơn nữa thân thủ rất tuyệt, không khỏi thầm mừng mình không nên thấy bộ dạng người ta giống lưu manh thì có thành kiến với người ta.

"Cám ơn cậu, cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi một tay." Ông nội An và bà nội An vội vàng tiến lên cầm tay của đối phương, cảm kích anh ra tay tương trợ.

Người đàn ông đeo kính đen vẫn chưng ra khuôn mặt lạnh băng không hề thay đổi, khẽ gật đầu nói: "Không cần cảm ơn tôi, nếu cảm ơn thì nên cảm ơn cô phục vụ này, cô ấy cực kỳ nhạy bén, đã vạch trần hành vi tội ác của người này, tôi chỉ thuận tiện giúp một chút mà thôi."

Không biết tại sao khi tầm mắt của người đàn ông đeo kính đen nhìn về phía cô, gương mặt của cô lại hơi nóng lên không biết nguyên do vì sao.

Cô đã không còn bất kỳ thành kiến nào với anh nữa, còn cảm thấy anh cực giỏi. Có nhiều người ở đây như vậy, cũng chỉ có anh chịu ra tay tương trợ, hơn nữa còn dùng phương thức dừng cảm để giúp bọn họ, cô đã hoàn toàn thay đổi ấn tượng về anh.

Bọn họ báo cảnh sát, bởi vì có rất nhiều chứng nhân, vật chứng cũng ở đây, cảnh sát lập tức bắt tên côn đồ lại đưa đến đồn cảnh sát. Người đàn ông đeo kính đen cũng chuẩn bị rời đi, chỉ là trước đi rồi đi, anh lấy tiền ra muốn thanh toán, đương nhiên là ông nội An không chịu thu tiền của anh.

"Cậu là ân nhân của chúng tôi, chúng tôi cảm ơn cậu còn không kịp, sao có thể thu tiền của cậu chứ, coi là tôi mời khách."

Người đàn ông đeo kính đen nhún mày. "Như vậy sao được?"

"Được, đương nhiên được! Nếu cậu không để cho tôi mời khách, thì chính là xem thường tôi." Ông nội An kiên trì muốn anh nhận phần ân tình này, người đàn ông đeo kính đen không còn cách nào khác, đành phải tùy ý ông.

"Được rồi, vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh, đi thôi, Kiệt Lợi."

Thì ra con chó kia tên là Kiệt Lợi, An Hân Hân đưa mắt nhìn theo bóng dáng của người đàn ông đeo kính đen và con chó rời đi. Có một luồng kích động dâng lên khiến cô rất muốn hỏi tên của đối phương, nhưng lại cảm thấy làm như vậy dường như rất đường đột. Đáng tiếc chính là, từ đầu đến cuối cô không nhìn thấy được gương mặt sau cái mặt kính đen đó, không biết được dung mạo thật sự của anh.

Đợi đến khi người đàn ông đeo kính đen đó đi xa, tiếng kêu gọi của ông nội và bà nội mới khiến cô phục hồi lại tinh thần, trong nhà ăn rối loạn thành một nù, vẫn đang chờ được dọn dẹp! Lúc cô muốn xoay người lại, thì phát hiện Nữ Nữ cũng giống như cô đứng ở cửa nhìn theo phương hướng người đàn ông đeo kính đen rời đi.

"Nữ Nữ, em nhìn theo con chó Kiệt Lợi kia sao?"

"Gâu gâu ~" Nữ Nữ ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Cô sờ sờ đầu của Nữ Nữ. "Kiệt Lợi giống như chủ nhân của nó vậy, đều là đáng vẻ hung thần ác sát. Nhưng kỳ thật bọn họ là người tốt, chúng ta trách làm bọn họ rồi, chỉ tiếc không có cơ hội làm quen với bọn họ. Chỉ là chị tin tưởng nếu sau này có gặp lại bọn họ, chúng ta sẽ chào đón bọn họ thật nồng nhiệt, được không?"

"Gâu!" Nữ Nữ ngoắt ngoắt cái đuôi đáp lại lời của chủ nhân.

"Đi thôi, chúng ta vào giúp ông nội bà nội đi."

Bóng dáng cao lớn khỏe mạnh kia đã lưu lại khắc sâu ở trong đầu cô, cô tin tưởng người đàn ông đeo kính đen và con chó kia còn sẽ đến ủng hộ quán ăn ẩm áp của bọn họ, cô và Nữ Nữ cũng có cơ hội được gặp lại bọn họ.

Đến lúc đó, cô nhất định phải lợi dụng cơ hội làm quen với anh, trái tim thỉnh thoảng yên lặng chờ mong bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2.1

Editor: NanaTrang

"Mẹ ơi, cây dù của con đâu rồi?"

"Thời tiết tốt thế này mang theo dù làm gì?"

"Lát nữa trời sẽ đổ mưa đấy ạ."

"Bên ngoài nắng chói chang thế kia, sao trời đổ mưa được chứ?"

"Con nghe nói chứ sao."

"Nghe ai nói?"

"Chuyên gia khí tượng ạ."

"Hả? Báo khí tượng nói à?"

"Hi, tìm được rồi, thì ra là để ở chỗ này."

An Hân Hân bỏ cái dù nhỏ vào trong túi xách, sau đó vội vã đi tới cửa, chuẩn bị mang giày thể thao đi ra ngoài. Nếu như lát nữa trời sẽ mưa thì mang giày thể thao tương đối tiện lợi hơn.

"Mẹ ơi, con đi đây."

"Đợi chút, bữa sáng của con đâu?"

"Con đã lấy cơm nắm và nước hoa quả mẹ làm cho con bỏ vào trong túi rồi ạ, trễ giờ rồi nên con sẽ ăn nó trên đường."

Sau khi vẫy tay chào tạm biệt ba mẹ, An Hân Hân nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Đợi sau khi con gái đi rồi, mẹ An lắc đầu một cái, đóng cửa lại nhìn ông xã nói: "Aizz, vừa rồi anh có nghe thấy không, con bé này lại nói trời sẽ đổ mưa đấy?"

Ba An ngồi ăn sáng ở trong phòng ăn cười nói: "Có thể là thật đấy."

"Ông xã?"

"Em còn nhớ trận động đất mạnh của mười năm trước không?"

"Anh là nói..."

"Nhờ có con bé, cả nhà chúng ta mới có thể bình an thoát khỏi. Nếu không phải nửa đêm con bé đánh thức chúng ta và ba mẹ sau đó kéo cả nhà ra ngoài, bằng không e rằng chúng ta đã chạy không khỏi tai nạn động đất kia rồi."

Hồi tưởng lại trận động đất dữ dội đáng sợ năm đó, đến giờ mẹ An vẫn còn sợ hãi trong lòng.

"Đúng vậy đó, con bé nói cái gì nhỉ... Cá này, chim này, ếch nữa này, vẫn luôn lo sợ nói có động đất, lúc ấy em không tin, cũng cảm thấy chỉ là trùng hợp, nhưng mà... ba đứa nhỏ này, anh tin con bé thật sự nghe hiểu động vật nói chuyện sao?"

"Anh không biết, nhưng anh rất hiểu con gái chúng ta là người như thế nào. Em yên tâm, Hân Hân rất thông minh, bởi vì con bé biết chúng ta lo lắng cho nó, nó cũng biết nếu như liên tục luôn miệng nói với người khác nó nghe hiểu ngôn ngữ của động vật, chắc chắn người ta sẽ xem con bé như người bị bệnh thần kinh, thầy cô giáo và bạn học cũng sẽ nhìn con bé bằng ánh mắt quái dị. Phần lớn người trong thế giới này đều không thể chấp chứa những người có khác biệt quá lớn với mình."

Mẹ An gật đầu một cái. "Đúng vậy, con bé cũng đã đồng ý với chúng ta sẽ không bao giờ nói cho người khác biết, cũng không tùy tiện nói chuyện với động vật ở trước mặt người ta. Mặc dù lúc ấy em cảm thấy đây chỉ là do trẻ con ảo tưởng ra, nhưng qua nhiều năm như vậy, dường như em cũng bắt đầu tin tưởng, con bé thật sự có thể nghe hiểu ngôn ngữ động vật."

"Gâu." Bé chó Nữu Nữu đang ngửa đầu nhìn bọn họ, mặc dù nó là con chó, nhưng lại rất có gia giáo, ngồi giống như một thực nữ nhỏ bé vậy.

Mẹ An vươn tay ôm lấy nó, tò mò hỏi Nữu Nữu: "Nữu Nữu này, mày và An An có thể nói chuyện với nhau thật sao?"

"Gâu."

"Nếu như mày nghe hiểu thì sủa ba tiếng đi."

Nữu Nữu không sủa ba tiếng, ngược lại lại làm nũng liếm mặt của mẹ An, khiến cho ba An ha ha cười nói: "Anh thấy, Nữu Nữu là đang làm nũng với em muốn đòi đồ ăn, em có thể dùng thức ăn nói chuyện với nó."

Mẹ An cũng cười một tiếng, yêu thương ôm lấy chó yêu của nhà họ An, lơ đãng liếc nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ.

"Ôi? Ông xã, anh nhìn ngoài cửa sổ kia."

Ba An nghe theo lời vợ quay đầu lại, hai vợ chồng cùng nhau nhìn về phía ngoài cửa sổ, trước đó vài phút bầu trời vẫn còn chói chang thế nhưng không biết từ lúc nào đã chuyển thành trời đầy mây âm u, mây đen dày cộm đang chiếm cứ bầu trời. Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau, từ trong mắt của đối phương nhìn thấy sự kinh ngạc, trong lòng đều cùng nghĩ đến một chuyện.

Chẳng lẽ trời thật sự đổ mưa? Rõ ràng khí tượng báo hôm nay trời trong nắng ấm mà.

Mười phút sau, bầu trời bắt đầu vang lên tiếng sấm ầm ầm.

Trận mưa lớn này hạ xuống thật khiến cho người ta trở tay không kịp, người đi trên đường phố đều hoảng hốt tránh mưa. Không ai cho rằng thời tiết lại thay đổi lớn như vậy, vài phút trước vẫn còn trời trong nắng ấm vậy mà lúc này lại không chút lưu tình trút mưa lớn như thác nước.

Ở dưới các mái hiên đều là những người không mang theo ô đứng trú mưa, cửa hàng bán ô và áo mưa không đến vài phút toàn bộ bị tranh mua hết sạch. Chỉ có một người hoàn toàn không rơi vào thảm cảnh này, cô chống cây ô của mình lên chậm rãi bước đi ở trong cơn mưa.

An Hân Hân đã sớm biết trước trận mưa này, bởi vì ở trên ban công ngoài trời nhà cô, cô nghe thấy một đám kiến ầm ĩ muốn chuyển nhà, còn nói nếu không chuyển nhanh đến nơi cao nhất thì sẽ bị mưa to cuốn đi.

Từ khi cô biết năng lực dị thường của mình sẽ khiến cho ba mẹ cảm thấy bất an, sẽ khiến cho mọi người ngộ nhận cô không được bình thường, cho nên cô chưa bao giờ nói cho người khác biết mình có năng lực có thể nghe hiểu động vật nói chuyện.

"Đi mau, tại sao mày còn không đi hả?"

"Gâu gâu ——"

An Hân Hân tò mò nhìn sang bên cạnh, ở dưới mái hiên có một cô gái đang kéo dây thừng trên cổ của một con cún, cố gắng kéo nó vào trong cửa, nhưng con cún này làm thế nào cũng không chịu vào

"Sao lại như vậy! Bình thường mày ngoan lắm mà, tại sao mỗi lần tới nơi này, mày đều không chịu đi vào chứ?" Cô gái thờ phỉ phò mắng.

"Gâu gâu —— ăng ăng —— ô ô ô ——"

An Hân Hân bước đi tiếp, nhưng càng đi xa càng không đành lòng, cuối cùng dừng bước lại, im lặng một hồi lâu, xoay người đi về phía cô gái kia đang giằng co với con cún.

"Em gái, em tốt nhất đừng nên dẫn nó vào nhà bạn trai của em, bởi vì bạn trai của em sẽ thừa dịp lúc em vắng mặt mà bắt nạt nó, đây chính là lý do vì sao con cún của em sau mỗi lần tới đây khi về nhà đều bị tiêu chảy. Còn nữa, đuôi phải của nó bị thương không phải do nó nghịch ngợm gây ra, mà là bạn trai của em làm cho nó bị thương, nếu như em không tin, tốt nhất nên lên lút trốn đi tự mình xác minh. Ngoài ra, con cún của em nói sau khi mỗi lần em rời đi, thì có một cô gái trẻ tuổi khác xuất hiện, rất thân mật với bạn trai của em. Hơn nữa cô gái đó và bạn trai em cũng nhau bắt nạt nó.

Sau khi một mạch nói hết toàn bộ lời muốn nói, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của cô gái, An Hân Hân xoay người rời đi, bởi vì điều nên nói cô cũng đã nói rồi.

Mặc dù cô đã quyết định không nói cho người khác biết, nhưng thỉnh thoảng vẫn có ngoại lệ, tựa như tình huống lúc này vậy, hoặc là một tình huống khác tương tự.

"Thật kỳ quái, tại sao nhiều ngày như vậy rồi, chúng nó vẫn không để ý đến đối phương là ai nhỉ?"

"Có lẽ cần phải có thêm thời gian để bồi dưỡng tình cảm nhỉ?"

"Phải không?"

"Nhất định là vậy, mình tin không bao lâu nữa chúng nó sẽ sinh con đấy."

"Chiêm chiêm chiêm chiêm —— chiêm chiêm chiêm chiêm ——"

Hai con chim nhỏ trong lồng, một con gầy, một con mập, mỗi con một hướng, từ đầu đến cuối vẫn duy trì một khoảng cách.

Vốn đã đi về phía trước năm sáu bước, An Hân Hân lại quay lại lần nữa, nhìn hai cô gái đang đứng trước lồng chim nghiên cứu nói ——

"Ông chủ bán chúng nó cho các em đã gạt các em đấy, thật ra hai con này đều là đực cả, hơn nữa vốn chúng nó đều đã có vợ nhưng lại bị ông chủ hám lợi chia rẽ ra. Còn cô, con mập chỉ biết bắt nạt con gầy, đây chính là lý do vì sao chúng nó vẫn giữ một khoảng cách. Hơn nữa con gầy luôn luôn trốn tránh con mập kia, nó sợ đến mức ngay cả ăn cũng không dám ăn, cho nên mới gầy như vậy."

Cũng giống như lúc này, không để ý đến hai cô gái mắt tròn miệng mở, sau khi cô nói xong lại xoay người rời đi.

Những tình huống này cô thấy nhiều rồi, có rất nhiều người nuôi thú vật nhưng lại không có kiến thức để hiểu chúng nó, cũng không học thêm một khóa nào trước đó, chỉ vì nhất thời kích động hoặc là vì thỏa mãn chính mình. Cũng không suy nghĩ xem có phải mình thực sự có thể cả đời phụ trách với sủng vật hay không, ngay cả chim chóc là đực hay cái cũng không biết rõ, thậm chí cũng không quan tâm đến tâm tình của nó, kỳ thật những động vật này cũng có tình cảm đấy.

"Thật là... Không hiểu thì không cần phải nuôi chứ..." An Hân Hân buồn bực không vui, cô bực tức như vậy kỳ thật cũng rất khổ sở. Mỗi lần nhìn thấy chủ nhân ngu ngốc như vậy, cô sẽ không nhịn được mà tiến lên làm gã mẹ.

Cô cố gắng bình phục tâm tình của mình, tự nói với mình tức giận cũng vô dụng, cô có thể làm chính là cố gắng hết sức có thể để giúp đỡ động vật.

Nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian bán hàng từ thiện [1] cứu giúp mèo chó lang thang sắp đến rồi, cô vội vàng tăng nhanh bước chân. Cô và một đám bạn bè cùng chung chí hướng hẹn đi bán hàng từ thiện chí công [2], muốn quyên tiền đến nhà sủng vật và nhà máy thức ăn gia súc để giúp đỡ. Ngoài tiêu phí trong hội bán hàng từ thiện ra, tiền bán hàng từ thiện có được sẽ sử dụng toàn bộ để giúp đỡ chó mèo lang thang.

[1] bán hàng vì việc công hoặc việc nghĩa, hàng bán thường là hàng quyền góp được, giá bán thường cao hơn giá thị trường

[2] còn có tên là nghĩa công, là tên gọi tắt của người công tác tình nguyện. Bình thường là chỉ không cầu vật chất thù lao, xuất phát từ ý nguyện tự do. Chỉ công thường là nhân viên công tác từ thiện đoàn thể, xã đoàn, chính đảng.

"Cứu mạng..."

Đang định tăng nhanh bước chân thì lại nghe thấy tiếng kêu cứu yếu ớt truyền đến, khiến cho cô dừng chân lại lần nữa cẩn thận lắng nghe.

"Cứu mạng... Tôi đói bụng quá..."

Là tiếng kêu cứu của động vật? Là động vật nào đây?

Âm thanh dường như từ nơi xa truyền đến, rồi lại làm cho người ta cảm thấy giống như ở ngay bên cạnh. Mặc dù tiếng kêu cứu có thể khiến cô không kịp giờ, nhưng vẫn không có cách nào bỏ mặc được.

Tiếng mưa rơi quấy nhiễu phán đoán nơi phát ra âm thanh của cô, cô không có cách nào xác định âm thanh đến từ chỗ nào, nghe qua hẳn là động vật nhỏ.

Men theo âm thanh, cô che ô đi dọc theo ngõ hẻm, mơ hồ cảm thấy âm thanh này là từ trong một cánh cửa truyền tới, mà cánh cửa kia lại không đóng nhẹ nhàng đẩy một cái là mở ra, tiếng kêu cứu mỏng manh kia càng thêm rõ ràng, tựa hồ đang nói cho cô biết cô tìm đúng nơi rồi.

Cô đi vào trong tòa cao ốc này, dọc theo cầu thang đi lên trên, bị tiếng kêu cứu mỏng manh kia dẫn dắt níu chặt tim.

Cô một lòng chỉ muốn tìm ra động vật nhỏ đáng thương phát ra tiếng kêu cứu cho nên không nghĩ nhiều. Dĩ nhiên không biết ở trong tòa cao ốc này đang chứa chứa nguy cơ, lại càng không biết ở trong một nơi bí mật gần đó, có một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chú vào cô, tâm mất đi chuyển theo cử động của cô.

Một bóng dáng như ma quỷ tiến lại gần, vô thanh vô tức vươn tay ra bịt miệng của cô lại, ngay cả thời gian cho cô giãy giụa cũng không có, lập tức kéo cô vào trong góc ở một bên, hòa nhập vào trong bóng tối, không phát ra một tiếng vang nào.

An Hân Hân vẫn không rõ đang xảy ra chuyện gì thì bị bịt ở trong khuỷu tay cứng rắn mà mạnh mẽ, lập tức ý thức được cô đang bị người đàn ông này ôm vào lòng. Chỉ là không tới phiên cô làm ra phản ứng kịch liệt, bởi vì đối phương còn kích động hơn so với cô.

Một luồng khí nóng phun ở bên tai cô, truyền đến tiếng gầm nhẹ tức giận của đàn ông.

"Chết tiệt, cô tới đây làm gì hả?"

Khuôn mặt nhỏ tựa như hạt dưa bị một bàn tay bịt miệng lại, chỉ chừa hai con mắt mờ thật to. Cô cố gắng nghiêng mắt nhìn sang bên cạnh thì thấy một khuôn mặt hung dữ của một đàn ông chiếm cứ toàn bộ tầm mắt của cô, tựa như ống kính đặc tả vậy.

Lúc đầu cô còn tưởng mình bị người ta bắt cóc, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông đen kịt đen thì cô lập tức nhận ra đối phương.

Là anh? Hôm đó lúc ăn cơm gọi hai phần thịt dê, một phần đùi gà thêm cơm, lại gọi thêm một cái đùi gà riêng, bên cạnh dẫn theo một con chó cũng khóc giống như chủ nhân, hơn nữa lại còn giúp chủ nhân đánh ngã gã đàn ông mạng theo gián đó! Không ngờ lại gặp anh ở chỗ này hơn nữa còn ở dưới tình huống thế này.

Cô mong đợi có thể gặp được anh lần thứ hai đấy, bởi vì cô cực kỳ có thiện cảm đối với anh. Trên thế giới này gần như mỗi cô gái đều có một giấc mộng, hi vọng có một cuộc gặp gỡ lãng mạn với chân mệnh thiên tử của mình. Nhưng không phải là dưới tình huống quái lạ này, và lại còn bị đối phương trách mắng giống như đại nhân la mắng trẻ con cô không nên xuất hiện ở đây.

Cô không cảm thấy đối phương có ý nghĩ xấu với cô, ngược lại dường như mình xông vào nơi này là rước lấy cho đối phương một phiền toái đủ lớn.

Vừa thấy mặt đã bị đối phương mắng đến thối đầu, cô cực kỳ không hiểu lại siêu cấp vô tội.

Cô không rõ mình đắc tội với anh lúc nào? Tại sao anh lại kích động đến như vậy? Hơn nữa làm gì có người đang lúc chất vấn người khác lại dùng tay bịt miệng người đó lại chứ, cô có thể trả lời được mới lạ đó.

"Cô không biết nơi này rất nguy hiểm sao!"

"..."

"Nơi này không phải là nơi cô nên tới có biết không hả!"

"..."

"Cô tới nơi này là tự tìm phiền toái đấy!"

"..."

"A Vũ, cậu bịt miệng người ta như thế thì bảo người ta trả lời cậu kiểu gì hả?" Trong chỗ tối truyền đến giọng nói của một người đàn ông khác giúp cô trả lời.

An Hân Hân tò mò dời mắt về phía bên kia, kinh ngạc phát hiện trừ người đàn ông đeo kính đen ra, phía sau bồn hoa lớn còn có một người đang ẩn nấp.

"Oa? Cô em này không phải là em gái trong quán com An Tâm sao?" Một người khác trốn ở trong tủ giấy cũng nhô đầu ra.

"Người ta không phải là em gái làm công, mà là thiên kim tiểu thư của quán com đó."

"Tại sao cô ấy lại tới đây?"

"Đến đưa com sao?"

"Đàn, cậu có nhìn thấy cô ấy mang theo bento không?" (bento là hộp com như ở bên Nhật bản ý)

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Một đám đàn ông mồm năm miệng mười khiến cho An Hân Hân choáng mắt, không ngờ ở đây lại có nhiều người ẩn nấp như vậy. Kinh ngạc hơn chính là, mỗi người bọn họ đều mặc áo chống đạn, mang theo súng ngắn.

Cảnh sát?

Một đôi hỏa nhãn kim tinh của Đường Quan Vũ bắn quét về phía bọn họ. "Đương nhiên tôi biết cô ấy không thể nói chuyện, bằng không tôi bịt miệng của cô ấy làm gì. Chỉ là tôi không muốn cô ấy thết lên làm hỏng chuyện lớn của chúng ta thôi!"

Đôi mắt đẹp dưới lông mi trùng lại nhìn người đàn ông đeo kính đen, nếu không cho phép cô nói chuyện, vậy liên tục hỏi cô như vậy để làm chi hả? Ăn no không có chuyện làm sao?

"Hình như là cô ấy vô tình đi tới đây, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, cậu đừng mắng cô ấy nữa." Phương Ngọc Văn nói.

Nói đúng rồi, An Hân Hân nhìn về phía người đàn ông giúp cô nói chuyện. Dáng dấp của anh nhả nhận đẹp trai, dường như tương đối hiểu lý lẽ, cũng không thô lỗ, không phân rõ phải trái như người đàn ông đeo kính đen này.

"Tôi đang nói cho cô ấy biết tính nguy hiểm, nếu không xảy ra chuyện gì thì sao!"

Hai mắt của An Hân Hân trợn lên nhìn người đàn ông đeo kính.

"Cậu đừng hung dữ như vậy, cẩn thận hù dọa người ta đấy."

Hai mắt lại liếc về phía người đàn ông nhả nhận đẹp trai kia.

"Bị tôi hù sợ còn đỡ hơn bị mất cái mạng nhỏ này."

Con người lại trùng về phía người đàn ông đeo kính.

"Lúc nào cậu cũng hung bạo như vậy, chẳng trách đều hù dọa con gái người ta bỏ chạy."

Đôi mắt tiếp tục liếc về phía người đàn ông nhả nhận đẹp trai.

"Tôi hung bạo? Tôi chỉ đang nói cho cô ấy nghe lời thật thôi."

"Nói chuyện với cậu không đầu không đuôi, tôi bảo đảm cô ấy nhất định nghe không hiểu."

"Tôi đã nói cho cô ấy biết nơi này rất nguy hiểm rồi, sao lại nghe không hiểu chứ?"

Ôi, đúng là tôi nghe chả hiểu gì cả!

Hai mắt của cô đảo tới đảo lui nhìn hai người đàn ông kia, tình hình bây giờ là như thế nào vậy? Nói tương thanh* sao? Hai người này chỉ lo nói chuyện của mình, còn cô giống như một con tin bị vây khốn, miệng bị bịt lại, muốn chen vào nói cũng không được.

(* tương thanh, còn gọi là tấu nói: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt)

Đường Quan Vũ nhìn về phía cô, thấp giọng cảnh cáo: "Tôi cho cô biết, tôi ghét nhất là nghe tiếng thét của đàn bà, nếu như tôi buông tay ra, cô có thể bảo đảm không thét lên không?"

Cô gạt đầu một cái, bởi vì hiện tại cô căn bản không biết mình có lý do gì để thét lên.

"Cô chắc chắn?" Anh không an tâm, hỏi lại lần nữa.

Cô gạt đầu thêm cái nữa, anh nhìn chăm chăm vào cô, suy tính một lát, cuối cùng mới quyết định buông tay ra.

Rốt cục, miệng bị bịt chặt cũng lấy được tự do, đang muốn hỏi bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì miệng của cô lại bị một bàn tay to bịt trở lại.

"Có người tới!" Đường Quan Vũ ôm lấy cô tránh ở một bên, Phương Ngọc Văn cùng những người khác cũng nhanh chóng trốn đi. Kết quả, cô lại giống như con tin bị người đàn ông đeo kính đen vững vàng trói chặt lại. Mặc dù cô không biết xảy ra chuyện gì, nhưng từ vẻ mặt căng thẳng và không khí khẩn trương tan mát ra trên thân bọn họ, cô biết có chuyện xảy ra cho nên cũng dè dặt cẩn thận theo, không dám lộn xộn.

Dưới lầu, cô nghe thấy tiếng bước chân lên lầu, người tới không chỉ có một, nghe qua hình như là một nhóm người, còn có thể nghe thấy đối thoại của bọn họ.

"Chỗ này an toàn chứ?"

"Đương nhiên rồi, nơi này là cao ốc, nằm ở trong khu náo nhiệt, sẽ không có ai nghi ngờ đâu."

"Mây cũng thật can đảm, dám bỏ trí địa điểm ở chỗ này, đối diện là cục cảnh sát đấy."

"Mây chưa từng nghe qua câu nói nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất sao? Bọn cóm đó tuyệt đối không ngờ rằng chúng ta cất đồ ở đây."

"Mây có khóa giả sao?"

"Khóa giả thì có ích lợi gì, đồ của tao so với khóa giả còn xịn hơn."

"Thần thần bí bí, rốt cuộc là cái gì, mau cho tao xem."

"Nếu tao là mây, tuyệt đối sẽ không tùy tiện đụng vào cái nắm cửa này."

"Có ý gì? Chẳng lẽ mây ——"

"Ha ha, nếu có người cố gắng mở cái nắm cửa này thì sẽ khởi động cơ quan, không đến năm bước, người xông vào sẽ bị bom tao cài nổ cho phanh xác."

An Hân Hân kinh hãi trong lòng. Bom? Trời ạ, trong phòng kia có bom? Cô gần như không dám tin vào lỗ tai của mình, thì ra mình đã xông vào một nơi nguy hiểm như vậy mà không hay biết gì, hiện tại rốt cuộc cô đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

Nghĩ đến vừa rồi thiếu chút nữa mình lỡ tay đụng vào cơ quan bị nổ cho phanh xác, không khỏi rung mình một cái, cũng hiểu vì sao người đàn ông đeo kính đen lại tức giận như vậy.

Nếu không phải anh kịp thời kéo cô ra, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi. Nghĩ tới đây, cô không nhịn được mà rút người lại dựa sát vào lòng anh, cố gắng tìm một chút cảm giác an toàn ở trong khuỷu tay cường tráng này, có thể trấn an trái tim hoảng sợ của cô.

Đường Quan Vũ hướng về những người khác làm một ám hiệu, sợ dĩ bọn họ trốn đi, chính là chờ đối phương giải trừ cơ quan, như vậy có thể sẽ bớt phiền hơn.

Phương Ngọc Văn làm một thủ thế sau đó lặng lẽ tiến tới, những người khác lần lượt đi theo. Đường Quan Vũ cũng tính vào theo, nhưng vừa bước chân ra lại nhớ tới mình vẫn đang ôm một phiên toái trong người, vì vậy buông cô ra, cũng nghiêm túc thấp giọng ra lệnh cho cô.

"Đợi ở chỗ này không cho phép chạy loạn, biết không?" Đợi cô gạt đầu đảm bảo, anh lập tức xoay người lại đuổi theo Phương Ngọc Văn.

An Hân Hân trốn ở phía sau nhìn bọn họ từ từ đến gần căn phòng kia, cũng không khỏi lo lắng cho bọn họ. Bình thường chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng cảnh sát truy bắt kẻ xấu ở trong rạp hoặc là trên tivi, không nghĩ tới sinh thời, cô thậm chí còn có cơ hội đích thân trải qua kỳ cảnh này.

Thật ra cô có thể thừa dịp này chạy trốn đi, nhưng hai chân lại không nghe lời cứ dính tại chỗ, trái tim 'thình thịch thình thịch' đập nhanh.

Sắc mặt Đường Quan Vũ rét lạnh, lúc ánh mắt sắc bén như báo săn nhìn trúng mục tiêu thì luôn trầm tĩnh như vậy, đây là điềm báo anh sắp vuron móng

ra bắt lấy con mồi.

Không hề báo động trước, anh dẫn đầu vọt vào trong phòng, hành động như sấm, nhanh như Jaguar*, Phương Văn Ngọc và những đồng đội khác đi sau anh cũng đồng lòng xông lên như bay, nhanh nhẹn như anh.

(* báo đốm của Mĩ. Tên Jaguar có nghĩa là “con thú có thể giết chết con mồi chỉ bằng một cú nhảy”)

Phương Văn Ngọc và anh vô cùng ăn ý, một người tấn công bên trái thì người còn lại tấn công bên phải, một người công kích ở trên thì người kia chiếm đóng ở dưới, hợp tác khăng khít, phối hợp không chê vào đâu được.

Đánh bất ngờ đối với bọn họ rất có lợi, không tới một phút, đã đánh cho năm tên kia đến mức đầu óc rối mù, Đường Quan Vũ đánh mấy tên này đến khi mặt mũi bầm dập sau đó mới ném vào một chỗ.

"Ai là đại ca?"

Năm người im lặng một hồi, không ai trả lời, Đường Quan Vũ không nói lời nào hung hăng đập một cước vào chân bị thương của một người trong đó, đôi phương đau đến mức liên tục khóc thét.

"Không nói thì tao sẽ đập gãy chân mày."

Đôi phương đau đớn vội vàng dùng tay chỉ chỉ người bên phải gần nhất. "Là, là hắn ta."

Ánh mắt sắc bén của Đường Quan Vũ đổi vị trí nhìn sang người bên phải, sau khi đánh giá trên dưới liền lạnh giọng hỏi: "Mày là đại ca?"

Khiếp sợ khí thế hung mãnh của anh, cùng với bản lĩnh lợi hại sau khi được thương thức qua, đôi phương sợ hãi cúi đầu, lắp bắp trả lời: "Đúng... Đúng vậy."

Đường Quan Vũ chậm rãi nheo mắt lại, vừa nắm chặt nắm đấm rắc rắc vang lên, vừa nói: "Chế tạo bom, là chủ ý của mày?"

Gã ta sợ hãi gật đầu thừa nhận. "Đúng, đúng vậy."

"Cướp ngân hàng, cũng là chủ ý của mày?"

"Đúng, đúng vậy."

"Bắt con tin đi, cũng là chủ ý của mày?"

"Đúng..."

"Rất tốt!" Quả đấm của Đường Quan Vũ đột nhiên không chút lưu tình nện xuống, chỉ là không phải đánh người tự nhận mình là đại ca, mà là tên ở bên phải gã nhìn dung mạo rất đối tâm thường.

"Oa oa!" Đôi phương đau thấu trời xanh quát to một tiếng "Sao, sao mày lại đánh tao?"

Anh tóm lấy cổ áo của đôi phương, hơi thở phun lên máu mũi đang chảy của người kia. "Mày cho rằng tìm người thay thế là có thể lừa gạt được tao? Theo tao thấy, mày mới là đại ca chân chính của bọn họ, đúng không?"

Người đàn ông hiền lành khiếp sợ với phán đoán của anh. "Làm sao mày biết?"

"Bởi vì ánh mắt của bọn họ nhìn lên người mày nhiều nhất."

"Vậy cũng không có nghĩa tao chính là đại ca!"

"Còn muốn giả vờ hả!" Vừa nói vừa nện một quyền vào đôi phương.

Dựa vào kinh nghiệm phá án nhiều năm tích lũy được, làm thủ hạ bình thường sẽ chờ đại ca nhắc nhở hoặc ra mệnh lệnh, cho dù tận lực che giấu, nhưng ánh mắt của bọn hắn vẫn sẽ không tự chủ được mà liếc về phía đại ca như cũ, lập tức lộ ra chân tướng.

Phương Văn Ngọc cùng những cảnh sát khác vội vàng dọn dẹp hiện trường, có người gọi điện thoại liên lạc với cục cảnh sát, có người ở trong phòng cẩn thận lục soát, đợi sau khi kiểm tra toàn bộ nơi này, Phương Văn Ngọc đi tới ghé vào bên tai anh thấp giọng nói một câu ——

"Không tìm thấy."

Không tìm thấy? Đường Quan Vũ nhú chặt mày, sau khi chế phục được bọn cướp, lại phát hiện cô gái bọn họ muốn cứu không thấy đâu, anh trừng mắt về phía đại ca của bọn cướp.

"Người đâu? Chúng mày giấu cô gái kia ở đâu rồi?"

Đại ca bọn cướp lộ ra sắc mặt nham hiểm. "Ha ha ha ——" một quả đấm bắt ngờ đánh xuống.

"Cười cái gì mà cười? Cô gái kia ở đâu?" Đường Quan Vũ mặt không đổi sắc hỏi.

"Mày dám đánh tao! Không muốn mạng của cô ta nữa sao?"

Lại nện xuống thêm một quyền, nhưng lần này người động thủ là Phương Ngọc Văn. "Cô gái kia ở đâu?"

"Chúng chúng mày đánh tao! Tao chết cũng không nói cho chúng mày biết! Tao muốn để cho đám cảnh sát chúng mày không tìm được con tin, mất hết mặt mũi, không có cách nào bàn giao lại được!"

Muốn uy hiếp bọn họ? Giỏi lắm.

"Tao thấy nếu không đánh gãy tay mày thì chắc là mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ nhỉ!"

"Chúng mày dám dùng hình phạt riêng? Cần thận tao tố cáo chúng mày!"

Những cảnh sát khác nghe thấy hai chữ tố cáo này đều lộ ra vẻ mặt khó xử.

"Hắn nói muốn tố cáo chúng ta, làm sao bây giờ?"

"Cái này thật là phiền não, tổ trưởng sẽ mắng chúng ta mất."

"Nếu đánh gãy tay hắn, hắn vẫn có thể tố cáo chúng ta."

"A Vũ, theo tôi thấy, không bằng nhỏ sạch răng của hắn đi, để cho hắn không có cách nào nói chuyện."

Nói xong, tất cả mọi người đều xoa tay hăm he, còn lộ ra nụ cười nham hiểm, một bộ dáng mạnh mẽ ngoan độc chuẩn bị vận dụng hình phạt riêng, hù dọa đối phương bay mất nửa cái mạng.

"Chúng chúng mày đừng làm loạn!"

Đường Quan Vũ cố ý gạt đầu một cái. "Đề nghị này không tồi, nếu hắn không chịu nói, vậy thì giao cho mấy cậu xử lý đi."

Hù dọa bọn cướp là kỹ xảo bọn họ hay dùng, mục đích chính là muốn ép bọn chúng nói ra tung tích của cô gái kia.

Anh giao bọn cướp cho các cảnh sát khác, còn mình thì đứng ở một bên xem kịch vui. Đột nhiên khỏe mắt dường như thoáng nhìn thấy cái gì đó, anh cảnh giác nhìn sang bên cạnh, không khỏi ngơ ngẩn.

Có người đang ở trong phòng rành rỗi qua lại, chính là cô gái ở quán cơm An Tâm kia.

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 3.1

Cô biết ngay mà, tiếng kêu cứu kia quả nhiên là từ trong căn phòng này truyền tới.

Khi cô mở cái nắp của hộp giấy trên bàn ra thì chân tướng cuối cùng cũng rõ ràng, thì ra vật nhỏ này đang cầu cứu! Oh —— vật nhỏ đáng thương, đừng lo lắng, chị tới cứu em đây.

Khi cô muốn vươn tay ra ôm lấy vật nhỏ kia, chợt cái nắp trên tay còn chưa kịp để xuống thì cổ áo đột nhiên bị người ta xách lên, cái nắp trên tay không cẩn thận rơi xuống đất, cả người cô bị xách qua một bên, sao đó là truyền đến tiếng gầm nhẹ của đàn ông.

"Cô ở đây làm gì?"

Sắc mặt Đường Quan Vũ còn thúi hơn cả đầu hủ thối vạn năm, vừa nhìn thấy cô ở trong phòng sờ đông sờ tây, hai anh phải vội vàng đi tới tóm lấy cô. Cô gái này không ngoan ngoãn ở bên ngoài đợi anh, cho là anh đang đi dạo ngoài đường, xem nơi này là cửa hàng sao?

"Ồi chào, đừng kéo mà." Người này sao lại thô lỗ như vậy chứ, xách cổ áo của cô tựa như xách một con mèo nhỏ, cô không nhịn được mà kháng nghị. "Anh làm gì vậy hả?"

"Tôi mới là người muốn hỏi cô làm gì ở đây? Ai cho phép cô đi vào hả!"

"Bởi vì tôi phải cứu nó á."

"Cứu ai?"

"Nó."

Đường Quan Vũ nghi hoặc nhìn theo ngón tay của cô nhìn đến cái hộp giấy trên bàn, anh nửa tin nửa ngờ kéo cô đi đến trước cái bàn, lại nhìn thấy một con chuột hamster màu vàng nằm trong hộp

"Cô chi chính là con chuột chết này?"

"Nó vẫn chưa có chết, hơn nữa nó không phải là chuột thường, mà là chuột hamster vàng đấy." Cô cãi chính, tiếng kêu cứu mình nghe được ở bên ngoài chắc chắn là của con chuột hamster này rồi, chuột hamster đáng thương, nhất định là mấy ngày nay chưa ăn gì, nó vẫn luôn than đói bụng đó.

Anh như gặp phải quỷ trùng mắt nhìn cô. "Cô muốn cứu nó?"

"Các anh có thể cứu người, tại sao tôi không thể cứu con chuột hamster này? Có thể buông cô áo tôi ra được chưa? Con chuột hamster này đã sắp đói chết rồi, không tới cứu sẽ không kịp nữa đâu."

Cô gái này chạy đến đây chỉ vì muốn cứu con chuột hamster đó? Thật sự là rất kỳ quái lại rất không có đạo lý rồi, hành tích* khả nghi, đang muốn thăm vấn cô lại nghe thấy tên đại ca kia gầm lên. (* dấu vết hoạt động)

"Muốn cứu cô gái kia thì thả bọn tao ra! Nếu không thì đừng hỏi hận đấy! Đã muộn sắp không kịp rồi!"

Phương Ngọc Văn túm lấy cổ áo của gã, không khách khí chất vấn: "Có ý gì?"

Gã đại ca lộ ra nụ cười gian. "Cô gái kia cũng giống như con chuột này, đói bụng mấy ngày rồi, nếu mày không thả bọn tao đi, sẽ không có ai cho cô ta ăn, hiện tại cô ta hẳn cũng sắp hấp hối rồi nhỉ? Nếu như cô ta đói chết, thì chính là do chúng mày hại chết, chứ không phải là tao!"

Nghe xong lời này thì cảm thấy không ổn, nhiệm vụ chủ yếu lần này của bọn họ trừ bắt tội phạm ra, còn phải cứu cô gái làm con tin trở về. Nếu như mạng của cô gái này đang gặp nguy hiểm, vậy chứng tỏ thời gian rất cấp bách rồi.

"Má nó! Tên điên!"

"A Vũ, chúng ta đánh đám người này thành tàn phế, xem bọn hắn có nói không!"

"Tán thành!"

Đám cảnh sát đều đã rất muốn thu thập đám cướp này một trận, chỉ chờ một tiếng của A Vũ nhà mình.

"Trừ phi mày thả bọn tao ra, nếu không cho dù đánh bọn tao thành tàn phế, bọn tao cũng sẽ không nói!"

"Đúng, không nói!"

"Đánh chết cũng không nói!"

Lần này đám cướp cực kỳ hợp tác, bọn hắn biết đây là cơ hội đàm phán duy nhất, phải biết rằng muốn làm đại sự, nếu không có chút đầu óc thì không được, cô gái kia là lợi thế đàm phán duy nhất của bọn hắn, tuyệt đối không thể dễ dàng thỏa hiệp được.

Đường Quan Vũ suy tính một chút, anh nhìn về phía Phương Ngọc Văn, hỏi ý kiến của bạn.

"Cậu cảm thấy thế nào?"

"Theo tôi thấy, lời bọn hắn nói có thể là thật."

"Cậu tin lời nói dối của bọn hắn?"

"Không tin, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm như vậy, dù sao chúng ta vẫn chưa tìm thấy cô gái kia, không phải sao?"

"Cậu muốn thả bọn hắn đi?"

"Không muốn, nhưng trừ như vậy ra, còn có biện pháp gì đây?"

Đường Quan Vũ hiểu ý của Phương Văn Ngọc, căn cứ vào tuyến báo của bọn họ, vốn tưởng rằng cô gái kia bị nhốt ở chỗ này, nhưng không ngờ ngay cả cái bóng cũng không tìm thấy, bọn họ tính sai hết rồi.

Mặc dù tình hình nóng nảy nhưng không lỗ mắng, không tìm được cô gái kia trước thì có bắt được bọn cướp này cũng vô dụng. Dễ nhìn thấy, dễ chạy thoát thân, bọn cướp này có thể dùng bất cứ giá nào để chạy trốn, nhưng nếu như cô gái kia thật sự đang gặp nguy hiểm, bọn họ nhất định phải tranh thủ thời gian, nếu không mỗi giây mỗi phút trôi qua, đều sẽ khiến cho tỉ suất cứu được cô gái kia càng lúc càng nhỏ.

Đáng ghét thật, bọn họ ngay cả cơ hội đưa bọn cướp này về cục cảnh sát tra hỏi cũng không có.

Khi bọn họ đang lâm vào cục diện khó cả đôi đường thì có người cực kỳ gà mẹ nói cho bọn họ biết.

"Cô gái ở trong vách tường."

Hai người Đường Quan Vũ và Phương Ngọc Văn đều sửng sốt, quay đầu nhìn về phía An Hân Hân.

"Cô đang nói nhảm gì đó?"

"Cô gái bị nhốt ở trong tường, tốt nhất nên nhanh chân đi cứu cô ấy đi."

Đường Quan Vũ nhìn chằm chằm vào cô, cô gái này rốt cuộc đang làm cái gì? Đầu tiên là tùy tiện chui đầu vào nơi nguy hiểm này, thiếu chút nữa động vào bom, tiếp theo là đi theo phía sau bọn họ chạy vào đây, nói gì là tới cứu chuột hamster màu vàng, bây giờ còn nói cô gái kia bị nhốt trong tường?

An Hân Hân biết bọn họ không tin, nhưng con chuột hamster này quả thật nói với cô như thế, mà chuyện này liên quan đến mạng người, cô không thể không nói. Chuột hamster này nói chủ nhân của nó bị những kẻ xấu này giấu ở trong vách tường, trong tường này có một không gian kín đáo, nhìn từ bên ngoài sẽ không thấy được.

"Làm sao cô biết?"

"Tôi... đoán."

"Đoán? Cô xem đây là đang chơi trò giải câu đố sao?"

"Tôi nói nghiêm túc đó, không tin các anh có thể đi kiểm tra xem một chút."

Cái cô nàng này! Anh thật sự nên tóm lấy cô tét vào mông cô một trận, miễn cho cô ăn nói bậy bạ.

Khi hai người bọn họ đang nói chuyện, Phương Ngọc Văn tò mò đi tới trước bức tường cô chỉ cần thật kiểm tra. Bức tường này nhìn bên ngoài thì không có gì đặc biệt, vô cùng bình thường, nhưng khi anh dùng tay gõ thử, lại cảm thấy sự khác thường trong đó.

"A Vũ, cô ấy nói không sai, âm thanh của bức tường này không bình thường, bên trong rỗng ruột."

Đường Quan Vũ vốn không tin, nhưng sau khi nghe thấy lời của Phương Ngọc Văn, anh lại lập tức đi qua kiểm tra, quả nhiên phát hiện bức tường này có vấn đề lớn.

Anh và Phương Ngọc Văn hai người bắt đầu nghiên cứu bức tường này, sau khi đo lường phát hiện chỗ rẽ khác của bức tường có một cơ quan, thì ra bức tường này đúng là còn có một cánh cửa. Khi bọn họ hợp lực đẩy bức tường qua một bên thì phát hiện có một không gian nhỏ chưa tới một bình*, còn cô gái kia thì đang nằm ở bên trong. (1 bình = 400/121 m²)

Đường Quan Vũ lập tức tiến lên kiểm tra, lúc phát hiện cô gái vẫn còn thở thì anh thở phào nhẹ nhõm, hẳn là cô bị đám người này hạ thuốc ngủ cho nên mới ngủ say như vậy.

Tìm được cô gái bị bắt, nắm tên cướp kia đều sợ tới mức mặt mày trắng bệch, điều này chứng tỏ bọn họ không còn bất kỳ cơ hội thương lượng nào nữa rồi.

"Dẫn bọn chúng về cục cảnh sát." Đường Quan Vũ phân phó những cảnh sát khác, sau đó ôm lấy cô gái lập tức muốn đi đến bệnh viện. Phương Ngọc Văn cùng những cảnh sát khác phụ trách còng tay nắm tên này áp giải toàn bộ về cục cảnh sát. Về phần An Hân Hân, nghĩ thầm nơi này không còn chuyện của cô nữa, lúc ôm lấy con chuột hamster đang muốn rời khỏi đây thì đột nhiên cổ áo lại bị xé rách.

"Cô đi theo tôi!" Đường Quan Vũ ra lệnh.

"Hả? Tại sao?"

"Cô phải cho tôi một lời giải thích chính đáng, tại sao cô lại biết người bị nhốt trong tường? Nếu không cho tôi một đáp án hợp lý, tôi sẽ lấy thân phận người bị tình nghi giam cô lại!"

"Ôi? Sao lại —— tôi đã giúp các anh đó, sao có thể như vậy —— ôi da ——"

"Đi!"

Bàn tay to không hề khách khí xé cô đi theo, không cho phép cô rời khỏi tầm mắt của anh.

Thì ra là người đàn ông đeo kính đen này tên là Đường Quan Vũ, là một cảnh sát hình sự. Khi bọn họ đang mai phục ở trong cao ốc nơi bọn cướp ẩn náu tiến hành công kiên hành động thì cô lại không cẩn thận xông vào, xem chút nữa làm hỏng đại sự của người ta cũng thuận đường đe dọa mạng nhỏ của mình.

Sau khi đưa cô gái kia đến bệnh viện giao cho bác sĩ và y tá, thông báo cho người nhà của cô gái kia xong, cô liền bị Đường Quan Vũ tóm về cục cảnh sát, trở thành người bị tình nghi số một của anh, đơn giản là vì cô không có cách nào giải thích được vì sao mình biết cô gái kia bị giấu ở trong phòng tối sau bức tường.

Được rồi, niệm tình Đường Quan Vũ giúp cô một lần, lại cứu mạng cô một lần, cô sẽ không trách anh dữ dằn với mình. Bởi vì hiện tại tất cả lực chú ý của cô đều ở trên khuôn mặt sau khi lấy mất kính đen ra.

Thì ra diện mạo thật của anh là như thế này nha! Ánh mắt không cần trừng lên cũng rất có lực sát thương, mày rậm tung bay, sống mũi cao thẳng, cùng với khuôn mặt có đường cong kiên nghị, cộng thêm râu ria ở trên cằm đã mấy ngày rồi không cạo, tất cả tổ hợp lại thì có đủ mười phần "cường đạo". Chỉ là theo ý của cô, cô cảm thấy anh rất có vị dương cương của đàn ông.

"Nói, sao cô lại biết con tin đang ở đó!"

"Tôi đoán chứ sao."

"Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy! Còn nữa, tại sao cô lại đi vào tòa cao ốc kia?"

"Bởi vì tôi muốn cứu con chuột hamster thôi mà."

"Nói nhảm!"

Tiếng gào thét như sấm cộng thêm tiếng đập bàn, khiến cho An Hân Hân ngay cả bịt lỗ tai cũng cảm thấy âm ỉ đau nhức.

"Làm ơn đi, nói chuyện với tôi anh có thể đừng lớn tiếng như vậy có được hay không hả, cũng đừng hơi một tí lại đập bàn? Lúc này đến cả Sóng cũng bị dọa sợ đấy."

Đường Quan Vũ không hiểu. "Sóng gì?"

Cô nâng hai tay lên, đem con chuột hamster màu vàng lớn bằng bàn tay đưa đến trước mặt anh.

"Con chuột hamster này có cực kỳ nhất gian, hơn nữa đã đói bụng rất lâu rồi, thật đáng thương mà. Cũng may trong túi của tôi có com nắm cho nó ăn một chút, cũng đã cho uống chút nước, nhưng nó vẫn còn rất yếu, cần phải nghỉ ngơi. Anh làm tôi sợ cũng không sao, nhưng đừng hù dọa nó có được không? Nó vô tội mà." Cô đáng thương năn nỉ anh.

"Tôi đang hỏi cô chính sự, cô đừng nói sang chuyện khác!"

"Aizz, khó trách anh cần phải đeo kính, bởi vì dáng vẻ của anh thật sự hung dữ đó. Lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi còn tưởng anh là lưu manh hay là đại ca hắc bang đấy, không hề giống cảnh sát hình sự chút nào."

"Không cho phép múa mép khua môi!"

"Tôi không có." Cô vô tội nói, bởi vì cô thật sự nghiêm túc trả lời anh. "Anh biết không? Động vật rất đơn thuần, chỉ cần đối tốt với chúng nó, chúng nó cũng sẽ đối tốt lại với anh, hơn nữa còn tín nhiệm anh. Chúng nó không giống loài người, chúng nó thình thoảng sẽ giúp đỡ loài người, ngược lại sẽ rước vào phiền toái cho mình, tỷ như hiện tại, tôi giúp các anh tìm thấy cô gái, nhưng ngược lại lại bị các anh hoài nghi. Aizz, tôi tội gì phải tự làm khổ mình chứ?" Nói xong lại còn thương tiếc than thở lắc đầu, trách mắng anh.

Đây là lần đầu tiên Đường Quan Vũ gặp phải một người oán giận anh bởi vì anh hù dọa một con chuột. Anh là cảnh sát hình sự, xung quanh mình đều một một đám đàn ông thô lỗ, cả ngày tra án, giám sát, bắt người, giao thiệp với hai bên hắc bạch, đối phó chính là tiểu nhân gian trá cùng bọn trộm cướp tàn nhẫn xảo quyệt. Nhưng bây giờ đối phương không phải là kẻ đại gian đại ác, chỉ là một cô gái, hơn nữa đang trách anh không biết phải cảm ơn.

"Cô ——"

"Ồi chào." An Hân Hân đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt khẩn trương nói: "Tôi muốn đi toalet."

"Không phải cô mới vừa đi sao?"

"Không phải tôi muốn, mà là Sóng muốn."

Con chuột thối muốn đi toalet? Đường Quan Vũ ra sức đập bàn lần nữa,

"Lại múa mép khua môi!"

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 3.2

An Hân Hân chẳng những bị anh dọa cho giật mình lần thứ hai, Sóng trong ngực cô lại càng sợ tới mức run rẩy, không ngừng chui vào trong ngực cô. Cô thương tiếc Sóng, không nhịn được một bụng ủy khuất.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào hả? Tôi không làm chuyện xấu, hơn nữa còn giúp các anh tìm được cô gái, anh không đi thăm vấn những tên khốn kiếp kia, lại tới tìm tôi gây phiền toái?! Làm chuyện tốt không được khích lệ thì thôi đi, còn nộ nạt tôi và Sóng..."

Cô cảm thấy ủy khuất, vốn tưởng rằng anh là người tốt, bởi vì anh đã từng giúp cô, còn cứu cô, nhưng bây giờ anh lại coi cô như người bị tình nghi mà thăm vấn.

Ánh mắt của anh quá lạnh, khiến người ta nhìn vào mà sợ hãi, cũng bởi vì bị oan uổng mà cảm thấy bất bình, so với tức giận thì đúng là khó chịu. An Hân Hân không nhịn được mà hộc mắt đỏ lên.

Thấy cô sắp khóc, Đường Quan Vũ cũng không khỏi ngây ngời, nhưng lúc này, Phương Ngọc Văn cùng một vị cảnh sát hình sự nữ đi tới, đúng lúc nhìn thấy tình huống này, cảnh sát hình sự nữ kia vội vàng tiến lên mắng: "Đường Quan Vũ, anh lại chọc cho con gái khóc nữa hả."

Anh lạnh mặt, trầm giọng nói: "Tôi đang hỏi chuyện."

"Anh nhìn anh xem, hù dọa con gái người ta thành ra bộ dạng này." Vị cảnh sát hình sự nữ tiến lên nâng An Hân Hân dậy, nhìn cô dịu dàng nói: "Đi nào, em đi theo chị."

"Đợi một chút, tôi còn chưa hỏi xong."

"Anh nghi ngờ người ta, vậy có chứng cứ không?"

"Đang tra."

"Vậy thì không có rồi, không có chứng cứ anh không thể giữ chân người ta." Sau khi vị cảnh sát hình sự nữ trách mắng anh, liền xoay người lại an ủi An Hân Hân. "Thật xin lỗi, cảnh sát hình sự nam ở chỗ bọn chị đều rất thô kệch, anh ta là người thô lỗ nhất trong đám, nhưng tuyệt đối không có ác ý."

An Hân Hân hít hít lỗ mũi, cải chính nói: "Anh ta có, anh ta không để cho Sóng đi toilet, chị xem, Sóng sợ tới mức tè ra ngoài rồi."

Nói xong lại còn đưa cho bọn họ xem, Sóng trên tay cô vẫn đang phát run, hơn nữa còn ẩm ướt, đồng thời có một mùi khai bốc lên.

Hai gã đàn ông Đường Quan Vũ và Phương Ngọc Văn đều nhìn choáng mắt, còn vị cảnh sát hình sự nữ kia vội vàng kéo cô ra ngoài, hơn nữa còn cầm giấy vệ sinh vừa giúp cô lau sạch vừa xin lỗi cô.

"Em đừng trách cảnh sát Đường, chỉ là anh ta rất trung với với cương vị công tác thôi, vội và muốn phá án chứ không có ác ý gì khác đâu. Bọn chị rất cảm ơn em đã giúp đỡ, nhưng vì chính lý rõ vụ án, cho nên nhất định phải hỏi em một chuyện. Em đừng trách, cha mẹ em tới đón em rồi, em có thể đi."

Do cô không có tiền án nào, gia thế trong sạch, lại không tìm được bất kỳ hiềm nghi gì, cảnh sát nhận định cô không hề có quan hệ gì với đám trộm cướp kia.

Đường Quan Vũ cũng chỉ có thể xóa bỏ ý nghĩ, trơ mắt nhìn cô rời đi, hơn nữa trước khi đi, cô gái đó còn ở ngay trước mặt công chúng ném cho anh một câu ——

"Lúc đầu tôi còn cảm thấy anh là một người rất tốt, nhưng anh lại không hề yêu thương động vật, tôi ghét anh, hừ!" Nói xong còn làm mặt quỷ với anh, khiến cho anh sững sờ tại chỗ.

Phương Ngọc Văn ở một bên không nhịn được mà bật cười, lắc đầu vỗ vỗ vai anh.

"Cậu bị người ta khinh bỉ rồi, không có hi vọng rồi."

Đường Quan Vũ như gặp quỷ trùng mắt nhìn anh. "Lời này là có ý gì?"

Một đồng nghiệp khác cũng tiến lại gần xen vào: "Anh không nghe thấy người ta nói lúc đầu cảm thấy anh không tệ sao?"

"Ý của cô gái ấy chính là lúc đầu có ấn tượng không tệ với anh." Lại thêm một cảnh sát đi tới tiếp lời.

Đường Quan Vũ cau mày. "Đừng nói đùa."

"Anh không cảm thấy đáng đáp của người ta rất xinh sao?"

"Tôi đang tra án chứ không phải đang nhìn người!"

Nhân viên cảnh sát nội bộ cũng chen vào nói. "Các cậu không thấy, trong mắt của 'Vũ 005' của chúng ta chỉ có nguy hiểm hiểm nguy, đầu mối cùng phá án sao."

Càng có thêm nhiều người đến góp vui. "Trong phim người ta là 007 là vạn người mê, đi đến đâu cũng có mỹ nữ làm bạn, '005' chúng ta luôn 'không' phụ nữ đi theo, 'không' duyên với phụ nữ, 'không' phụ nữ yêu thích."

"Tôi còn nghe thấy cô gái kia nói lúc đầu còn tưởng 005 là lưu manh hay là đại ca hắc bang đấy."

"Thật sao?"

"Cô ấy nói khó trách Quan Vũ luôn phải mang kính, thì ra là sợ dọa chết người ta."

"Oa ha ha —— không ngờ lại có người nói với 005 khắc tinh với kẻ xấu như vậy?!"

"A Vũ, cậu cần phải thay đổi, đừng lúc nào cũng hung dữ như vậy."

"Đúng vậy, đối với con gái cần phải dịu dàng một chút, đừng thô lỗ như vậy, nếu không cẩn thận sẽ ế vợ như chơi đấy."

Mọi người đông tiếp một câu, tây tiếp một câu, mặc kệ cho bọn họ đốt pháo anh, từ đầu đến cuối Đường Quan Vũ vẫn bày ra khuôn mặt hung thần ác sát.

"Có thời gian nói chuyện, còn không mau đi làm việc đi!" Sau khi anh hét lên ra lệnh một tiếng, mọi người mới cười lên tán ra đi làm việc của mình.

Anh đã sớm quen bị mọi người trêu chọc anh không có duyên với phụ nữ nên không cảm thấy gì. Còn anh quả thực thường hay dọa cho phụ nữ hoảng sợ bỏ chạy, chính mình cũng không hiểu vì sao nữa.

Nói chuyện lớn tiếng chút, thì đại biểu tính khí không tốt sao?

Động tác hơi mạnh mẽ chút, thì đại biểu thô lỗ sao?

Không lấy được vợ, thì cùng lắm là cô đơn cả đời được rồi nhỉ?

Huống chi phụ nữ là động vật khó hiểu nhất trên thế giới này, nếu không tại sao lại có câu 'lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển'? Thay vì bảo anh vào đi trong biển tìm cây kim, còn không bằng nuôi một con chó trung thành bầu bạn có lẽ sẽ vui vẻ hơn.

Trong đầu không hiểu sao lại hiện lên dung nhan mi thanh mục tú kia, cô rung rung trợn mắt lên khiến anh không khỏi ảo não.

Anh không hề yêu thương động vật, tôi ghét anh, hừ!

Anh vốn muốn kéo khuôn mặt hung dữ này xuống, nhưng xem ra lại khiếp người hơn.

Mắng anh không yêu thương động vật? Anh chưa bao giờ dám đụng vào động vật nhỏ có được hay không hà, ai mà biết con chuột kia không nhịn được muốn đi toalet chứ?

Trên thực tế, không ai biết dụng ý của Đường Quan Vũ xét hỏi cô là vì cái gì? Tất cả mọi người đều hiểu lầm anh rồi.

Anh cũng không muốn làm khó dễ cô, chỉ là anh không biết giải thích, cũng không biết giải thích từ đâu, anh chỉ làm đúng chuyện. Khi phát hiện cô gái nhỏ kia xuất hiện ở hiện trường công kiên thì trong lòng anh vừa sợ vừa nghi, không hiểu cô đến nơi này để làm cái gì? Cô gái sạch sẽ lại đơn thuần như cô không nên xuất hiện ở nơi đó.

Khi cô vờn tay ra muốn cầm lấy nắm cửa thì trái tim anh thiếu chút nữa bị dọa sợ tới mức gần như nhảy ra ngoài. Anh cũng không biết vì sao mình lại kích động như vậy, bởi vì cô căn bản không biết mình đang làm gì.

Trực giác phá án nhiều năm nói cho anh biết, cô tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ đoán trúng cô gái kia bị giấu ở trong phòng tối sau bức tường, nhất định cô đang giấu giếm cái gì đó.

Nhưng khi cô vì bảo vệ con chuột hamster màu vàng trong tay mà kháng nghị lại anh, thậm chí còn rơi cả nước mắt, quả thực anh bị mê hoặc rồi.

Đó không phải là giả vờ, cô thật sự tức giận khi anh dọa động vật nhỏ kia sợ hãi.

Anh thân là nhân viên cảnh sát trong tổ phích lịch, đã được huấn luyện qua tâm lý tội phạm và ngôn ngữ tứ chi, hoàn toàn không cảm thấy cô có bất kỳ chột dạ nào.

Chẳng lẽ là anh đa nghi?

Cô lên án anh, khiến trong lòng anh dâng lên một cỗ phiền muộn, rất muốn làm chút chuyện gì đó để phát tiết.

"Nói, cây súng này ở đâu mà có!"

"Làm ơn đi ông anh, làm sao tôi biết được chứ, là tự nó chạy vào trong túi áo của tôi, tôi bị vu oan."

Đường Quan Vũ dừng bước lại, ánh mắt bắn tới bên kia, lóe lên ánh sáng nguy hiểm, chỉ thấy một gã phạm nhân đang bắt chéo chân, miệng méo mắt nghiêng, thái độ cả lơ phất phơ, bộ dáng mui phần đáng đánh đòn đang trả lời cảnh sát thẩm vấn gã.

"Ít nói nhảm đi, có tin tao xử mày không!"

"Anh cảnh sát à, tôi không sợ anh dọa tôi đâu, hàng năm cha tôi góp không ít tiền cho nghị viên. Nếu như các anh muốn tiền thì đến tìm cha tôi là được rồi, cần gì phải làm khó tôi chứ?"

"Má nó, mày dám hỏi lộ cảnh sát!"

"Đây không phải là hối lộ, là quyền tiền, không phải đám cảnh sát các anh rất nghèo sao? Được được được, tôi sẽ gọi cho cha tôi quyền nhiều thêm chút cho cục cảnh sát, không phải là được rồi sao."

"Mày ——"

Đột nhiên ‘rầm’ một tiếng, khiến cho tất cả mọi người đều giật mình, nhìn chăm chăm vào Đường Quan Vũ nắm một quyền vào mặt bàn. Một đôi mắt ung đàng đàng sát khí đang lườm gã vô lại đang bắt chéo chân ngồi ở trên ghế kia.

Sắc mặt anh âm lãnh, cả người tản ra hơi thờ tới từ địa ngục, nhếch miệng tạo nên đường cong tà mị, lạnh lùng nói với gã vô lại kia: "Chúng tao không thiếu tiền, nhưng rất thiếu người quyền máu, quyền tủy xương."

Anh bẻ các ngón tay kêu rộp rộp, âm thanh giống như khớp xương bị một cây gậy đánh gãy, đôi mắt hung tợn tròng lên trắng tấp nhìn chăm chăm vào gã vô lại, phát ra hàn ý thâm nhập vào trong linh hồn đối phương, khiến nụ cười của đối phương cứng ngắc bên khóe miệng, từ từ hiện ra vẻ sợ hãi, từng chữ từng chữ mang theo sự uy hiếp nghiêng răng nghiêng lợi từ trong miệng phát ra.

"Chúng tao còn thiếu người quyền gan, thận, tim, da cầy, giác mạc sống, nếu như mày muốn quyền, tao cực kỳ hoan nghênh tâm ý giúp đỡ của mày."

"Này —— anh muốn làm gì —— đừng —— đừng tới đây —— có ai không —— người đâu —— a ——"

Muốn con dao được sắc bén, nhất định phải mài.

Muốn quả đấm cứng rắn, cũng cần phải mài.

Hiện tại anh rất ngứa tay! Vô cùng ngứa!

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 4.1

Chỉ cần An Hân Hân không có lớp học, cô sẽ đến quán cơm phụ với ông nội bà nội.

Cô cùng Tiểu Song, Tiểu Văn ba người phục vụ đến tối mảy tối mặt, còn có bốn trợ thủ tốt nhất là Nữu Nữu, Harry, Haru và Lily cũng tận trung với cương vị cộng tác đi qua đi lại ở trong tiệm, đồng thời có thể thông báo bất cứ lúc nào.

Mèo Lily ngồi ở trên quầy, thân hình tròn vo giống như mèo chiêu tài rất được mọi người yêu thích, nó nhìn chăm chăm nhất cử nhất động trong quán ăn, chỉ cần có hành động dị thường, sẽ lập tức nhắc nhở An Hân Hân.

Lyli phóng mắt lại, đây là phản ứng lúc cô mèo phát hiện tình trạng khác thường.

"Hân Hân, khách bàn số chín có vấn đề."

Hân Hân vừa mới thanh toán tiền cho khách xong, ngẩng đầu lên nhìn khách ở bàn số chín, sau đó lại nhìn sang Lily.

"Hân ta thế nào?"

"Hân bỏ hai sợi tóc vào trong canh."

Đầu tiên là An Hân Hân sững sốt một chút, sau đó xụ mặt xuống: thị giác của mèo rất tốt, một con sâu nhỏ xíu bò ở trong góc trên trần nhà cũng thấy được. Cô luôn tin vào lời của mèo Lyli cho nên đã chuẩn bị tâm lý.

Quả nhiên không bao lâu, liền thấy vị khách kia gọi Tiểu Vân lại, giống như đang oán trách cô ấy, còn Tiểu Vân lại vội vàng chạy đến quây.

"Hân Hân, khách bàn số chín nói trong canh có tóc."

An Hân Hân không hề khẩn trương như Tiểu Vân, mà là rất nổi giận. Đối với loại chuyện nhầm chán này đã cảm thấy cực kỳ không thể kiên nhẫn nổi nữa rồi.

"Lại tới nữa, những gã thôi tha đó không có chuyện tốt khác để làm sao? Chỉ thích tới đây gây phiền toái."

"Hân Hân, làm sao bây giờ?"

"Tớ đi xử lý."

Đề máy tính xuống, An Hân Hân đi ra khỏi quầy, đi đến bàn số chín.

"Thưa anh, xin hỏi có vấn đề gì sao ạ?"

"Cô nhìn xem, trong canh là cái gì đây? Trong canh thế nhưng lại có tóc đấy?!"

An Hân Hân lười nhìn, trực tiếp trả lời hân ta. "Không thể nào, trong thức ăn của chúng tôi không thể có tóc ở trong đó, bởi vì tất cả chúng tôi cả trong phòng bếp lẫn ngoài phòng ăn đều đội mũ làm việc, chính là vì phòng ngừa xảy ra mấy chuyện thế này."

"Vậy đây là cái gì?"

"Theo tôi thấy, đây là tự anh bỏ tóc vào trong canh."

"Cái gì! Cô dám đổ tội cho tôi!" Gã ta nổi trận lôi đình, ngay cả âm thanh cũng rất lớn, sợ rằng không ai nghe thấy lời oán trách của gã. "Cô có thái độ phục vụ gì vậy hả! Có tin tôi ——" Lời nói vừa chuyển, vốn lớn tiếng chửi mắng lại đột nhiên chuyển thành lời nói khách sáo. "Cô nói không sai, là tôi hiểu lầm rồi, xin lỗi." Tiếp theo là cúi đầu 90 độ.

"Quán cơm của các cô chẳng những sạch sẽ, thức ăn vệ sinh, hơn nữa nữ phục vụ trong quán ai nấy đều giống như người mẫu, ngay cả dáng vẻ nuôi chó mèo cũng rất xinh đẹp, bán thứ gì cũng rẻ, chỉ có một chữ, tuyệt!"

An Hân Hân vẻ mặt ngây ngô kinh ngạc, vừa rồi còn giống như lưu manh trợn mắt hung hăng càn quấy, tại sao bây giờ lại luôn miệng khen bọn họ? Trước và sau khác nhau rất lớn đó, bất ngờ, đặc biệt không thua kém đối phương sở dĩ đột nhiên trở nên khách sáo như vậy, tất cả đều là vì Đường Quan Vũ cao to ở phía sau lưng cô, gương mặt âm trầm giống như muốn làm thịt người, kết hợp với ánh sáng hung hãn trong mắt thật sự khiến người ta khiếp sợ.

Anh vòng hai tay trước ngực, ngẩng đầu đứng thẳng, cả người phát ra khí thế nguy hiểm, khuôn mặt hung dữ kia so với lưu manh thì càng lưu manh hơn, bề ngẩng ở trên cao liếc nhìn đối phương, gã đàn ông đó sợ tới mức ở tại chỗ thức thối làm tuấn kiệt.

"Đây, đây là tiền cơm, hẹn gặp lại." Bỏ tiền lại, ngay cả tiền thối cũng không lấy. Gã đàn ông lập tức như một làn khói chạy ra khỏi quán cơm, bộ dáng kia tựa như có một con sư tử đang đuổi giết ở phía sau vậy, rất sợ nếu không chạy thoát được sẽ bị gặm một miếng lớn, gặm đến mức ngay cả xương cũng không còn.

Đường Quan Vũ chỉ đứng thẳng dùng mắt trừng thôi mà đã khiến cho đối phương sợ chết khiếp, tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy rất rõ ràng, chỉ trừ An Hân Hân vẫn không biết chuyện gì xảy ra, cho đến khi cô nghi ngờ xoay người lại, lúc này mới phát hiện có một bức tường chắn ở phía trước. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đường Quan Vũ cao hơn cô cả cái đầu.

Đầu tiên là cô ngây người, nhưng rất nhanh về mặt chuyển thành lạnh nhạt.

"Anh tới đây làm gì?"

Anh ở trên cao nhìn xuống cô, bản sắc không thay đổi lạnh lùng nói. "Đương nhiên là tới dùng cơm."

Cô chống nạnh hỏi vặn lại: "Không phải anh nghi ngờ tôi là người bị tình nghi sao? Còn dám tới nơi này ăn cơm, không sợ tôi hạ độc trong cơm của anh"

hả?"

"Muru sát cảnh sát, sẽ bị phán trọng tội, cô có gan này sao?"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt đã sớm phát ra tia lửa, Phương Ngọc Văn đứng bên cạnh Đường Quan Vũ thấy tình hình không ổn, vội mở miệng giảng hòa.

"Cô đừng tức giận, cái người này nói chuyện luôn độc chết người như vậy đấy, nhưng thật ra không có ác ý gì đâu, chúng tôi chỉ là tới ăn cơm thường, còn chỗ ngồi không?"

Mặc dù cô có thành kiến với Đường Quan Vũ, nhưng đối với Phương Ngọc Văn có thái độ và cách nói chuyện cực kỳ khách sáo thì không hề ghét chút nào. Nể tình Phương Ngọc Văn, cô tạm thu hồi vẻ giận dữ lại, lộ ra nụ cười hoan nghênh quang lâm —— đương nhiên là cười với Phương Ngọc Văn.

"Đương nhiên là có, mời ngồi bàn này." Cô nhanh chóng dọn dẹp thức ăn trên bàn số chín, chờ hai người bọn họ ngồi xong, sau đó đi lấy menu mang lại đây.

"Xin hỏi muốn ăn cái gì?"

Đường Quan Vũ đã tới một lần, nhưng Phương Ngọc Văn lại là lần đầu tiên tới đây.

"Cô giới thiệu món đi?"

"Có muốn dùng cơm gà không? Cơm gà của chúng tôi là hầm trước sao đó mới chiên, hơn nữa còn cho thêm nước sốt tổ truyền, các vị khách sau khi ăn xong đều khen không dứt miệng đấy."

"Được, vậy cho một phần cơm gà."

"Được." Sau khi ăn cần trả lời Phương Ngọc Văn, lúc cô chuyển về phía Đường Quan Vũ thì khuôn mặt tươi cười thân thiện kia lập tức đổi thành vẻ mặt lạnh nhạt giống như tuyết kỷ trở mặt trong Xuyên kịch* vậy. "Ăn cái gì?" Ngay cả khẩu khí cũng thay đổi.

(* kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc)

"Cơm thịt dê nướng cộng thêm một đùi gà không?"

Đường Quan Vũ vừa nói xong, cô không thèm nhìn anh lấy một cái liền xoay người rời đi, thái độ khác biệt cực kỳ rõ ràng.

Đợi sau khi cô rời đi, Phương Ngọc Văn vội vàng quở trách đồng nghiệp.

"Này, cười một cái xem nào, đừng có hung như vậy, chúng ta là tới dùng cơm, không phải là tới bắt tội phạm."

"Mặt của tôi vốn như vậy, cậu còn muốn tôi như thế nào nữa?"

"Cậu có thể cười một cái." Anh rất thành khẩn đề nghị.

"..." Đường Quan Vũ im lặng, vẻ mặt nghiêm túc uy quyền thử kéo khóe miệng ra hai bên, lộ ra một diễn cảm ngoài cười nhưng trong không cười, giống như là tiểu lý tàng đao*.

[* nham hiểm; miệng thon thót, dạ ốt ngấm; miệng nam mô, bụng bỏ dao găm; khẩu Phật tâm xà (bề ngoài biểu hiện rất từ tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác)]

"Cậu không cười tương đối đẹp trai hơn." Phương Văn Ngọc thành khẩn đề nghị lần nữa.

Đường Quan Vũ tròn mắt nhìn anh, con chó Kiệt Lợi ở bên chân anh cũng giống y chang vậy, lạnh lùng ngồi thẳng giống như một pho tượng bất động, bởi vì nó là một con chó cảnh sát được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Tựa như những người khác nhìn trộm hai người đàn ông này, thì Harry, Haru, Lily cùng Nữu Nữu cũng lén nhìn con chó Kiệt Lợi kia.

Đường Quan Vũ là vì một thân uy nghiêm khiến người mới khiến cho đàn ông bốn phía chú ý tới. Còn Phương Ngọc Văn, cái mã đẹp trai của anh thu hút rất nhiều ánh mắt của phụ nữ.

Những du côn lưu manh lai giả bất thiện* mơ tưởng tiền bạc đã khiến cho An Hân Hân cực kỳ nhức đầu, hiện tại lại có thêm một Đường Quan Vũ chuyên tìm cô gây phiền phức khiến cô càng nhức đầu thêm. (* người tới không có ý tốt, cần phải đề phòng)

"Hân Hân, Hân Hân, người có dáng dấp rất đẹp trai đó là ai vậy?" Tiểu Vân và Tiểu Song kéo Hân Hân, tò mò hỏi thăm cô, bởi vì các cô nhìn thấy lúc này Hân Hân nói chuyện với trai đẹp kia.

"Đó là cảnh sát Phương."

"Ôh? Chẳng lẽ bọn họ chính là những cảnh sát cậu nói lúc trước phá được án bắt cóc?"

"Đúng vậy."

"Oa, không ngờ bọn họ lại đến ủng hộ quán của chúng ta đấy."

"Làm gì hưng phấn dữ vậy, cũng không phải là thần tượng nổi tiếng."

"Tin tức trên tivi cũng nói đến vụ bắt cóc kia đó!"

"Vậy thì sao?"

"Xuất hiện trên tivi thì chính là thần tượng chứ sao, hơn nữa cảnh sát Phuong đó còn đẹp trai hơn cả đại minh tinh đấy."

"Cũng không tồi." An Hân Hân đối với trai đẹp ngược lại không có cảm giác gì. Không giống Tiểu Song và Tiểu Vân ngạc nhiên như vậy, bởi vì hiện tại cô đang hao tổn tâm trí cho tên Đường Quan Vũ kia.

Tin tức bất quá luôn luôn truyền đi rất nhanh, các cô ấy nói lớn tiếng như vậy, những người khác khác sau khi nghe xong cũng hỏi thăm, thì ra vụ án bắt cóc và cướp ngân hàng đang nhất thời nổi danh kia là do hai vị cảnh sát hình sự này phá.

"Hân Hân, nhờ cậu một chuyện có được không?"

"Chuyện gì vậy?"

Tiểu Song và Tiểu Vân ở bên tai cô nói nhỏ, sau khi nghe xong yêu cầu của các cô ấy, An Hân Hân trừng lớn mắt.

"Ôi? Không thể nào?"

"Làm ơn mà, cậu là tốt nhất, giúp bọn mình nói một tiếng đi."

Không thể từ chối lời nhờ vả của Tiểu Vân và Tiểu Song, An Hân Hân không thể làm gì khác hơn là đáp ứng bạn mình. Sau khi đưa com đến bàn của Đường Quan Vũ và cúi gằm cho Kiệt Lợi, An Hân Hân không rời đi mà là đứng ở một bên.

Đường Quan Vũ nghỉ ngơi nhìn cô. "Có chuyện gì?"

"Không phải tìm anh." Mặt không chút thay đổi trả lại anh một câu, sau đó chuyển sang Phuong Ngọc Văn thì thay thành nụ cười rục rịch như ánh mặt trời. "Cảnh sát Phuong, có chuyện muốn nhờ anh, không biết có được hay không?" Ngay cả giọng nói cũng trở nên ngọt ngào.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Đường Quan Vũ không hiểu sao lại nổi giận, cô gái nhỏ này rõ ràng là cố ý không cho anh mặt mũi.

Phuong Ngọc Văn cũng lộ ra nụ cười lễ phép. "Cứ việc nói, muốn tôi giúp gì sao?"

"Cũng không có gì, chỉ là hai người bạn của tôi biết anh là đại anh hùng phá án, cho nên muốn chụp hình với anh, không biết có được không?"

Đường Quan Vũ sững sốt, đại anh hùng phá án? Anh cũng có công mà, tại sao không tìm anh chụp hình? Mặc dù trong lòng anh nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt vẫn giữ bản sắc lạnh lùng như cũ, không biểu hiện ra ngoài.

"Dĩ nhiên có thể." Phuong Ngọc Văn rất hào phóng đáp ứng.

Biết Phuong Ngọc Văn đồng ý, Tiểu Song và Tiểu Vân lập tức mặt tươi như hoa đi qua chụp hình với cảnh sát Phuong, mà hành động ngoài ý muốn này dẫn tới hiệu ứng dây chuyền, lập tức cũng có những khách nữ khác đến muốn xin chụp hình với đại anh hùng phá án.

Vốn tất cả mọi người đều nghĩ như vậy rất lâu rồi, thấy có cơ hội, đương nhiên là thừa cơ nắm chặt. Thoáng cái Phuong Ngọc Văn giống như là đại minh tinh bị mọi người chen lấn muốn chụp chung một tấm. Ngược lại Đường Quan Vũ thiếu người hỏi thăm, một mình cô đơn bị ghẻ lạnh, vô cùng vắng vẻ.

Dù sao anh cũng đã quen, anh không phải dựa vào nhân duyên và diện mạo mà lẫn lộn khắp nơi, có người tìm anh chụp hình hay không cũng chả sao cả.

Trong lòng anh nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng khi An Hân Hân đứng ở bên cạnh anh, lần này cực kỳ ngoài ý muốn cô không bày ra gương mặt lạnh lùng nữa, mà là vô cùng khác thường nở nụ cười thân thiết, khiến cho anh nhất thời choáng cả hai mắt.

Cô lạnh nhạt, tức giận, hoặc là phần nộ từng mắt với anh, anh đều cảm thấy bình thường, nhưng cô lại đột nhiên cười với anh như vậy, ngược lại khiến cho anh không biết phải làm sao. Bởi vì rất ít cô gái cười với anh, càng không nói đến An Hân Hân vốn đang ghét anh.

"Có thể nhờ anh một chuyện không?" Giọng nói cũng trở nên ngọt lịm.

"Chuyện gì?"

"Có thể chụp với anh một tấm không?"

Tim anh chụp hình?

Không phải cô ghét anh sao? Tại sao lại đột nhiên muốn chụp hình với anh?

Lời mời ngoài ý muốn này khiến cho anh thụ sủng nhược kinh*, lại có chút nửa tin nửa ngờ. (* được sủng ái mà lo sợ)

"Có được không?" Giọng nói có chút cầu xin, ánh mắt thì vừa thấy đã thương, bộ dáng này khiến anh không đành lòng cự tuyệt. Huống chi anh là một người kiên cường, là một người đàn ông có chí khí, nếu như ngay cả loại chuyện nhỏ này cũng cự tuyệt, chẳng phải giống như anh đang làm kiêu sao.

"Được rồi." Anh đồng ý, dù sao đây cũng là cô gái đầu tiên tìm anh chụp hình, bây giờ anh không tiện cự tuyệt, cũng không nghĩ ra lý do cự tuyệt, cho nên...

"Anh đáp ứng? Thật tốt quá." An Hân Hân vui vẻ quay đầu cao giọng kêu: "Bà nội!"

Bà nội?

Đường Quan Vũ ngây người, chỉ thấy bà nội An mập mạp từ trong đám người đi ra, nụ cười tràn đầy nếp nhăn, hưng phấn đi tới bên cạnh anh.

"Cám ơn anh, cảnh sát Đường."

Thì ra người muốn chụp hình với anh không phải là An Hân Hân, mà là bà nội của cô, là một bà cụ hơn 70 tuổi khi cười thiếu mất một cái răng, xấu hổ ôm lấy cánh tay của anh, giống như chim nhỏ nép vào người kẻ sát bên cạnh anh.

An Hân Hân cầm máy chụp hình lên, cười ha ha mở miệng: "Nào, chụp thôi, cười một cái nào."

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 4.2

Sau khi xong giờ học cuối cùng, An Hân Hân dọn dẹp sách vở vội vã rồi đi, chỉ là mấy người bạn trong lớp cô dường như không có ý định thả người.

"Hân Hân, sau khi tan học cùng đi ăn cơm đi."

"Không được đâu, tan học tớ còn có chuyện."

"Ồ? Hôm nay cậu cũng muốn đến quán cơm giúp ông bà nội sao?"

"Không phải, hôm nay tớ muốn đến giúp bên nhà động vật."

"À, cậu lại muốn đi làm nghĩa công."

"Đúng vậy."

Đám bạn vây quanh cô lại, chuẩn bị một trận thuyết giáo, nói cho cô biết bạn bè là cái gì? Bạn bè không phải là chỉ có cùng nhau ăn hát vui đùa đơn giản như vậy, còn phải giúp đỡ viết báo cáo, khi thầy giáo điểm danh thì giúp đỡ hô có, lúc kiểm tra thì phải giúp đỡ hộ tổng, lúc yêu đường thì phải làm cổ vắn.

"Cậu như vậy thì không được đâu đấy nhé, Hân Hân."

"Suốt ngày lêu lổng với đám động vật, như vậy sao kiếm được bạn trai hả?"

"Cậu biết không? Lần trước họp mặt hữu nghị với hệ y khoa, vị học trưởng họ Khâu kia rất thích cậu đó."

"Người ta hẹn cậu nhiều lần, cậu đều thoái thác nói có chuyện, rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì vậy?"

An Hân Hân vẻ mặt kinh ngạc: "Gi? Làm sao các cậu biết anh ấy hẹn mình?"

"Chuyện anh ấy muốn theo đuổi cậu, cả lớp đều biết rồi, đây sớm đã không phải là tin tức độc nhất vô nhị rồi."

"Ồ, nhưng mình không có hứng thú với anh ấy."

"Cậu không biết, anh ấy rất được đám nữ sinh hoan nghênh kìa."

"Vậy thì sao?"

"Anh ấy có tính hài hước, thành tích lại tốt, tương lai sẽ là bác sĩ, hơn nữa cả nhà anh ấy đều là bác sĩ, là thế gia bác sĩ đó!"

Mắt An Hân Hân sáng rực lên. "Nhà anh ấy có người nào là bác sĩ thú ý không?"

"Đương nhiên không có!" Mọi người phi nhò trả lời kiểm trưng mắt.

An Hân Hân lộ ra vẻ mặt thất vọng. "Vậy sao? Vậy tớ không có hứng thú."

Đám bạn học tức giận quở trách cô. "Nam sinh như thế cậu còn không có hứng thú? Vậy rốt cuộc kiểu nam sinh thế nào cậu mới có hứng thú?"

An Hân Hân trả lời không chút do dự: "Tớ thích nam sinh khỏe mạnh, không thể quá nhả nhặn, nhất là loại trai đẹp như hoa trong phim truyền hình, tuyệt đối là tớ xin miễn thứ cho kẻ bất tài này. Nam sinh bây giờ đều quá đẹp, trắng trẻo nõn nà thiếu đi vị dương cương, nhìn giống như được cha mẹ bảo bọc quá tốt, ngoại trừ chơi bời thì chả có chút tác dụng nào."

"Ồ? Chẳng lẽ cậu thích những người có cơ bắp?"

"Đương nhiên không phải là loại trai đẹp khỏe mạnh cơ bắp khoa trương kia, mà là loại thường xuyên đi tập gym ấy, quan trọng là tính cách phải cực kỳ Man. Tớ thích đàn ông có khí phách, giống như ông nội và ba ba của tớ vậy, hai người họ đều là kiểu người này. Mặc dù bề ngoài thô kệch, nhưng lại rất có khí phách đàn ông đó, nếu như có nam sinh như vậy, biết đâu chừng tớ sẽ theo đuổi ngược lại ấy chứ."

Vừa nói xong, trong đầu cô lại hiện lên bóng dáng thô kệch khỏe mạnh của Đường Quan Vũ, trái tim lại không hiểu sao 'thình thịch' rất nhanh. Cô nhớ lại lúc anh giúp cô đuổi khách quấy rối đi, còn giúp cô ngăn cản không chạm đến cơ quan, ngay lúc đó, anh dùng cánh tay cường tráng mà có lực ôm cô vào trong ngực.

Khi đó, cô có thể cảm giác được sự bảo vệ ở trong lòng ngực của anh. Chỉ là vừa nghĩ tới thái độ không hợp tình hợp lý lại không phân rõ phải trái kia, khiến cho ngọn lửa nhỏ vừa dấy lên trong lòng cô lại lập tức bị dập tắt.

"Điểm quan trọng nhất là, đối phương phải yêu thương động vật, nếu như anh ta không có lòng yêu thương động vật, vậy thì cho dù có đẹp trai có khí phách đàn ông đi chăng nữa, tớ cũng không yêu." Nói xong lời cuối cùng, vẫn là liên quan đến động vật.

"Tại sao cậu kết giao với bạn trai, còn phải thêm điều kiện yêu thương động vật hả?"

"Như vậy mới hợp tính à."

Đúng vậy, đây chính là điều kiện cô không thể thỏa hiệp, bạn trai của cô, phải là một người đàn ông tốt có lòng yêu thương động vật.

"Được rồi, không nói với các cậu nữa, tớ đi đâu."

Sau khi nói lời xin lỗi và tạm biệt với bạn học xong, cô đi đến nhà động vật, đó là một viện tư nhân thu nuôi động vật, là một nơi do đám bạn tràn ngập lo lắng lại nuôi chỉ giúp đỡ động vật nhỏ yếu ớt. Chỉ là trước khi đi, cô vẫn không quên về nhà cất túi sách trước, sau đó mang theo bọn Nữ Nữ đi đến nhà động vật tìm bác sĩ Cổ.

Viện thu nhận nằm ở vùng ngoại ô của thành phố Đài Bắc, viện này chuyên thu nhận các động vật bị thương, trừ một vài chó mèo cha mẹ đều mất ra, còn có rất nhiều động vật khác như thỏ, khí, chuột hamster, vẹt, rùa....

Nữ Nữ ngoan ngoãn đợi ở trong túi súng vật, đợi đến khi ra khỏi trạm xe điện ngầm, nó mới nhô đầu ra khỏi miệng túi, nhìn phong cảnh bên ngoài.

"Gâu."

"Ha ha, Nữ Nữ, chị biết, có phải em rất thích đi thăm bạn bè đúng không?"

"Gâu gâu."

"Ha ha, thì ra là em nhớ bác sĩ Cổ. Chị biết rồi, tâm địa của anh ấy rất tốt, y thuật cũng tốt nữa, tính cách thì lại cực kỳ dịu dàng, chị cũng thích gần gũi với anh ấy." Thừa dịp lúc không ai chú ý, An Hân Hân sẽ nhỏ giọng "nói chuyện phiếm" với Nữ Nữ, Nữ Nữ không chỉ là vật cưng, còn là bạn tốt của cô nữa.

Đi tới cửa viện thu nhận, vẫn chưa đi vào cửa chính, lập tức có một đám cún con xông tới nghênh đón cô.

"Gâu gâu gâu——" Đám cún con cực kỳ hưng phấn hoan nghênh cô đã đến, lúc nào chúng nó cũng không giữ lại tâm tình cùng tình cảm ở trong lòng, đây cũng là nguyên nhân An Hân Hân yêu thương chúng nó.

Những con cún con này được cô huấn luyện rất khá, sẽ không sửa liên tục, phần lớn đều lấy động tác nhảy để diễn tả sự vui mừng của chúng nó. Mặc dù viện thu nhận nằm ở vùng ngoại ô, nhưng phụ cận vẫn có rất nhiều hộ gia đình, cho nên phải dạy cho chúng nó không nên gây ra tiếng ồn, và đã trở thành một vấn đề rất quan trọng. Còn nhiệm vụ chủ yếu khi An Hân Hân tới nơi này làm nghĩa công, chính là huấn luyện những động vật này thật tốt.

"Ha ha, Micky ngoan, chị biết, chị cũng rất nhớ em đó." Vò vò đầu của một con chó. "Bạch Bạch ngoan, em béo ra rồi đấy." Gãi gãi cổ một con mèo. "Chíp chíp, em khỏe không?" Chào hỏi con vẹt mới bay đến đậu ở trên vai cô. "Hoa Hoa, Lãng Lãng, tinh thần của các em rất tốt đấy." Hoa Hoa và Lãng Lãng là một đôi vịt.

Có ai đó cán quần của cô, khiến cho cô tò mò quay đầu lại, chỉ chốc lát sau thì cười to ra tiếng.

"Ha ha, Cát Lợi, em đã lớn như thế này rồi sao?"

Cát Lợi là một con heo, nhưng lại giống như một con chó để hai chân ở đằng trước, nằm lên người cô, còn phe phẩy đuôi heo quăn tít của nó, bày ra vẻ mặt mong đợi.

An Hân Hân lộ ra vẻ mặt khó khăn nói: "Thật xin lỗi, Cát Lợi, em quá nặng, chị đã không thể nào ôm nổi em nữa rồi."

Mới vào cửa không bao lâu, ngay cả cánh cửa cũng còn chưa bước vào, thì đã bị đám động vật cô yêu thích bao vây xung quanh, còn cô cũng hỏi thăm nói chuyện với từng con một.

Nữ Nữ cũng nhảy ra khỏi túi súng vật, hưng phấn chào hỏi các bạn của mình, nhưng rất nhanh, nó nhảy lại nhảy, không cẩn thận nhảy đến trước một bóng người không lồ, thân thể nhỏ xinh lập tức cứng đờ bất động, đôi mắt trắng tập nhìn chăm chăm vào Đường Quan Vũ cao hơn nó ước chừng gấp ba gấp bốn.

"Ngao, làm nũng nữa rồi, được rồi, chị hôn em là được chứ gì, nào —— hôn một cái ——"

An Hân Hân không cưỡng lại được sự làm nũng của con heo mập Cát Lợi muốn được ôm, không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ nó, lấy hôn thay cho ôm, vì vậy cô quyết định chu môi ra, làm thành một hình chữ O, hôn xuống miệng của heo mập Cát Lợi không cần vênh cũng đã rất vênh một cái, hoàn toàn không biết có người đang đứng ở một bên thưởng thức nghiền ngẫm.

"Thì ra cô có sở thích hôn môi với heo."

An Hân Hân cứng đờ, khó tin mà ngẩng đầu lên, ngoài ý muốn nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở nơi này —— Đường Quan Vũ, còn đối phương cũng dùng biểu cảm khó tin nhìn cô.

Cô vội vàng đứng lên, toi thật rồi, cô hoàn toàn không ngờ rằng sẽ bị anh nhìn thấy cảnh cô hôn một con heo, thật sự là quá sơ suất rồi!

Người này khẳng định cho rằng cô bị điên, mà cô rất không muốn bị anh giễu cợt, vì vậy cô tức giận chất vấn anh: "Sao anh lại ở chỗ này?"

Đường Quan Vũ Thần tự nhiên nói: "Tôi tới đây có chuyện."

"Anh theo dõi tôi?"

Anh nhún nhún vai, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Cô tức giận giậm chân. "Tôi biết ngay mà, mỗi ngày anh đến quán cơm của ông nội bà nội, ngoài mặt là ăn cơm, nhưng thật ra là muốn giám thị tôi, hiện tại lại còn theo dõi tôi tới nơi này, rốt cuộc anh muốn như thế nào!"

Đường Quan Vũ vòng hai tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống cô gái nhỏ kích động đến mức hết so tay lại giậm chân, anh cảm thấy rất thú vị, cho nên cũng không có ý định giải thích tại sao mình lại xuất hiện ở chỗ này.

"Ô? Hai người biết nhau à?" Vợ của bác sĩ Cổ vừa vặn từ trong nhà đi ra, tò mò nhìn hai người bọn họ.

"Chị Cổ, em với nói chị, người này theo dõi em!" An Hân Hân tức giận nhìn sang chị Cổ lớn tiếng kháng nghị. Ở nơi này, cô gọi bác sĩ cổ là anh Cổ, gọi vợ của anh ấy là chị Cổ.

"Theo dõi?" Chị Cổ tò mò nhìn Đường Quan Vũ một chút, anh từ chối cho ý kiến nhún vai một cái, sau đó chị Cổ lại nhìn về phía An Hân Hân. "Em hiểu lắm rồi, A Vũ là tới thăm Kiệt Lợi."

An Hân Hân vốn muốn lên án nhưng khi nghe thấy hai chữ Kiệt Lợi này thì không khỏi ngại người.

"Kiệt Lợi? Đến thăm nó?" Kiệt Lợi không phải là con chó kia của Đường Quan Vũ sao?

"Kiệt Lợi thế nào rồi?" Đường Quan Vũ hỏi.

"Yên tâm, tình trạng của vết thương không nghiêm trọng lắm, đã giúp nó chữa xong rồi, hiện tại thuốc tê cũng đã hết, cậu có thể đi thăm nó."

Đường Quan Vũ nghe xong, lập tức xoay người đi vào nhà, lúc này An Hân Hân cũng cảm thấy tình hình không tầm thường, vội vàng đi lên nhỏ giọng hỏi

thăm.

"Chị Cổ, Kiệt Lợi bị sao vậy ạ?"

"Kiệt Lợi bị thương khi đang làm nhiệm vụ."

Trong lòng cô kinh hãi, nghe thấy Kiệt Lợi bị thương, khiến cô cảm thấy buồn bã, bởi vì cô rất thích Kiệt Lợi, hơn nữa nó từng cứu Nữu Nữu đấy.

Đi theo sau lưng Đường Quan Vũ, cô cũng đi tới một phòng khám bệnh, Kiệt Lợi đang nằm trên bàn chữa bệnh, bác sỹ thú y Cổ Chấn Sinh mang kính có gọng màu vàng, bộ dáng thành thật ôn hòa, đối với động vật vô cùng yêu thương, lúc này anh đang chăm sóc cho Kiệt Lợi.

Đường Quan Vũ đứng ở trước cửa phòng bệnh, cúi đầu nhìn Kiệt Lợi, nó nhắm mắt lại nằm nghiêng ở trên bàn, chân trước bên phải có quần băng.

Nhìn thấy Kiệt Lợi, trái tim An Hân Hân không khỏi nín chặt. Trong ấn tượng của cô, Kiệt Lợi luôn luôn trung thành và tận tâm đứng ở bên cạnh chủ nhân, tinh thần sung mãn, uy nghiêm tự tin, lúc đuôi gà thom phức được đưa tới thì nó sẽ phe phẩy cái đuôi há miệng lớn hài lòng mà ăn, nhưng bây giờ nó lại nằm ở trên bàn khám.

Đồng thời lúc này cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy yêu thương của Đường Quan Vũ, ánh mắt của anh dịu dàng, thiếu đi một chút lạnh cứng lúc trước, động tác vuốt lông Kiệt Lợi vô cùng nhẹ nhàng. Cô không ngờ thì ra anh cũng có một mặt dịu dàng từ ái như vậy, không hề lộ ra thô lỗ cùng hung dữ của ngày thường, mà là giống như một người cha quan tâm Kiệt Lợi, cũng có lúc lộ ra tình cảm. Anh như vậy, khiến cho cô không nhận được mà nhìn đến thất thần.

Dường như Kiệt Lợi cảm nhận được chủ nhân đến, đột nhiên mở mắt ra, khi nó nhìn thấy chủ nhân, mặc dù suy yếu, nhưng có thể thấy được nó đang tận lực phe phẩy cái đuôi, biểu hiện sự vui vẻ của nó.

Tình cảm giữa người và chó, không cần ngôn ngữ, chỉ dựa vào ánh mắt là có thể truyền đến. "Nó có khỏe không?" Đường Quan Vũ hỏi Cổ Chấn Sinh.

"Thuốc tê vừa mới hết, cho nên tương đối không có tinh thần."

Đường Quan Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời chân mày cũng cau chặt lại. Anh nhìn vết thương của Kiệt Lợi, nghĩ đến tình huống nguy hiểm đang vây bắt kẻ cướp ấy, thậm chí mình không có trách nhiệm, lại để cho Kiệt Lợi bị thương! May mắn xuất thân là chó cảnh sát, cùng ngủ, cùng ăn với anh, mặc dù nó là một con chó, nhưng lại là đồng nghiệp trung thành nhất của anh.

An Hân Hân ở một bên vụng trộm nhìn về mặt này của Đường Quan Vũ, mặc dù anh không nói ra miệng, nhưng cô có thể cảm giác được trong lòng anh đang tự trách mình, không khỏi dâng lên ý nghĩ thương xót.

"Có để lại di chứng về sau không?"

"Yên tâm, không có thương tổn được gân, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được, sẽ hoàn toàn vui vẻ lại như trước đây."

Sau khi nghe nói như thế, Đường Quan Vũ nhú chặt mi tâm cuối cùng cũng giãn ra, thở phào nhẹ nhõm. An Hân Hân cũng vậy, đối với Kiệt Lợi, cô cũng lo lắng và đau lòng giống Đường Quan Vũ.

"Tôi thích anh ấy."

An Hân Hân sững sờ, về mặt nghi ngờ quay đầu lại, là ai đang nói chuyện thế?

"Tôi cũng thích anh ấy, anh ấy là người tốt."

Tìm hồi lâu, rốt cục cô cũng phát hiện thì ra là một con rắn cùng với một con thằn lằn bò cạp trong một cái lồng đang tám chuyện với nhau.

"Lúc đó thiếu chút nữa tôi bị loài người đánh chết, là anh ấy cứu tôi ra khỏi tay loài người."

"Ồ? Thì ra cậu cũng được anh ấy cứu?"

"Chẳng lẽ cậu cũng vậy?"

"Loài người vừa thấy tôi thì sẽ hét to lên, bọn họ chê đáng ghét xấu xí của tôi, sau đó đánh tôi. Thật là buồn cười, lúc ấy tôi mới cảm thấy bọn họ thật đáng sợ đấy."

"Tôi cũng không biết tại sao loài người vừa thấy tôi sẽ điên cuồng hét lên, sau đó sẽ cầm đá ném tôi, cầm đồ đánh tôi. Anh ấy chẳng những cứu tôi ra khỏi tay của loài người đáng sợ đó, hơn nữa cũng không sợ tôi."

An Hân Hân cảm thấy tò mò, bọn họ đang nói là ai vậy?

"Tôi thích bò lên trên đầu anh ấy, ngồi ở trên đấy, anh ấy cũng không tức giận."

"Tôi thích nhất là chui vào trong quần áo của anh ấy."

"Kiệt Lợi thật hạnh phúc, có chủ nhân tốt như vậy thương yêu cậu ta."

An Hân Hân không khỏi lấy làm kinh hãi, nghẹn họng nhìn chăm chăm vào Đường Quan Vũ.

Người chúng nó nói là anh ta?

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 5.1

Bộ dáng của người này rõ ràng là hung hăng dữ dằn như thế, tình tình thô lỗ lại không biết chăm sóc, tại sao lại được đám động vật kính yêu và ca ngợi?

"Xin chăm sóc cho Kiệt Lợi thật tốt."

"Cậu cứ an tâm giao Kiệt Lợi cho chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ chăm sóc nó thật tốt, như vậy cậu cũng có thể chuyên tâm phá án."

"Cám ơn anh."

"Sao lại nói vậy, còn khách sáo với tôi làm gì?" Cổ Chấn Sinh vỗ vỗ bả vai Đường Quan Vũ, giống như là bạn cũ vậy.

An Hân Hân thế mới biết, thì ra hai người bọn họ đã sớm quen nhau, đây cũng là nguyên nhân tại sao Đường Quan Vũ xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa không chỉ rần rần lẫn bò cạp, ngay cả thô, chồn sóc, báo và điều hâu đều ca ngợi anh.

"Tôi vốn ở trong núi, sau đó lại rơi vào trong bẫy của loài người thiết kế, chân bị thương, đợi ở bên trong ba ngày, cho là mình sẽ đói chết, sau đó lại gặp được cảnh sát Đường, là anh ấy mang tôi tới nơi này để cho bác sĩ Cổ chữa trị."

"Tôi ghét loài người, bởi vì loài người lúc nào cũng đánh tôi, nhưng tôi thích cảnh sát Đường, bởi vì anh ấy cũng giống như bác sĩ Cổ đối tốt với tôi, vô cùng dịu dàng."

"Đúng vậy đó, có một lần anh ấy ôm tôi, tôi không cẩn thận ị trên người anh ấy, anh ấy hoàn toàn không tức giận, còn giúp tôi rửa mông đấy."

Không thể nào? Tên họ Đường kia cư nhiên không tức giận khi bị con báo ị trên người, hơn nữa còn giúp nó chùi mông?

Không ai biết giờ phút này trong lòng An Hân Hân kinh ngạc cỡ nào, cô biết động vật sẽ không nói láo, vì vậy thật bất ngờ khi thấy chúng nó yêu thích anh như thế.

Đường Quan Vũ trong miệng của đám động vật này hoàn toàn khác với Đường Quan Vũ trong ấn tượng của cô, cô vừa nghe, vừa len lén nhìn chăm chăm Đường Quan Vũ, rất ngạc nhiên về bí mật thì ra anh là người lương thiện như vậy.

Đột nhiên, cô phát hiện mình chưa từng cẩn thận tìm hiểu về Đường Quan Vũ, dường như cô đối với anh có hiểu lầm rất lớn, có lẽ cô nên coi trọng người này rồi.

"Có lẽ cần nghỉ ngơi một tháng, thương thế của Kiệt Lợi sẽ hoàn toàn phục hồi như cũ."

"Vậy tôi an tâm rồi."

Có sự bảo đảm của bác sĩ Cổ, Đường Quan Vũ đúng là an tâm không ít, đồng thời cũng phát hiện có một tầm mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào anh, anh quay đầu, phát hiện là cô gái nhỏ đang nhìn chăm chăm anh, hơn nữa ngay cả nháy mắt cũng không nháy cái nào.

"Sao thế?"

Cô im lặng một hồi mới trả lời. "Không sao." Dời tầm mắt, đi làm chuyện của mình.

Anh cảm thấy kỳ quái, nhưng không để bụng, tiếp tục nói chuyện với bác sĩ Cổ, không bao lâu, anh lại phát hiện cô gái nhỏ đang nhìn anh chòng chọc, giống như trên mặt anh thiếu đi cái gì đó, hoặc là có thêm thứ kỳ quái nào đó, khiến anh không nhận được mà quay đầu lần nữa.

"Lại sao vậy?"

"Anh..." Cô như đang suy nghĩ chuyện gì, còn anh chờ cô nói tiếp, nhưng kết quả chờ đợi, lại là một câu trả lời qua loa của cô.

"Không sao cả."

Không sao mới là lạ! Rõ ràng là muốn nói, nhưng lại dùng hai chữ "Không sao" để qua loa đáp lại anh. Cứ muốn nói mà lại không nói thế này thật sự là treo ngược khẩu vị của anh, khiến anh rất buồn bực, không phải hỏi thẳng là được sao.

"Cô có việc gì thì nói thẳng ra đi, đừng chỉ nói một nửa như thế."

Nếu là trước đây, An Hân Hân chắc chắn sẽ không cho sắc mặt tốt, nhưng lần này, chẳng những cô không ngại anh lớn tiếng, khẩu khí có chút ngang ngược, mà ngược lại, cô còn bày ra nụ cười thân thiện.

"Tôi chỉ cực kỳ bất ngờ, thì ra anh cũng yêu thương động vật như vậy."

Nụ cười ngọt ngào này khiến cho Đường Quan Vũ ngó ra, cô không những không trợn mắt với anh, lại còn nở nụ cười với anh.

Nhớ lại lần trước lúc cô cười với anh, là vì cô muốn anh chụp ảnh cùng với bà nội cô. Còn nụ cười lần này không biết là vì mục đích gì, anh không hề trông mong cô sẽ cho anh sắc mặt vui vẻ.

"Cô muốn làm gì?"

"Không làm gì hết à."

Anh nửa tin nửa ngờ, nhìn nụ cười xinh đẹp của cô, ngược lại không biết nên ứng phó với cô như thế nào. Có lẽ có chút khó xử, phản ứng này khiến cho hai mắt của An Hân Hân sáng lên.

Ôi? Anh đang xấu hổ sao?

Không thể nào, chẳng lẽ chỉ cần cô cười với anh, thì anh sẽ xấu hổ sao?

Để xác định, cô lại thử nghiệm một phen ——

"Anh yên tâm, tôi cũng sẽ tới giúp đỡ chăm sóc cho Kiệt Lợi, thường xuyên ở bên nó, sẽ không để cho nó cảm thấy cô đơn." Cô nhìn anh nở nụ cười vui vẻ ẩn hiện lúm đồng tiền, cộng với giọng nói dịu dàng, làm như vậy, quả nhiên thấy anh càng khó xử hơn, lại còn dỗi tằm mất đi, ngay cả nhìn cô cũng cảm thấy ngượng ngùng.

"Khụ... Vậy thì làm phiền cô rồi, cảm ơn."

Hồ hớ, đây thật sự là một phát hiện lớn đó nha, thì ra chỉ cần đối xử thân thiện với anh, anh sẽ không có cách nào chống đỡ được đấy! Bình thường cư xử rất cay nghiệt lại nghiêm túc, không ngờ chỉ cần cười ngọt với anh, anh sẽ bó tay với cô.

An Hân Hân vui mừng trong lòng, rất cao hứng khi phát hiện ra nhược điểm của anh.

"Đừng khách sáo, tôi thật sự rất vui vì có thể được giúp đỡ." Nụ cười càng lúc càng ngọt hơn.

Có thể biết được phương pháp đối phó với anh thật là tốt, về sau cô nhất định phải cười với anh nhiều hơn, ha ha ha.

Bởi vì Đường Quan Vũ còn có việc, sau khi nói chuyện với bác sĩ Cổ xong thì rời khỏi nhà động vật, còn cô dĩ nhiên không quên dùng nụ cười vui vẻ xinh đẹp để tiền anh.

Đợi sau khi anh hoàn toàn rời đi, cô tò mò hỏi thăm bác sĩ Cổ tại sao hai người quen biết nhau, ngoài ý muốn lại biết thêm nhiều chuyện về Đường Quan Vũ hơn.

Thì ra Đường Quan Vũ thường xuyên đưa những động vật bị thương đến nhà động vật để cho bác sĩ Cổ chữa trị. Có một số ít có thể là do thi hành nhiệm vụ, ở trong nhà của kẻ bắt cóc phát hiện động vật bị thương, hoặc là chủ nhân bị giam vào tù, không có ai nuôi dưỡng sủng vật, Đường Quan Vũ cũng sẽ đưa tới nơi này, giúp đám sủng vật tìm được người thiện tâm thu dưỡng.

"Cậu ấy thường đưa động vật đến đây, hơn nữa còn lấy tiền của mình trả tiền thuốc men. Đừng thấy đáng về rất hung dữ của cậu ta mà hiểu lầm, thật ra cậu ấy là người rất tốt đấy." Chị Cổ cũng đối với nhân cách của Đường Quan Vũ giờ ngón tay cái lên.

"Thì ra là như vậy..." An Hân Hân đã biết thêm được một chút về Đường Quan Vũ. Giờ mới hiểu vì sao những động vật đó đánh giá anh tốt như vậy, nhưng anh lại không nói chữ nào, cho dù bị cô hiểu lầm, anh cũng không giải thích, ngay cả anh Cổ và chị Cổ cũng đánh giá anh rất tốt.

Cô dịu dàng vuốt vuốt lông Kiệt Lợi, trong lòng nghĩ tới đáng về xấu hổ của Đường Quan Vũ trước khi anh rời đi. Càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, đường đường là một người đàn ông cao to vạm vỡ, mà lại chịu thua trước nụ cười của cô.

"Cảnh sát Đường không có bạn gái, vẫn còn độc thân đó."

"Hả?" Cô ngẩng đầu nhìn về phía chị Cổ, sau khi hiểu ra ý trong lời nói của chị ấy thì trên mặt lập tức ửng hồng lên, cô ngượng ngùng kháng nghị: "Anh ta

có bạn gái hay không thì liên quan gì đến em chứ, em không muốn biết chút nào."

Được bà xã nhắc nhở, dường như bác sĩ Cổ cũng bừng tỉnh hiểu ra. "Đúng vậy đó, cảnh sát Đường rất tốt, Hân Hân, em có muốn hẹn hò với cậu ấy thử không?"

"Anh Cổ, sao ngay cả anh cũng trêu chọc em vậy. Ghét quá đi, không để ý đến hai người nữa, em mang Cát Lợi đi tắm đây."

Cô then thùng trốn tránh đề tài này, miễn cho anh Cổ và chị Cổ tiếp tục chọc ghẹo cô.

"Nữ Nữ, Nữ Nữ?" Cô kêu Nữ Nữ, nhưng Nữ Nữ lại không đuổi theo, ngược lại Nữ Nữ vẫn luôn nhìn lên bàn khám bệnh. Càng khiến người ta ngoài ý muốn chính là, Nữ Nữ nhỏ nhắn xinh xắn lại nhảy lên trên ghế, sau đó lại nhảy lên bàn khám bệnh, chủ động đi về phía Kiệt Lợi. Nó không hề sợ con chó lớn gấp hai nó, còn đưa lưỡi ra liếm liếm Kiệt Lợi, sau đó lại trực tiếp ngồi xuống, làm ổ bên cạnh Kiệt Lợi để làm bạn với nó.

Tình cảnh này khiến cho Hân Hân ngây người, Nữ Nữ của cô đã quen với Kiệt Lợi từ lúc nào vậy ?

Chị Cổ ha ha cười nói: "Xem ra Nữ Nữ đã yêu Kiệt Lợi rồi, quả nhiên thật tình mắt, so với chủ nhân thì nó đã tìm được bạn trai trước rồi."

Mặc dù Kiệt Lợi giống y chủ nhân của nó, lúc nào cũng có bộ dáng lạnh lùng, nhưng đối với Nữ Nữ nhỏ nhắn lại xinh xắn này cũng rất dịu dàng, cho nên động vật nhỏ mềm mại này dựa vào bên cạnh nó.

Từ khi hiểu rõ Đường Quan Vũ không lạnh lùng hung ác như vẻ bề ngoài, thật ra anh là một người sống rất có tình cảm, chẳng qua là anh không biện giải cho mình, vẫn luôn âm thầm lặng lẽ, khiến An Hân Hân hoàn toàn thay đổi cái nhìn về anh.

Đồng thời, chỉ cần cô rảnh rỗi là sẽ đến nhà động vật giúp đỡ chăm sóc Kiệt Lợi, cũng bởi vì như thế mà cô biết được một bí mật lớn.

"Chủ nhân thích cô."

Lúc chính miệng Kiệt Lợi nói cho cô biết chân tướng thì An Hân Hân rất là kinh ngạc.

"Anh ấy thích chị?"

"Đúng vậy."

Cô thấp giọng hô lên. "Không thể nào?"

"Là thật đây, chủ nhân rất thích cô, mỗi ngày tôi đều ở cùng một chỗ với anh ấy, rất rõ ý nghĩ của chủ nhân, chẳng qua mặt ngoài của chủ nhân rất hung dữ, nhưng thật ra anh ấy rất thích cô."

Nghe thấy bí mật lớn này, cô thật sự tròn tròn mắt, đôi mắt trong suốt của Kiệt Lợi chân thành như thế, tuyệt đối không giống như đang nói láo, hơn nữa trong lòng cô rất rõ ràng, động vật khác với loài người, chính là động vật sẽ không nói láo, cho nên bày tỏ Kiệt Lợi nói là sự thật.

Đường Quan Vũ thích cô? Cái này... thật sự là khiến người ta bất ngờ mà.

Ở nhà động vật, cô có thể tự do tán gẫu với động vật, cũng không có người sẽ cảm thấy cô kỳ quái, bởi vì đám nghĩa công yêu thương động vật ở chỗ này đều sẽ nói chuyện với chúng nó.

Chỉ khác biệt ở chỗ là những người đó không hiểu ngôn ngữ của động vật, xem động vật như một đứa trẻ mà dỗ dành, hoàn toàn không hi vọng đột vật có thể nghe hiểu tiếng người. Còn An Hân Hân cô thì có thể thật sự "tán gẫu" với động vật, hiện tại, cô vừa dứt thuốc cho Kiệt Lợi uống, vừa nói chuyện với nó.

Biết Đường Quan Vũ thích mình, cô không hề tức giận, ngược lại trái tim thỉnh thoảng đập loạn, chuyện này thật sự rất khiến người khác bất ngờ đấy. Đường Quan Vũ vậy mà lại vụng trộm thích cô... Khoan đã, hình như cô có chút không rõ.

"Nếu như anh ấy thích chị, vậy tại sao lúc trước anh ấy luôn muốn tìm chị gây phiền toái?"

"Chủ nhân chỉ muốn đem Hắc phu nhân ra ngoài công lý."

"Hắc phu nhân?" An Hân Hân tò mò to hai mắt, nghe qua hình như là chuyện xưa gì đó không muốn người khác biết, khiến cô vô cùng tò mò. "Ai là hắc phu nhân?"

Kiệt Lợi nói cho cô biết nhiều chuyện hơn về chủ nhân và Hắc phu nhân.

Thì ra Hắc phu nhân là người đứng đầu của một tổ chức bí mật, cô ta có ngoại hình xinh đẹp, nhưng lại có lòng dạ rắn rết, âm thầm bắt tay vào việc buôn lậu súng ống đạn dược cùng người của tập đoàn Rắn hoạt động phạm pháp. Nhưng bởi vì cô ta thông minh giáo hoạt, cho nên cảnh sát vẫn chưa nắm giữ được chứng cứ đánh thép để bắt cô ta, nhiều lắm là chỉ có thể bắt được một vài cán bộ cấp dưới.

Chuyện cô gái bị bắt cóc lần trước có liên quan đến Hắc phu nhân, chủ nhân Đường Quan Vũ của nó điều tra đường dây này rất lâu rồi.

Sau khi nghe Kiệt Lợi kể xong, trong lòng An Hân Hân vô cùng kinh ngạc.

"Ồ... Không ngờ còn có chuyện như vậy?"

"Chủ nhân chỉ chuyên tâm muốn phá tan tổ chức Hắc phu nhân, bắt Hắc phu nhân lại, chứ cũng không phải cố ý làm khó dễ cô, ngược lại, chủ nhân rất lo lắng cô và Hắc phu nhân có liên quan."

An Hân Hân vội lắc đầu. "Chị căn bản không biết Hắc phu nhân gì đó đâu, hiểu lầm lớn rồi, lúc ấy là do con chuột hamster tên Sóng nói cho chị biết chủ nhân của nó bị giấu ở trong vách tường, chị lại hoàn toàn không thể giải thích cho chủ nhân của em, bởi vì có nói anh ấy cũng sẽ không tin, nói không chừng còn tưởng chị bị bệnh thần kinh nữa đây."

"Đáng tiếc tôi không có cách nào làm chứng giúp cô."

Cô thở dài một hơi, cảm thấy vừa vô tội lại bất lực. "Thật sự là gặp xui mà, cái giá của gà mẹ chính là bị anh ấy xem như người bị tình nghi mà để mất tới."

"Xin đừng ghét chủ nhân, chẳng qua mặt ngoài nhìn hung tợn vậy thôi, chứ chủ nhân rất có lý lẽ."

An Hân Hân suy nghĩ một lát, nhìn Kiệt Lợi nở nụ cười tươi. "Chị hiểu, em yên tâm đi, chị sẽ không ghét anh ấy đâu, nói cho em biết một bí mật, thật ra chị cũng thích anh ấy lắm đây."

"Thật tốt quá, nếu chủ nhân biết cô cũng thích anh ấy, nhất định chủ nhân sẽ rất vui vẻ."

"Không sao, chị sẽ để cho anh ấy biết." Cô vô cùng vui vẻ, hơn nữa trong lòng còn có quyết định —— nếu biết Đường Quan Vũ thầm lén thích cô, dĩ nhiên cô sẽ nghĩ biện pháp cho anh cơ hội, hướng chỉ cô đã biết cách nên chung đụng với người thô kệch kia như thế rồi.

Tình yêu chậm rãi nảy sinh ở trong lòng, vừa nghĩ tới người đó cũng thầm mến cô, khoe miệng không khỏi hiện lên nụ cười ngọt ngào.

"Cái đó... Là hình của chúng ta?"

"Hình như vậy."

"Dường như có chút lạ."

"Đúng vậy... Cái này thoát nhìn cũng..."

Cũng quá lớn rồi nhỉ?

Đường Quan Vũ và Phương Ngọc Văn đứng cách rất xa tiệm cơm hơn mười mét, liền phát hiện trên cánh cửa của quán cơm có hai tấm hình rất bắt mắt, theo thứ tự là hình của hai người bọn họ.

Bọn họ vừa sửng sốt nhìn chăm chăm, vừa chậm rãi đến gần, sau đó đứng nghiêm ở trước cửa.

Tấm ảnh lớn của bọn họ một trái một phải được dán ở trên cửa, tờ giấy A4 lớn như vậy, toàn bộ tiêu điểm đều đặt ở trên mặt bọn họ, rõ ràng là đặc biệt phóng lớn gương mặt lên, giống như rất sợ người khác không thể nhìn thấy được.

Đường Quan Vũ không khỏi nhú mày. "Nhìn kiểu gì cũng giống như đang dán môn thần tránh ma vậy."

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 5.2

Tiểu Song vừa đi tới cửa nhìn thấy hai người bọn họ, lập tức nở nụ cười mừng rỡ, nhiệt tình tiến lên bắt chuyện.

"Hoan nghênh quang lâm, cảnh sát Phuong, cảnh sát Đường, xin mời vào trong ngồi." Tiểu Song vừa nhiệt tình mời bọn họ vào cửa, còn chọn vị trí trung tâm, sau khi dọn sạch sẽ chén bát trên bàn thì mời bọn họ ngồi xuống.

Đường Quan Vũ cùng đồng nghiệp vừa tiến vào phòng ăn lại càng thêm sững sờ, bốn mặt tường đều dán hình, hơn nữa mỗi tấm trong hình đều có mặt bọn họ, tường chừng như đang treo album của bọn họ vậy.

Những tấm hình này là hình lần trước mọi người xin chụp chung, lúc ấy chụp không ít tấm, bọn họ không ngờ quán cơm sẽ phóng to hình của bọn họ ra, còn cố ý treo bốn phía trên tường, bất luận nhìn từ góc độ nào cũng sẽ không sót một tấm, cảm giác giống như ở chiêu cáo người trần vậy.

Bọn họ ngồi xuống, nhìn hình trên tường cảm thấy rất quý dị.

"Hôm nay muốn gọi món gì ạ?" Tiểu Song hỏi.

Phuong Ngọc Văn xấu hổ hỏi: "Tại sao lại dán nhiều hình như vậy?"

"Bởi vì hai vị cảnh sát là khách quý của chúng tôi mà, hai anh đến ủng hộ là vinh hạnh của quán đây. Ông nội An và bà nội An ước gì hai người ngày ngày đến đây để hai cụ đặc biệt rửa ảnh làm thành ảnh lớn nữa kia, như vậy về sau những người xấu đó thấy đều sẽ không dám đến phá rối nữa."

Quả nhiên như bọn họ đoán, hình của bọn họ bị xem như môn thần dán ở cửa.

Phuong Ngọc Văn cười khổ nói: "Dù vậy nhưng dán thế này cũng quá khoa trương rồi."

"Sao khoa trương được chứ, cảnh sát Phuong đẹp trai như vậy, cảnh sát Đường uy vũ thế kia, dán nhiều một chút cũng có sao đâu. Hơn nữa cảnh sát Phuong, có không ít khách nữ sau khi nhìn thấy ảnh của anh thì hỏi thăm anh đây, ai ngờ ngược lại dán tới không ít khách."

Phuong Ngọc Văn cười khổ, trong lòng thầm nghĩ nếu như để những đồng nghiệp nhìn thấy mấy tấm hình này, khẳng định sẽ bị cười nhạo!

Anh quay đầu nhìn đồng nghiệp Đường Quan Vũ, đang kỳ quái tại sao anh không có ý kiến thì phát hiện tầm mắt của anh dừng lại trên bóng dáng xinh đẹp ở tủ quầy đằng kia.

Phuong Ngọc Văn nhếch miệng, đáy mắt thoáng hiện qua một ý cười, nói với Tiểu Song: "Tiểu Song, có thể gọi Hân Hân tới đây một chút được không?"

"Hửm? Anh muốn tìm Hân Hân sao?"

"Là cảnh sát Đường muốn tìm Hân Hân."

Thân hình Đường Quan Vũ chấn động, ánh mắt trừng sang, đang muốn mắng Phuong Ngọc Văn nói bậy thì Tiểu Song đã mở miệng kêu to.

"Hân Hân, cảnh sát Đường tìm cậu ——"

Đường Quan Vũ cứng đờ cả người, chỉ thấy Hân Hân đang tính tiền cho những người khách khác, hơi nhìn thoáng qua anh, sau đó nói mấy câu với khách xong liền đi đến bàn của anh.

"Chuyện gì vậy?" Nụ cười của cô hết sức ngọt ngào, vì anh, cô còn đặc biệt trang điểm nữa đây.

"Trừ tới dùng cơm, thì còn có thể có chuyện gì?" Bất ngờ bị Phuong Văn Ngọc thụi cho một cú vào bụng, anh đau đến mức kêu lên một tiếng, tròn mắt nhìn đồng nghiệp một cái.

Phuong Ngọc Văn vì sợ tên này nói sai thêm điều gì đó, vội chuyển sang đề tài khác. "Hân hân, tại sao hình của chúng tôi dán khắp tường vậy, ngay cả cửa cũng dán?"

"Bởi vì hai anh là đại anh hùng cứu được cô gái kia nha, dán hình của các anh lên, như vậy mới không có người đến đập phá."

Đường Quan Vũ nhú chặt mày. "Này, cho dù muốn trừ tà tránh hung, cũng dán đến thái quá —— a!" Bụng lại bị thụi một cú.

Phuong Ngọc Văn cười nói: "Thì ra là như vậy, không ngờ hình của chúng tôi có thể giúp đỡ được cho quán của các cô."

"Đúng vậy đó, lúc trước những tên khốn kiếp kia cố tình tới quấy rối vợ vét tiền bạc, nay lại vì kiêng kỵ hai anh, nên không dám tới đây nữa."

"Vậy thì tốt, như vậy chúng tôi cũng yên tâm, A Vũ vốn cũng rất lo lắng những tên côn đồ kia trở lại đập phá, có phải vậy không? A Vũ."

"Dán hình của cậu ta là được rồi, tôi xấu nên không cần dán sẽ tốt hơn, tránh dọa người ta sợ." Đường Quan Vũ nói.

"Không đâu, em cảm thấy rất dễ nhìn mà." Cô rất tự nhiên bật thốt lên, đợi đến khi nói ra khỏi miệng rồi, mới phát hiện mình nói quá nhanh.

Đường Quan Vũ rất bất ngờ khi cô khen anh, đôi mắt cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào cô, dưới ánh mắt sáng quắc của anh, cô xấu hổ cúi đầu, lo lắng hai má ửng hồng của mình sẽ tiết lộ điều gì đó, vội vàng nói sang chuyện khác.

"Hôm nay vẫn là com thịt dê và com đùi gà sao? Có muốn thử com chiên thịt bò không? Đây là món ăn đắt khách nhất đây."

"Cũng được, đổi khẩu vị thử xem, được không? A Vũ."

"Tôi không có ý kiến."

"Hai anh ngồi chờ một chút, sẽ đưa tới liền." Cô ngượng ngùng bỏ đi, chuẩn bị món ăn cho hai bọn họ.

Đợi cô đi rồi, Phương Ngọc Văn lập tức dùng ánh mắt ám muội cười cười nhìn đồng nghiệp.

Đường Quan Vũ cau mày liếc anh một cái. "Cười cái gì?"

"Thái độ của cô ấy hôm nay đối với cậu rất tốt đấy."

"Vậy thì sao?"

"Thiếu gia, trong lòng cậu hẳn đang rất cao hứng nhỉ." Lầy cùi chỏ thúc thúc anh.

"Tôi có cái gì mà phải cao hứng?"

"Không phải cậu có ý với người ta sao? Nên nắm chắc —— ối!" Lần này đổi thành Đường Quan Vũ thụi vào bụng anh, anh kêu rên một tiếng, không chừa một mống liền bị đánh lên.

"Ăn com của cậu đi, đừng xen vào việc của người khác."

Phương Ngọc Văn xoa bụng, nguyệt anh một cái, cái người này rõ ràng là thích người ta như thế nhưng lại không nói. Lời vừa ra khỏi miệng thì chả có gì hay ho, còn thường xuyên nói sai đặc tội với phụ nữ, vừa không biết cười, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh tanh, ngày ngày chỉ biết tới dùng com, ngồi ở một bên nhìn người ta, bạn gái có thể xir dụng "ánh mắt" để theo đuổi sao? Thiệt là.

Đường Quan Vũ biết đồng nghiệp muốn giúp anh, nhưng đối với phụ nữ, anh hoàn toàn không biết nên ứng phó như thế nào. Huống chi anh cũng không xác định Hân Hân có cảm tình với anh hay không, lỡ như anh thật sự chọn lựa hành động, lại hù người ta sợ thì biết làm sao bây giờ?

Đừng thấy anh cao to, đánh bắt tội phạm không sợ sống chết, dường như rất mạnh mẽ, nhưng trên thực tế, anh không có chút biện pháp nào đối với phụ nữ cả, thà mỗi ngày tới dùng com, liếc nhìn cô một cái cũng đủ rồi.

Sau khi thông báo cho ông bà nội ở phòng bếp xong, An Hân Hân mặt ngoài làm như không thèm để ý, nhưng thừa dịp không có ai chú ý lại không nhịn được mà lén lút liếc nhìn về phía Đường Quan Vũ.

Nhìn khí thế uy vũ của Đường Quan Vũ, trái tim nai con đập loạn, sờ dĩ như thế, toàn bộ đều là vì những lời của Kiệt Lợi nói cho cô biết.

Chủ nhân rất thích cô, anh ấy thường đến quán dùng com đều là vì muốn nhìn thấy cô, kể từ anh ấy biết có người muốn tìm đến quán của các cô gây rối thì ngày ngày đều đến ăn, mục đích là muốn bảo vệ cô.

Cô vẫn luôn cho rằng Đường Quan Vũ hoài nghi cô, cho nên mới thường xuyên tới giám sát, không ngờ thì ra mục đích thật sự của anh là muốn bảo vệ cô và quán com này.

Đường Quan Vũ vốn chính là kiểu đàn ông cô thường thích, anh có hình thể rắn chắc và tính tình hào phóng.

Cánh tay của anh cường tráng có lực, có thể dễ dàng ôm lấy cô, khiến cho cô cảm thấy mình nhẹ như lông vũ, hơn nữa anh khiến cho cô có cảm giác an toàn, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ ngăn chặn ở phía trước bảo vệ cô. Còn cô thì có thể an tâm làm một cô gái nhỏ ở trong hoài bão của anh.

"Hai phần com chiên thịt bò xong rồi đây!"

"Dạ, đến đây."

Vừa nghe thấy âm thanh của bà nội từ trong phòng bếp truyền tới, cô lập tức đi đến trước bàn dài nối từ phòng bếp đến ngoài sảnh, hai tay bưng hai phần com chiên thịt bò để vào mâm, mang đến bàn của Đường Quan Vũ và Phương Ngọc Văn.

Bình thường động tác của cô rất linh hoạt, nhanh chóng lại ít khi phạm lỗi, nhưng bởi vì cô luôn luôn vụng trộm chú ý đến Đường Quan Vũ cho nên phân tâm, bỏ quên động tĩnh chung quanh, không cẩn thận va phải một vị khách vừa mới ăn xong muốn đứng lên.

"A!" Cô sợ hãi kêu một tiếng, cú va chạm khiến cô mất thăng bằng, cái mâm trên tay lập tức sắp đổ lên đầu của khách ngồi bàn khác.

Cô thất kinh, nghĩ thầm tiêu rồi, đúng lúc này, có hai cánh tay từ phía sau nhanh chóng duỗi ra, một tay giữ vững cái mâm, một tay còn lại đỡ lấy cô, khiến cho cái mâm sắp đổ lên người khách bởi vì sức lực có lực này mà kịp thời tránh khỏi một bi kịch, cũng cùng lúc đó bởi vì bên eo được cánh tay có lực vòng lại, khiến cho cô vốn sẽ ngã trên đất rất là chặt vật may mắn tránh được một kiếp.

Tất cả chuyện này, chỉ xảy ra trong vài giây.

Khi cô từ trong kính hách hoàn hồn lại thì phát hiện cái mâm đang vững vàng ở trong tay Đường Quan Vũ, còn người của cô cũng bởi vì rối loạn mà ngã ở trong lòng anh, toàn bộ dựa vào cánh tay anh vòng ở trên eo mình để chống đỡ sức nặng.

Cô nghiêng mặt qua nhìn anh khiến cho hơi thở của hai người gần trong gang tấc, tình huống này rất quen thuộc, ký ức kéo bọn họ trở lại lúc lần đầu tiên hai người gần nhau, lần đó cô xông lăm vào trong cạm bẫy của tên bất cóc bố trí, anh cũng dùng cánh tay cường tráng và có lực này ôm lấy cô.

Nhiệt độ của anh và hơi thở phái nam khiến mặt cô nóng lên, tim đập mất trật tự, hơi thở của hai người thật là gần, tư thế ám muội này làm cho tim của cô nhất thời hồi hộp, nhìn từ góc độ này, cảm thấy anh rất đẹp trai, rất tuyệt vời, cả người giống như bị ánh mắt lấp lánh có thần kia hút vào, cô cảm thấy mình không thể động đậy, dường như muốn hòa tan vào trong lòng của anh.

"Sao em lại bất cẩn như vậy."

Hả?

Cô ngẩng ngốc nhìn khuôn mặt hung dữ của anh.

"Thiếu chút nữa là em làm đổ com rồi, biết không hả?" Đường Quan Vũ nhận lấy cái mâm trên tay cô, trong miệng vẫn không quên niệm chú: "May mà anh phản ứng kịp, nếu không hai phần com chiên thịt bò này bị em làm hư rồi."

Đờ cô đứng vững, anh để hai đĩa com lên bàn, một đĩa cho Phương Ngọc Văn, một đĩa cho mình, sau đó trả mâm lại cho cô, vẫn không quên giảng dạy.

"Lần sau chú ý một chút, biết không?"

Cô nhìn cái mâm bị nhét vào trong tay mình, sau đó lại ngẩn người nhìn chằm chằm Đường Quan Vũ, anh đã bắt đầu ăn com rồi.

Có làm hay không vậy hả? Lúc này không phải nên nói một vài câu quan tâm mới đúng sao? Tính tiết anh hùng cứu mỹ nhân không phải đều diễn như vậy sao? Nhưng câu đầu tiên anh nói lại quan tâm đến com chiên thịt bò, mà không phải là cô?!

Ngon lửa ngàn ngạt từ trong cơ thể cô toát ra, xông thẳng lên đỉnh đầu! Cô rất muốn, rất muốn, rất muốn, dùng cái mâm này hung hăng nện xuống đầu của anh một cái.

Uổng công cô còn cười ngọt với anh, ôm hi vọng với anh, nhưng người ta nào muốn cứu cô? Người ta cứu chính là com chiên thịt bò!

Oh! Tức chết người đi được! Cô lại ngu xuẩn cho rằng Đường Quan Vũ có ý với cô!

Cái này gọi là thích cô? Cái rắm ý!

Cô tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không có bất kỳ mong đợi ngu ngốc nào với Đường Quan Vũ nữa!

Lúc Đường Quan Vũ đang muốn mở miệng lớn thưởng thức mỹ vị com chiên thịt bò này thì cũng là lúc anh nhìn thấy cô đang trợn to mắt nhìn anh, sau đó không khỏi sững sờ.

An Hân Hân phần nộ xoay người, nổi giận dưng dưng chạy lấy người, chộc cho anh ừ ừ cạc cạc không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Anh nghi ngờ nhìn về phía Phương Ngọc Văn. "Tôi làm sai cái gì rồi sao?"

Phương Ngọc Văn liếc mắt xem thường, lười trả lời với cái thứ hết thuốc chữa này.

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 6.1

Sau khi Kiệt Lợi bị thương được đám người bác sĩ Cổ trong nhà động vật cẩn thận chăm sóc thì sức khỏe đã khôi phục trở lại.

Nhận được điện thoại thông báo của bác sĩ Cổ, Đường Quan Vũ đặc biệt tới đón Kiệt Lợi về nhà.

"Cảnh sát Đường, anh tới rồi." Đám chí công ở nhà động vật nhìn thấy anh thì vui vẻ chào hỏi anh.

"Tôi tới đón Kiệt Lợi về."

"Kiệt Lợi ở gian phòng sau cùng."

Sau khi gật đầu với mọi người một cái, Đường Quan Vũ đi tới cuối hành lang, vừa mới đi tới cạnh cửa thì đã nghe thấy trong phòng mơ hồ truyền ra tiếng nói chuyện, Đường Quan Vũ lặng lẽ xoay nắm cửa, đẩy ra một khe hở nhỏ, giọng nói trong trẻo dễ nghe càng rõ ràng hơn, nhìn qua khe cửa, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

"Ha ha! Có chuyện này sao?"

"Gâu gâu ô ô gâu gâu —— gâu gâu ——"

"Ồ, vậy nhất định em rất tức giận đúng không?"

"Gâu gâu ——"

"Ừ, chị hiểu, thật may thương thế của em đã bình phục lại rồi, không còn đau nữa."

Đường Quan Vũ không tiến vào, mà là đứng ở cạnh cửa lẳng lặng ngắm nhìn, cô gái nhỏ kia rõ ràng là đang nói chuyện với Kiệt Lợi.

Anh cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao lần trước cũng đã thấy cô hôn miệng con heo, cho nên anh cũng không thấy kinh ngạc khi cô nói chuyện với Kiệt Lợi, huống chi người thích chăm sóc động vật, đều có thói quen nói chuyện với động vật.

Thính lực của Kiệt Lợi nhạy bén hơn so với loài người, chẳng mấy chốc liền phát hiện ra chủ nhân đã đến. Nó là một cảnh khuyển đã được tiếp nhận huấn luyện cho nên sẽ không kêu loạn, hơn nữa chủ nhân còn làm một thế tay với nó bảo nó không được ầm ĩ, đương nhiên nó hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh duy trì im lặng.

Khi bốn bề vắng lặng, Đường Quan Vũ liền tháo xuống về mặt hồ hững, lạnh nhạt, thay vào đó là vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt chuyên chú khóa chặt dung nhan xinh đẹp đáng yêu của cô. Chậm rãi nở nụ cười, lẳng lặng nhìn cô giống như một đứa bé dùng đủ loại diễn cảm phong phú linh hoạt vừa nói vừa cười với Kiệt Lợi.

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cô, lúc ấy cô đến báo án, hi vọng giúp đỡ một con mèo nhà bị lạc đường tìm được chủ nhân của nó, vừa vặn anh vừa mới từ bên ngoài trở về cục cảnh sát, liếc cô một cái, chính một cái liếc đó, khiến anh khắc sâu ấn tượng với cô từ đó.

Từ trong sổ ghi chép đăng ký báo án, anh biết cô tên là An Hân Hân, cô thường xuyên đi ngang qua cục cảnh sát, thỉnh thoảng cô đi cùng một đám bạn vừa nói vừa cười trên đường, thỉnh thoảng cô sẽ dắt một con chó nhỏ màu trắng, còn anh luôn luôn cùng với Kiệt Lợi lẳng lặng đứng ở đằng xa nhìn theo cô và con chó Maltese xinh đẹp kia cùng nhau đi dạo.

Về sau anh mới biết, thì ra cô làm việc cho một quán cơm ở gần cục cảnh sát, vì vậy anh dẫn theo Kiệt Lợi yên lặng đi đến quán cơm kia ăn cơm.

Anh mang kính đen, bởi vì kính đen che giấu rất tốt, tầm mắt của anh xuyên qua kính đen nhìn theo bóng dáng của cô, nhìn cô chịu khó chào hỏi khách khứa, bận rộn nhiều việc, nhưng trên mặt luôn luôn mang theo nụ cười xinh đẹp, cô cười khiến người ta như tắm gió xuân. Mãi cho đến khi xảy ra chuyện có chuyện trong cơm, anh mới có cơ hội tiếp xúc với cô, cũng rất may mắn lúc ấy mình có mặt, không để cho người khác bắt nạt cô.

Có một lần anh và Phương Văn Ngọc thi hành mai phục, lúc canh giữ nơi ẩn náu của bọn bắt cóc, sự xuất hiện của cô khiến anh vô cùng kinh ngạc, anh không hiểu tại sao cô lại xuất hiện đó? Lúc cô vươn tay muốn mở cánh cửa đã được cài bom, tìm anh gần như muốn nhảy ra ngoài, không chút nghĩ ngợi xông lên phía trước ôm chặt lấy cô.

Tại sao cô lại xuất hiện ở nơi đó? Lại tại sao biết được con tin bị nhốt trong phòng tối ở vách tường? Những điểm đáng nghi này từ đầu đến cuối không có được một đáp án hợp lý nào, khiến anh không thể không nghi ngờ cô có thể có liên quan đến Hắc phu nhân.

Tìm anh níu chặt lại, giả sử cô thật sự có liên quan đến Hắc phu nhân, vậy anh nhất định tăng cường tách cô ra khỏi tập đoàn đó, tuyệt đối không thể để cho cô sa vào.

Nghĩ đến đây, anh tái mặt lại, trong mắt lóe ánh sáng kiên quyết.

An Hân Hân nói chuyện với Kiệt Lợi rất là hăng say, không chú ý tới Đường Quan Vũ đang đứng ở cạnh cửa nhìn mọi thứ đang diễn ra, mà Kiệt Lợi cũng không nói chuyện chủ nhân đến cho An Hân Hân nghe, bởi vì nó hiểu chủ nhân cũng không muốn đề cho Hân Hân biết anh tới, chủ nhân luôn có thói quen yên lặng đứng ở đằng xa nhìn Hân Hân.

"Chị thật sự không rõ, em đáng yêu như vậy, tại sao lại có một chủ nhân không đáng yêu như vậy chứ?" An Hân Hân không nhận được mà oán trách với Kiệt Lợi.

Kiệt Lợi dựng thẳng hai tai lên, Đường Quan Vũ ở ngoài cửa vừa nghe đến tên của mình, cũng không tự chủ được mà áp sát tai lại gần.

"Em biết không? Lần trước anh ấy đến quán ăn cơm, chị không cẩn thận va vào một người khách, thiếu chút nữa làm lật cả cái mâm, kết quả em đoán thế nào? Anh ấy kịp thời giữ vững cái mâm, mới khiến cho cái mâm không bị lật." Nói tới đây, An Hân Hân không khỏi nâng cao âm lượng, bởi vì

chuyện này khiến cho cô nổi giận.

"Em có biết tại sao anh ấy cứu chị không? Chị nói cho em biết, anh ấy không phải là muốn cứu chị, mà là cứu phần 『com chiên thịt bò』kia kìa, nghe rõ đấy, không phải là chị, mà là com chiên thịt bò, bởi vì đó là món anh ấy gọi, thật là tức chết chị mà!"

Kiệt Lợi nhìn chủ nhân ở cạnh cửa một chút, lại quay sang nhìn An Hân Hân trước mặt, hai lỗ tai giật giật.

Hân Hân tiếp tục lên án tội trạng của Đường Quan Vũ. "Uổng phí chị có cảm tình với anh ấy như vậy, hiem thấy anh hùng cứu mỹ nhân, vậy mà anh ấy lại chú ý hết lên phần com chiên thịt bò, thật là đáng chết mà!"

Người ngoài cửa nghe đến đó hai mắt sáng lên, càng nín thở tập trung hơn.

Cô có cảm tình với anh? Thật sao?

"Đúng lúc chị lại thích kiểu người như anh ấy, ngoại hình thô lỗ nhưng không dăm, vóc người và cánh tay vừa cường tráng lại rắn chắc."

Đường Quan Vũ không tự chủ mà ưỡn ngực, phồng bắp thịt cánh tay lên, nhìn nhìn vóc người rắn chắc của mình một chút.

"Còn nữa, lúc anh ấy đánh với kẻ xấu, thân thủ vừa nhanh vừa chuẩn, thật sự rất giỏi đó."

Đó là đương nhiên, anh tiếp nhận huấn luyện đánh đọ sức chuyên nghiệp, mỗi ngày đều luyện tập.

"Nhưng anh ấy đối với chị rất xấu, chẳng những coi chị là người bị tình nghi mang về cục cảnh sát dò hỏi, còn nói chuyện lớn tiếng với chị, thái độ rất không khách khí, anh ấy căn bản không coi trọng chị! Theo chị thấy, mỗi ngày anh ấy đến quán dùng com, không phải là vì muốn nhìn chị, mà là muốn giám thị chị, hừ, thật không hiểu sao chị lại thích người như vậy."

Đường Quan Vũ lẳng lặng nghe mỗi câu mỗi chữ cô nói vào tai không sót một từ, nhất là câu nói sau cùng, anh nghe rất rõ ràng.

Cô thích anh? Thì ra cô cũng thích anh?!

Thời gian đã không còn sớm, An Hân Hân nhìn đồng hồ đeo tay, không khỏi cảm thấy kỳ quái. "Lúc này chủ nhân của em hẳn nên đến đón em rồi chứ, sao giờ này còn chưa tới?"

Kiệt Lợi có thể nói được gì, chủ nhân của nó đã sớm tới rồi, hơn nữa còn đứng ở ngoài cửa.

"Chị đi hỏi một xem, em ở đây chờ chút nhé." Cô sờ sờ đầu Kiệt Lợi, sau đó xoay người ra khỏi phòng, dọc theo hành lang đi tới quầy đăng trước.

Chí công trực hôm nay chính là Tiểu Phương.

"Tiểu Phương, lúc nào cảnh sát Đường đến vậy?"

"Cảnh sát Đường? Anh ấy tới rồi mà."

"Tới rồi?"

"Đúng vậy, cậu không nhìn thấy sao?"

"Không có à, anh ấy đâu?"

"Vừa rồi tớ thấy anh ấy đi về phía sau đấy."

"Vậy sao?"

An Hân Hân nghi ngờ, cô đi đến mỗi phòng nhìn xung quanh đều không thấy bóng dáng của Đường Quan Vũ đâu, vì vậy cô trở lại phòng của Kiệt Lợi, không ngờ phát hiện Đường Quan Vũ đang đứng bên cạnh Kiệt Lợi.

Đường Quan Vũ quay đầu, nhìn về mặt ngây ngô của cô.

"Dáng vẻ của em hình như rất kinh ngạc."

"Anh —— sao lại ——" Cô chỉ vào anh, đầu tiên là nhìn phía sau một chút, lại tiếp tục quay đầu ngây ngốc nhìn anh.

Kỳ quái, anh đến phòng này lúc nào vậy? Tại sao ban nãy cô không nhìn thấy anh? Nếu như anh tới, theo lý thì vừa rồi nên đứng ở hành lang mới phải nha.

"Em vẫn ổn chứ?"

"Vừa rồi ——" Cô muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nói từ đây, lời nói đến bên miệng lại thu về, bởi vì cô thật sự không biết nên nói với anh những

gì, hơn nữa cho dù có nói chuyện với nhau, người này tám phần cũng là ‘miệng chó chẳng mọc được ngà voi’, vì vậy cô đành xóa bỏ ý nghĩ hỏi tiếp. "Thôi, không có gì."

Trong lúc cô cho rằng hai người chẳng có gì hay để nói, Đường Quan Vũ đột nhiên mở miệng nói với cô.

"Cám ơn."

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nghênh đón ánh mắt bất ngờ dịu dàng của anh.

Đường Quan Vũ dùng giọng nói không giống như trước kia, chân thành nói với cô: "Cám ơn em đã chăm sóc cho Kiệt Lợi, bác sĩ Cổ nói cho anh biết, trong lúc Kiệt Lợi tỉnh dưỡng ở đây, em thường xuyên tới chăm sóc cho nó, anh rất cảm ơn em."

Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện dịu dàng như thế, không lớn tiếng, không thô lỗ, ngược lại thái độ thành thật, vẻ mặt cũng không lạnh nhạt như trước, thật sự là ngoài dự đoán.

Bởi vì thật sự quá đột ngột, khiến cho cô có chút không quen.

"À, đừng khách sáo."

Tại sao anh lại đột nhiên dịu dàng như vậy? Hơn nữa cách cư xử cũng rất lịch thiệp, khiến cô không biết nên phản ứng như thế nào. Còn câu cảm ơn của anh, đủ để chống lại sự thô lỗ và vô lễ trước kia, làm cho bất mãn cô tích trữ trong lòng biến mất toàn bộ, thay vào đó là luồng nhiệt ấm áp dâng lên, sưởi ấm trái tim của cô.

Đối mặt với anh như vậy, ngược lại cô cảm thấy xấu hổ, ngại ngùng cúi đầu, còn anh thì vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xấu hổ lan đầy hai má của cô, không khí giữa hai người đột nhiên trở nên ấm áp.

Anh im lặng nhìn chăm chăm vào cô làm chi vậy hả? Bầu không khí này thật là lạ, lúc trước còn có thể đấu hơn mấy câu, nhưng bây giờ ngay cả tay cũng không biết nên để chỗ nào.

Hai người liên tục im lặng như vậy, khó khăn lắm rốt cuộc anh cũng mở miệng.

"Ông nội bà nội của em khỏe không?"

"Khỏe ạ." Cô xấu hổ trả lời, hiếm khi nghe thấy anh nói chuyện dịu dàng lễ độ như vậy, cô cũng trở nên khách sáo hơn.

Kế tiếp, im lặng một hồi, ước chừng một lát sau, anh lên tiếng lần nữa.

"Ba mẹ em khỏe không?"

Cô lại gật đầu. "Ba mẹ em rất khỏe ạ."

Một lát sau, anh lại mở miệng.

"Những người làm khác trong quán cơm đều khỏe không?"

Cô ngây người, anh hỏi thăm ông nội bà nội, cô còn cảm thấy bình thường, bởi vì dù sao cũng có chút qua lại, thăm hỏi ba mẹ cô, cũng coi như hợp lý, nhưng hỏi thăm người làm trong quán thì rất quái lạ rồi.

"Vẫn... khỏe cả."

"Khách trong quán khỏe không?"

Ngay cả khách cũng hỏi thăm? Anh tìm chuyện để nói sao? Chẳng lẽ anh muốn tìm lời nói chuyện với cô, nhưng không biết nên nói chuyện gì?

"Hẳn là khỏe cả ạ."

Có khi nào câu tiếp theo ngay cả Nữu Nữu anh cũng hỏi thăm nốt không?

"Con chó nhỏ kia của em có khỏe không?"

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 6.2

"Phụt!"

Thay cho câu trả lời là âm thanh bật cười của cô, lần này đến phiên anh sùng sốt, ngơ ngác nhìn cô che miệng cười, cười đến mức cả khuôn mặt xinh xắn đều đỏ lên.

An Hân Hân không hề tức giận nhìn anh. "Anh trừ hỏi thăm người nhà của em, bạn bè của em, khách trong quán của chúng em, còn có chó của em ra, không biết nói những câu khác sao?"

"Vậy tại sao em lại biết phía sau anh không thể nói những câu khác."

"Vậy anh nói một chút xem, còn có những câu gì?"

Không khí vốn ngưng ngừng trở nên thoải mái hơn, anh đã sớm biết nụ cười của cô rất mê người, còn mình sở dĩ chú ý đến cô, cũng là bị nụ cười của cô hấp dẫn. Mà bây giờ, nụ cười này không hề giữ lại mà nở rộ ra với anh, hơn nữa vừa rồi anh biết thì ra cô cũng thích anh, thế cho nên, anh nhận không được mà dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm nụ cười như hoa của cô.

Cô cũng cảm nhận được ánh mắt của anh không giống trước kia, cảm thấy hôm nay anh rất khác với mọi ngày. Ánh mắt nóng bỏng kia làm nóng cả khuôn mặt cô, hại cô càng thêm xấu hổ hơn, vốn là không khí nhẹ nhàng lại khôi phục thành mập mờ, cô cảm thấy giữa hai người có biến hóa.

"Cái đó..."

"Dạ?" Cô có dự cảm kể tiếp anh muốn nói với cô một chuyện rất quan trọng, cô không khỏi khẩn trương mong đợi.

Ồ trong thời khắc quan trọng như vậy, bác sĩ Cổ cố tình đi tới. "Thế nào? Có vấn đề gì không?"

Hai người vội vàng ngó sang chỗ khác, làm bộ như chưa xảy ra chuyện gì, Đường Quan Vũ tăng hắng một tiếng nói: "Kiệt Lợi phục hồi rất tốt, nó rất có tinh thần."

Cô cũng phụ họa thôi: "Đúng vậy đó, Kiệt Lợi nóng lòng muốn xuất viện rồi, có phải không Kiệt Lợi."

Kiệt Lợi thở dài một cái, thật ra nó tương đối muốn tiếp tục xem kịch vui, chỉ tiếc bị bác sĩ Cổ phá mất.

"Vậy tôi dẫn nó về, đi thôi, Kiệt Lợi."

Kiệt Lợi nhảy xuống bàn, đi theo sau lưng chủ nhân, đang đi đến trước cửa phòng, còn quay đầu lại nhìn Hân Hân một cái.

Hân Hân lè lưỡi với nó, thật ra trong lòng cô cũng cảm thấy đáng tiếc, bởi vì cô thật sự rất muốn biết rốt cuộc vừa rồi Đường Quan Vũ muốn nói gì với cô? Có phải cũng giống như suy đoán trong lòng cô hay không.

Những người khác trong nhà động vật biết Kiệt Lợi phải ra viện, tất cả đều tới vui vẻ đưa tiễn nó, có sờ sờ đầu Kiệt Lợi, có ôm nó hoặc hôn nhẹ nó, Kiệt Lợi có thể bình phục, đối với bọn họ mà nói chính là lễ vật tốt nhất.

An Hân Hân và mọi người cùng nhau đứng ở cửa vui vẻ tiễn bọn họ rời đi, mặc dù cô cảm thấy có chút tiếc nuối nho nhỏ, nhưng cô tự nói với mình không sao cả, đợi lần sau không có những người khác quấy rầy, cô tin tưởng Đường Quan Vũ sẽ tìm cơ hội nói cho cô biết, cô nóng lòng mong đợi.

Mỗi ngày An Hân Hân vẫn trải qua cuộc sống phong phú như cũ, ban ngày đến lớp học, sau khi tan học thì đến quán của ông bà nội phụ giúp một tay, ngày nghỉ sẽ đến nhà động vật giúp đỡ chăm sóc động vật.

Xưa nay cô rất có tinh thần, lúc nào cũng treo nụ cười trên mặt, nhưng mấy ngày nay, cô có vẻ có chút mất mát.

Đã mấy ngày rồi Đường Quan Vũ vẫn không xuất hiện, trước kia nhiều lắm là một ngày anh không tới, hôm sau sẽ xuất hiện, nhiều nhất không đến hai ngày, thường xuyên tới quán ủng hộ, nhưng bây giờ đã một tuần rồi mà không thấy anh đâu, khiến cô không khỏi suy nghĩ lung tung.

Ngoài mặt thoạt nhìn cô có vẻ bình thường không có gì khác biệt, nhưng thực ra trong lòng cô là đang tức giận.

Không phải anh đang bảo vệ cô sao? Người đâu? Tại sao không thấy?

Chẳng lẽ anh không sợ trong lúc anh không có ở đây, những tên du côn có ý đồ xấu kia lại tới đây đập phá quán sao?

Đột nhiên biến mất một tuần lễ, hại cô tâm phiền ý loạn, làm cái gì cũng không có tinh thần, rốt cuộc ngày đó ở nhà động vật, anh muốn nói gì với cô?

Cô vẫn nhớ lúc đó ánh mắt anh nhìn cô không giống ngày thường, dường như anh đang nhấn nhủ tình cảm nào đó, cô cũng đánh hơi được tình cảm giữa hai người, tin rằng anh cũng giống như vậy, chỉ tiếc sau đó bị cắt ngang, hơn nữa lại vì lúc đó nhiều người, cho nên cuối cùng hai người bọn họ vẫn không

có cơ hội nói chuyện.

Cô mong đợi suốt cả một buổi tối, nhưng hôm sau anh không đến, cô đành phải kiên nhẫn chờ đợi, nhưng ngày thứ ba anh cũng không đến, cô vẫn tiếp tục chờ đợi, ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu, ngay cả ngày thứ bảy.

Bảy ngày trôi qua, anh biến mất giống như không hề xuất hiện nữa, cô có cảm giác bị lừa gạt.

Anh cố ý sao? Lúc cô ghét anh, mỗi ngày anh đều đến đây, đợi sau khi cô thấp thỏm chờ mong anh, anh lại không tới đây?!

Muốn làm gì! Đùa giỡn cô sao?

Anh vẫn không xuất hiện, hai tâm trạng của cô xuống thấp, nhưng lại không có ai có thể thổ lộ hết, nhịn không được mà thờ dài.

"Aizz ——"

Cô ngây người, mình vẫn chưa thờ dài, những người bên cạnh đã thờ dài trước rồi, cô nghi ngờ nhìn về phía hai người Tiểu Song và Tiểu Vân, hai người bọn họ đang không ngừng than thở.

"Hai cậu thờ dài cái gì?"

Tiểu Song và Tiểu Vân giống như oán phụ than phiền với cô: "Bởi vì lâu rồi không thấy cảnh sát Phương chứ sao."

"Đúng vậy, không biết tại sao đã nhiều ngày như vậy rồi đều không tới quán dùng cơm."

Lúc này cô sực tỉnh, đứng rồi, Tiểu Song và Tiểu Vân là fan của cảnh sát Phương, không chỉ Đường Quan Vũ không tới, ngay cả cảnh sát Phương cũng không luôn.

"Hân Hân, cậu có biết tại sao nhiều ngày rồi mà bọn họ đều không tới đây dùng cơm không?"

"Hỏi tớ? Làm sao tớ biết được chứ?"

"Không phải cậu đều đến nhà động vật chăm sóc cho Kiệt Lợi sao? Hân cũng rất thân với cảnh sát Đường, nếu có cơ hội gặp lại thì cậu hỏi tại sao lâu như vậy rồi mà bọn họ đều không tới dùng cơm?"

"Kiệt Lợi đã bình phục, về nhà với chủ nhân nó rồi." Cô cũng rất muốn biết đáp án mà.

Tiểu Vân đột nhiên vui vẻ đề nghị: "Đúng rồi, nếu không đến cục cảnh sát hỏi thử xem sao, Hân Hân."

"Đặc biệt chạy đến cục cảnh sát?" An Hân Hân khẽ kêu lên. "Chỉ vì hỏi tại sao bọn họ không đến quán chúng ta dùng cơm? Vậy thì kỳ quái quá rồi."

Chuyện như vậy còn lâu cô mới đi làm, rất mất thể diện đấy, mặc dù cô cũng rất muốn biết tại sao đám người Đường Quan Vũ mấy ngày nay không tới, nhưng cô chỉ muốn lén lút hỏi thăm.

Kết quả cuối cùng, các cô vẫn không có kết luận, mấy ngày kế tiếp, Đường Quan Vũ và Phương Ngọc Văn vẫn không xuất hiện như cũ.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, bởi vì An Hân Hân bận học và thi, tạm thời có thể khiến cho mình mượn chút bận rộn để phân tán sự chú ý.

Bởi vì thứ Hai là Trung Thu, vì vậy được nghỉ ba ngày liên tục, nếu tiết học rơi vào thứ Sáu, vậy thì có bốn ngày nghỉ có thể đi chơi rồi.

Sau khi An Hân Hân xin phép ông bà nội nghỉ mấy ngày, cùng với xin phép ba mẹ xong, đi theo mấy đứa bạn trong lớp cùng nhau đến Cao Hùng chơi.

Đến ngày hôm đó, bốn cô gái mang theo hành lý nhẹ nhàng, ngồi lên ghế sắt một đường đi về phía Nam, ngày thường vất vả làm công để dành tiền tiêu vặt, cuối cùng cũng có thể khao thưởng cho mình thật tốt, dùng tiền mình tự kiếm để đi du lịch, không cần dựa vào tiền ba mẹ cho, đối với các cô mà nói thật đúng là một chuyện rất có thành tựu.

Các cô đặt một phòng dành cho bốn người ở khách sạn lớn cao cấp, có kèm theo ban công cùng phong cảnh đẹp như tranh vẽ, trừ căn phòng sang trọng đẹp để ra, còn có thể khiến người ta hướng về phương diện nhà ăn tinh xảo có thể dùng.

An Hân Hân mặc quần đùi ngắn màu trắng và áo dây sát người, lộ ra da thịt xinh đẹp và đôi chân thon dài của cô, chân mang một đôi dép xỏ ngón thịnh hành, bày ra thân hình cực đẹp mà ngày thường cô không thể hiện ra, tóc dài phủ vai, kính râm sành điệu cài trên đầu. Ba bạn học khác cũng ăn mặc mát mẻ, có mặc quần short, có mặc váy ngắn, bày ra tiền vốn của một cô gái trẻ đẹp nên có.

Sau khi bốn cô sinh viên đại học vui vẻ cất hành lý xong thì mỗi người thoa kem chống nắng, sau đó đi ra cửa nhà ăn dạo quanh một chút.

Tâm trạng của An Hân Hân rất tốt, bởi vì đây là kỳ nghỉ cô mong đợi đã lâu, cô và đám bạn bè đi dạo khắp nơi trong khách sạn, cô thoải mái nhìn chung quanh.

"Thật là lớn, trước kia tớ đã muốn ở trong khách sạn cao cấp năm sao rồi, để dành rất nhiều tiền, cuối cùng cũng có thể tới hưởng thụ một lần."

"Đúng vậy đó, nhà ăn của khách sạn này thật là đắt, nhất định phải chụp nhiều hình một chút, khi về lấy ra khoe với mọi người."

"Mau nhìn kia, có người đang hôn nhau cuồng nhiệt đấy."

Một người khẽ gọi, ba người còn lại hưng phấn hỏi.

"Đâu? Đâu?"

"Ồ bên kia, đôi nam nữ bên hành lang lớn kia kia, thấy không?"

Mọi người nhìn sang phương hướng của cô bạn chỉ, quả nhiên nhìn thấy một đôi nam nữ ở trước mặt mọi người ôm hôn thắm thiết.

Nam mặc áo T-shirt ngắn tay màu đen, có vóc người cường tráng, còn bạn gái bên cạnh anh ta ăn mặc như thiên kim danh媛, trừ toàn thân hàng hiệu qua, cái đáng nhìn nhất chính là thân hình của cô ấy.

Bất luận người nào hể đi ngang qua, đều sẽ không xem nhẹ dáng người nóng bỏng của cô gái kia.

Cô mặc một cái váy ngang ngực, đầu tóc búi cao, ba vòng lồi lõm hiển thị rõ không bỏ sót điểm nào, đang rúc vào trong khuỷu tay của người đàn ông, hai tay ôm lấy bả vai của người đó, nhón chân lên, ngửa cao mặt, nhiệt tình ôm hôn với người đàn ông đó.

Chuyện này vốn không có là gì, ở trong các khách sạn năm sao của phía Nam Đài Loan có nhiệt huyết này, khắp nơi đều là khách du lịch cặp đôi, hình ảnh hôn môi này thỉnh thoảng sẽ xuất hiện.

Người khác chú ý tới cô gái kia, còn An Hân Hân thì lại chú ý tới người đàn ông kia, nhìn anh có vẻ rất là quen mắt, lập tức hấp dẫn lực chú ý của An Hân Hân.

Vừa mới bắt đầu cô không nhìn ra đối phương là ai, đợi đến khi cô lại gần, nhìn thấy rõ khuôn mặt của đối phương thì cả người cô đều cứng lại.

Người đàn ông ở trước mắt, chính là Đường Quan Vũ mấy ngày nay không hề nhìn thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 7.1

Đường Quan Vũ ôm người phụ nữ trước mặt, tay của anh đặt lên vòng eo thon thả của cô ta, hôn thắm thiết với người phụ nữ đó, khi nụ hôn kết thúc thì anh hờ hững ngược mắt lên vừa vận đối mặt với tầm mắt của An Hân Hân.

Hiển nhiên đối với cuộc gặp gỡ bất ngờ này của hai người, anh cũng cảm thấy khiếp sợ, hai người mắt đối mắt có lẽ duy trì năm giây, cô liền dời tầm mắt đi, tiếp tục đi về phía trước với đám bạn học.

"Thật là tốt, nam nữ đang trong tình yêu cuồng nhiệt, lại ở trong khách sạn lãng mạn xa hoa như vậy, thật khiến người ta hâm mộ mà."

"Cậu có thấy không, dáng người của cô đó nóng bỏng thật đấy."

"Đúng vậy, bộ ngực đầy đặn, vòng eo con kiến đó."

"Ngay cả tớ là nữ nhìn cũng cảm thấy hết sức gọi cảm à."

Ba cô bạn học thảo luận, An Hân Hân ở một bên chỉ im lặng không nói, không ai nhận thấy được sự khác thường của cô.

Cô tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra trái tim như đang bị ai đó bóp nghẹt, trên đường đi cô chỉ im lặng đi sau lưng bạn học, tâm tình rất tốt sớm đã bị phủ một lớp mây đen, cô chỉ có thể làm, chính là giả bộ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Về phần Đường Quan Vũ, vẫn duy trì vẻ lạnh lùng trước sau như một, không có người nào nhìn thấy tối tăm hiện lên trong mắt anh.

"Xuống lầu dưới làm gì vậy?"

Người phụ nữ sexy quyến rũ trong ngực dùng hai tay ôm lấy bả vai rộng lớn của anh, làm nũng với anh.

"Cô muốn làm gì thì làm, tự mình đi chơi đi." Vừa nói vừa buông eo của cô ra, xoay người muốn rời đi.

"Đứng lại, anh đã đồng ý đi theo em rồi mà!"

"Muốn tìm đàn ông, tự mình đi tìm."

"Nhưng em chỉ muốn mình anh, trừ anh ra, em không muốn những người khác!"

Bàng Đế Nhã là một cô gái gọi cảm lại xinh đẹp, tính tình của cô giống như một con ngựa hoang khó thuần phục, không ai có thể khống chế được cô, nhưng cô lại yêu một người đàn ông cũng giống cô khó mà khống chế được.

Người đàn ông trước mặt này, tính tình thô lỗ lại lạnh lùng, dĩ nhiên, đàn ông phải có phong độ thẳng thắn*, ở nước ngoài có rất nhiều, nhưng đàn ông không coi trọng sắc đẹp và gia thế bối cảnh hiển hách của cô, thì anh là người đầu tiên.

(* 粗犷) có nghĩa là thô lỗ, mà cũng có nghĩa là thẳng thắn; 1 từ tiếng Trung có rất nhiều nghĩa tiếng Việt à, nếu chỗ này dịch thành ‘phong độ thô lỗ’ thì nó kỳ kỳ kỳ >~

"A Vũ, em chỉ muốn anh đi theo em thôi, có được hay không?" Bàng Đế Nhã vừa dụ dỗ vừa cầu xin anh, quần lấy cánh tay của anh không chịu thả anh đi.

Đường Quan Vũ không kiên nhẫn, hất tay cô ta ra. "Không rãnh."

Mềm không được, cô nổi giận.

"Đứng lại! Anh không sợ em nổi giận sao?"

"Không sợ."

"Em sẽ mách lại với mẹ em, nói anh trêu chọc em!"

"Tùy cô." Anh phất tay một cái, ra về không quan tâm.

Anh đi thật?!

Bàng Đế Nhã tức giận giậm chân, có bao nhiêu đàn ông dụ dỗ cô còn không kịp, nào dám đắc tội với cô chứ? Hết lần này tới lần khác A Vũ chẳng kiêng kị gì cô, mặc dù cô tức giận, nhưng đồng thời càng tán thưởng anh hơn, bởi vì đây chính là nguyên nhân cô thích A Vũ.

Cô yêu giọng điệu kia của anh, một người đàn ông tràn đầy năng lực lại khó khống chế, anh càng khốc, cô càng yêu; anh càng bỏ rơi cô, cô càng muốn quần lấy anh.

"A Vũ, chờ em với, A Vũ ——" Bàng Đế Nhã vội vàng đuổi theo anh, nhưng cô không biết, trừ phi Đường Quan Vũ cố ý để cho cô đuổi kịp, nếu không cô đừng hòng tìm được anh.

Đội Bàng Đế Nhã vội vàng đi qua, Đường Quan Vũ trốn ở một nơi khác lúc này mới đi ra; sau khi ném Bàng Đế Nhã đi, anh lập tức đi tìm An Hân Hân.

Anh tuyệt đối không ngờ lại gặp được An Hân Hân ở nơi này, càng không ngờ lại bị cô nhìn thấy anh hôn người phụ nữ khác.

"Chết tiết!" Anh khế nguyên rủa, nếu không phải có nhiệm vụ trên người, anh cũng không cần uất ức như vậy, còn phải đi đối phó với Bàng Đế Nhã đáng ghét kia.

Anh tìm bóng dáng của An Hân Hân khắp nơi, tìm kiếm nơi ban nãy các cô vừa đi, hi vọng có thể đuổi theo cô. Lúc ấy ánh mắt của cô khiến anh cảm thấy bối rối, anh biết cô tức giận, không tìm thấy cô trong lòng càng gấp hơn.

Nhớ lại phương hướng các cô đi, theo lý thuyết hẳn không đi xa mới đúng, nhưng anh nhìn quanh khắp nơi, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của cô.

Mà ở bên kia, Hân Hân vốn muốn cùng ba người Tiểu Chiêu đi dạo khắp nơi, nhưng tạm thời nói cho các cô biết mình hơi mệt, cho nên trở về phòng trước. Nhưng thực tế, tâm trạng của cô không tốt, toàn bộ hào hứng đều biến mất.

Cô tức giận đánh vào đầu gối, vừa đánh vừa mắng: "Đường Quan Vũ thối tha! Đường Quan Vũ chết bầm! Thật không ngờ anh lại là loại người như thế! Một tháng không thấy bóng dáng, thì ra là chạy tới nơi này tán gái! Tôi thật sự bị mù mới đi thích anh!"

Cô tức giận, giận bản thân tự mình đa tình. Đều tại Kiệt Lợi cả, nói cái gì mà Đường Quan Vũ thích cô, khiến cô nhớ thật lâu, cũng đoán rất lâu.

Hiện tại rốt cục chân tướng đã rõ, đồ quỷ kia đã sớm có bạn gái, hơn nữa còn là một báu vật gọi cảm, tốt hơn cô cả trăm lần.

Nghĩ tới nghĩ lui, nước mắt không có tiền đồ mà chảy xuống, không phải khóc vì anh, mà là khóc vì sự ngu dốt của mình, giận mình quá ngầy thơ không biết gì, còn tưởng rằng người họ Đường kia là một nam tử hán.

"Cốc cốc!" Lúc này tiếng gõ cửa vang lên khiến cô sợ hết hồn, không ngờ ba cô nàng kia lại về nhanh như vậy, khiến cô ngay cả thời gian thương tiếc tình cảm còn chưa bắt đầu đã mất đi cũng không có, cô vội vàng lau khô nước mắt.

"Cốc cốc!" Tiếng gõ cửa lại vang lên, thúc giục cô mở cửa nhanh một chút.

"Tới đây!"

Cô vội vàng đi mở cửa, nhưng lúc cô mở cửa ra thì không khỏi ngây cả người, bởi vì đứng ở ngoài cửa không phải là bạn học của cô, mà là Đường Quan Vũ.

Đầu tiên là cô sững sốt, tiếp theo thì nghiêm mặt lại, lập tức muốn đóng cửa.

Đường Quan Vũ sao có thể để cô làm như vậy, đưa tay ngăn cản rồi trực tiếp đẩy cửa ra.

Sức lực của cô không bằng anh, đành phải thờ phỉ phò mắng anh: "Anh đi ra ngoài! Đi ra!" Cô muốn đẩy anh ra ngoài, nhưng tên này lại giống như tường đồng vách sắt đẩy hoài không đi. "Cút ra ngoài! Không cho phép đi vào! Có nghe hay không! Nếu không tôi sẽ kêu người đến!"

Anh vẫn không nhúc nhích như cũ, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào vết tích cô vừa mới khóc.

Được rồi, anh thật sự cho rằng cô không dám kêu sao? Vậy cô sẽ kêu cho anh xem!

"Cứu ——" Vừa mới muốn kéo cổ họng rống to, ngay lập tức bị chặn lại, hơn nữa còn dùng miệng của anh để chặn.

Cô dùng sức đánh anh, kháng nghị sự bá đạo của anh. Người này lạnh như một tảng băng, dùng lửa đốt cũng không dùng được, một khi thiêu cháy, nóng đến mức tựa như cái gì đó, cứ nhiên đánh lên môi của cô?!

Không! Cô không muốn! Không muốn anh sau khi hôn những người phụ nữ khác xong thì tới hôn cô, nụ hôn của cô mới không rẻ như vậy!

Cô ra sức giãy giụa, dùng tay ngăn miệng của anh lại

"Không cho phép hôn tôi! Ghét! Tôi ghét anh nhất! Anh ghê tởm ghê tởm ghê tởm!" Cô đánh anh, đá anh, thậm chí còn cắn anh.

Nhưng dù cô làm gì Đường Quan Vũ cũng không buông cô ra, cô có thể không để ý tới anh, ghét anh, nhưng tuyệt đối không thể hiểu lầm anh thích những cô gái khác, điều này anh không thể chịu đựng được.

"Người anh thích chính là em!"

"Đi chết đi!" Đánh đánh đánh!

"Anh không thích cô gái đó!"

"Anh cho tôi là người mù à? Không thích còn hôn người ta!" Cấn cấn cấn!

"Bởi vì bây giờ anh đang nằm vùng!"

Cô vội cắn người đột nhiên ngẩng ra, trực tiếp nhìn chăm chăm vào anh.

"Nằm vùng?"

"Đúng vậy, lúc đầu anh không nói cho em biết vì đây là cơ mật, cũng không nên tới tìm em, nhưng nếu anh không giải thích rõ, em nhất định sẽ tức giận không để ý đến anh, nói không chừng còn lập tức thu dọn hành lý trở về Đài Bắc nữa."

Đây là sự thật, anh không đoán sai, quả thật cô muốn thu dọn hành lý không đi chơi nữa.

Sau khi biết anh đang nằm vùng, cô cũng tỉnh táo lại, cẩn thận suy nghĩ. Nếu như anh thật sự không quan tâm đến cô, vậy cũng sẽ không chạy đến phòng của cô, hơn nữa còn cứng rắn xông tới, cưỡng hôn cô, đây không phải là chuyện ngày thường anh luôn mang vẻ mặt lạnh lùng sẽ làm.

"Thời gian này anh không đến quán chúng em dùng cơm, là bởi vì đang nằm vùng?"

"Đúng vậy."

Thì ra là như vậy, khó trách, cô đã nói rồi, sao anh có thể đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng nữa chứ? Thì ra là vì làm nhiệm vụ. Cô hết giận phẫn nộ, nhưng nhớ tới vừa rồi anh hôn cô gái kia, lại nhìn không được mà ăn giấm chua.

"Tại sao anh lại hôn cô gái kia? Chẳng lẽ đây cũng là một trong những nhiệm vụ của anh?"

"Anh không thể nói cho em biết nội dung của hành động lần này, anh chỉ có thể nói, đến gần cô gái kia, có giúp đỡ cho nhiệm vụ của bọn anh."

Cô thay đổi sắc mặt. "Ý của anh là anh sẽ cùng cô ấy ——"

"Không có!" Biết cô đang suy nghĩ cái gì, anh lập tức phủ định. Anh tuyệt đối sẽ không đụng vào cô gái kia, cũng không muốn đụng!

Thấy anh phủ định nhanh như vậy, lại kiên quyết như thế, cuối cùng cũng khiến cho khóe miệng cô cong lên nở ra nụ cười ngượng ngùng: lời nói này giống như là đang cam kết cái gì đó, giải trừ hết tất cả buồn phiền thời gian dài của cô.

Anh nhìn chăm chăm vào nụ cười của cô, ngọt ngào như vậy, mềm mại như vậy, đôi môi cong cong kia dường như đang dụ dỗ anh, còn đôi mắt vừa mới khóc của cô lại đang hấp dẫn anh.

Đường Quan Vũ không nhịn được mà cúi đầu chiếm lấy miệng nhỏ của cô lần nữa, trượt vào ngọn lửa đưa anh vào trong nhiệt tình dồn nén đã lâu của mình.

Nụ hôn này phá vỡ hàng rào của hai người, tỏ rõ tâm ý của anh, anh bị cô hấp dẫn thật sâu.

Nếu không phải trải qua kích động ban nãy, hai người hoàn toàn không biết phải kéo dài tới khi nào mới có tiến triển.

Cô thừa nhận nhiệt tình của anh, không hề miễn cưỡng giấu diếm sự thật mình yêu anh, lưỡi mềm ngây ngô dây dưa không rõ với ngọn lửa của anh, bởi vì dục vọng cùng chiếm giữ của anh mang đến cho cô rất nhiều kích thích.

Dù sao cô cũng thiếu kinh nghiệm, thoáng chốc bị hôn đến ngây ngất, cả người gần như muốn xụi lơ, toàn bộ đều dựa vào hai cánh tay có lực của anh để chống đỡ.

Hai người hôn đến không biết xảy ra chuyện gì, đợi đến khi phát hiện thì đã hôn đến trên giường rồi.

Cô nằm ở trên giường, còn anh đè lên cô, dùng lồng ngực rắn chắc của anh dán lên bộ ngực mềm mại của cô, cho dù cách một lớp áo, cũng cảm nhận rõ được đường cong uyển chuyển của cô.

Có lẽ cô không đủ đầy đặn, vóc người cũng không đủ nóng bỏng, nhưng chuyện hoàn toàn không liên quan đến vóc người, anh yêu cô, lý do này cũng đủ để anh điên cuồng vì cô.

Hôn hôn, đợi đến khi phát hiện thì anh đang gặm cắn mút hôn một đường từ môi thơm, vành tai, cổ, kéo dài xuống tiến công đến bộ ngực mềm mại.

Quần áo của cô bị anh dò tay vào khiến cho xốc xếch, áo lót ngực bị cởi ra, viên tròn non mềm nhạy cảm sao có thể chịu đựng cái mút hôn dày vò của anh.

"A..." Cô không nhịn được mà khẽ ngậm một tiếng.

Một tiếng khẽ ngậm đòi mạng mê người này thúc giục linh hồn vui vẻ, đồng thời cũng là một tiếng kêu nhạy cảm, khiến cho dục hỏa của anh càng dâng cao, nhưng cũng đồng thời thức tỉnh anh.

"Không được!"

Anh đột nhiên dừng lại, ôm cô thật chặt, cố gắng đè nén rối loạn trong cơ thể, nếu không ngừng lại, như vậy sẽ không ngừng được nữa.

An Hân Hân ở trong lòng anh thờ dốt, ngực hai người đều phập phồng dữ dội, trong lòng cô biết rất rõ anh đang đè nén cái gì, hiện tại cô cũng dục hỏa đốt người, ngay cả cô cũng rất ngạc nhiên bởi vì mình không hề có sức phản kháng, tình dục tấn loạn trong cơ thể khiến cô không có cách nào tự kiềm chế được, đến bây giờ toàn thân vẫn còn run nhẹ, khuôn mặt đã sớm đỏ ửng.

Cô rúc vào trong ngực anh, cảm nhận được nỗi thống khổ và sự kiềm chế của anh, thật sự cao hứng vì bản thân có sức hấp dẫn lớn với anh như vậy, đủ để cho anh mất khống chế.

"Còn dám cười trên nỗi đau của anh hả? Có tin bây giờ anh ăn sạch em hay không." Bên tai truyền đến giọng uy hiếp to đến khàn đục, dường như anh không biết cô đang cười trộm, hiện tại cô không biết anh đang đau đớn tổn thọ đến cỡ nào.

Cô rất muốn nói được, đáng tiếc không có lá gan đó, nhưng vẫn không ngăn được xúc động muốn cười, đành phải cầm lấy áo của anh che khuất nửa khuôn mặt, tỏ vẻ mình rất tiết chế.

Anh cúi đầu nhìn cô, có che hay không che cũng như nhau, làm anh dờ khóc dờ cười.

Loại dục hỏa này thật sự hại chết người, hiện tại anh muốn cô muốn đến phát điên, nửa người dưới căng đau muốn chết, lại nhất định phải ép buộc mình không thể hành động thiếu suy nghĩ, cực lực dùng lý trí để cố gắng kiềm chế tình dục, miễn cho lau súng cướp cò.

Chương 14: Chương 7.2

Ôm cô một lúc lâu, cảm giác đục hóa tiêu được một chút, đã có thể khổng chế được, anh mới thở dài một cái thật sâu.

Anh muốn cô, nhưng không phải là hiện tại.

Tình cảm của hai người bọn họ mới bắt đầu phát triển, anh không thể vì thỏa mãn tính dục của mình mà muốn cô nhanh như vậy, anh cảm thấy có trách nhiệm, cũng cảm thấy có sứ mệnh, đây không phải là tình một đêm, cũng không phải là tình yêu ăn nhanh, đối với thái độ tình cảm, anh cần phải cực kỳ nghiêm túc.

Huống chi hiện tại anh đang nằm vùng, làm không tốt cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng, dưới tình huống như thế, anh càng không thể muốn cô.

Anh vươn tay cái móc áo lót ngực của cô lại, sau đó sửa sang quần áo, giúp cô chải lại đầu tóc rối bời, bàn tay to xoa nhẹ trên lưng cô, như đang muốn trấn an cô vụ bạo động tình dục ban nãy, giảm tốc độ căng cứng của cô.

Không cần ngôn ngữ, cô đã sâu sắc cảm nhận được sự dịu dàng của anh, biết lí do anh dừng lại, là vì quý trọng cô, để cho cô yên tâm, vui vẻ, thật sự rất cảm động đó.

Cô dựa vào trong ngực anh, đón nhận sự tốt đẹp của anh, hưởng thụ thời gian hai người ở chung một chỗ, dường như đã hẹn hò rất lâu rồi, kết hợp ngọt ngào như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

Anh phải đi, nhưng trước khi đi, anh phải làm rõ một chuyện trước, tại sao cô lại xuất hiện ở nơi này.

"Được nghỉ mấy ngày nên hẹn đám bạn cùng nhau tới đây du lịch một chuyến."

Thì ra là như vậy, khó trách.

"Cho nên các em chỉ ở lại nơi này ba ngày?"

"Đúng vậy ạ, ngày thứ tư thì đi về."

"Vậy thì tốt."

"Còn anh? Chờng nào thì anh về?"

Anh im lặng, đáp: "Anh có nhiệm vụ trong người." Ý tứ chính là, trong một thời gian ngắn sẽ không thể nhìn thấy anh.

Cô khó che được cảm xúc thất vọng, tình cảm của hai người đang nồng, nồng đến mức mới nọ hôn đầu tiên thôi mà đã mém chút nữa lau súng cướp cò, cô thật sự không nỡ xa anh đâu.

"Tạm thời không thể nhìn thấy anh trong quán com đúng không? Anh cũng sẽ không đến nhà động vật đúng không?"

Nghe ra lưu luyến không rời trong giọng của cô, anh thật sự rất vui mừng vì người con gái anh yêu cũng để ý đến anh, càng thích cảm giác cô làm nũng trong ngực anh, cũng bởi vì như thế, anh càng muốn cô cách xa nguy hiểm, đặt cô ở nơi an toàn.

Cô ngẩng đầu lên, hưng phấn đề nghị: "Hay là thế này, em xin phép nhà trường nghỉ thêm mấy ngày, ở lại Cao Hùng với anh được không?"

"Không được!"

Anh từ chối nhanh như vậy khiến cô rất bất ngờ, cũng rất bi thương.

"Tại sao?" Cô còn tưởng rằng anh sẽ vui vẻ nữa chứ.

"Em ở đây, anh sẽ phân tâm, anh không hi vọng lúc làm nhiệm vụ, còn phải quan tâm chuyện của em."

Cô bĩu môi. "Em sẽ không gây trở ngại đến anh đâu."

"Không phải là vấn đề trở ngại hay không, mà là chỉ cần biết em ở đây, anh sẽ luôn muốn em. Đừng cho là định lực của anh tốt, ban nãy em cũng đã

thấy, vừa hôn em, anh liền không dừng lại được, chẳng lẽ em còn muốn tái diễn lần nữa?"

Cô sững sờ, thoáng chốc đỏ mặt, song song với xấu hổ, trong lòng lại vui mừng, nghe xong cảm thấy rất có thành tựu đó, được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

"Người ta thật sự rất muốn tái diễn lại lần nữa đấy...."

Đường Quan Vũ vừa tức giận vừa cắn răng nghiêng lợi. "Em đây là đang cố ý để anh chưa thỏa mãn dục vọng mà chết khát sao."

Cô dựa vào trong ngực anh cười đến mức run rẩy hết cả người.

Trêu chọc anh thật là vui, đây là quyền lợi dành riêng cho người yêu, cô thích giống như đứa bé dựa vào trong lòng anh nghịch ngợm làm nũng, bởi vì anh khỏe mạnh như thế, ở bên cạnh anh, dĩ nhiên rất muốn làm một cô gái nhỏ đáng yêu.

"Không tức giận chứ?"

Cô lắc đầu, nhìn anh đắm đuối, trong mắt và trên khóe môi đều là yêu kiều ngọt ngào, khiến anh không nhận được mà cúi đầu lần nữa thưởng thức tư vị của cô.

Nếu anh có nhiệm vụ không tiện tiết lộ với cô, cô cũng sẽ không hiểu mà không hỏi, dù sao đây cũng là công việc của anh, cô biết cũng chỉ gây thêm phiền toái cho anh, chỉ cần biết trái tim của anh ở trên người cô là được rồi.

"Anh phải đi rồi."

"Dạ, anh cẩn thận một chút."

Anh gật đầu, trước khi đi còn dặn dò cô phải chăm sóc cho mình thật tốt, thật ra người nên chăm sóc cho bản thân là anh mới đúng, chỉ là điều này bày tỏ anh đang quan tâm đến cô, vì vậy cô nhu thuận gật đầu.

Đường Quan Vũ mạnh mẽ hôn cô một lát rồi mới rời đi, đợi sau khi anh rời đi, An Hân Hân ngồi ở trên giường thất thần trong chốc lát, nhớ lại sự nhiệt tình ban nãy của anh đối với cô mà cười ngây ngô, không bao lâu đám bạn trở về phòng tìm cô, cô vui vẻ trở lại cùng ra ngoài với đám bạn.

Hôm sau, bốn người các cô ngủ thẳng đến gần trưa mới rời giường, sau khi rửa mặt xong, bốn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ăn diện một phen, đến nhà hàng Pháp ở lầu hai của khách sạn hưởng thụ dùng cơm trưa.

Lúc dùng cơm, An Hân Hân vô cùng yên tĩnh, cô đắm chìm ở trong bể tình, thỉnh thoảng ngẩn ngơ, thỉnh thoảng cười khúc khích, đến nỗi không có cách nào nghe mọi người đang nói chuyện gì.

"Hân Hân, hình như tớ thấy cậu là lạ sao ấy?"

"Hả? Có sao?"

"Từ hôm qua đến giờ cậu vẫn luôn cười khúc khích như vậy, có phải có chuyện vui gì hay không?"

"Không có đâu."

"Ít nói nhảm đi, nhìn cậu đáng trí như vậy, không giống với ngày thường chút nào, nói! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Dưới sự luân phiên bức hỏi của mọi người, An Hân Hân đành phải tìm lý do đường tặc, nói hiếm khi được đi du lịch cho nên rất vui vẻ, ngẩn ngơ là vì mình chạy xe không, cuối cùng cũng giấu được.

Sở dĩ cô không nói cho đám bạn mình biết, một mặt là vì cô cảm thấy bây giờ nói còn quá sớm, muốn đợi đến khi hẹn hò với A Vũ được thời gian, quan hệ ổn định sẽ nói cho các bạn biết, một mặt nếu mọi người biết cô có người trong lòng, nhất định sẽ ép hỏi là ai, bộ dạng như thế nào?

Bây giờ A Vũ đang nằm vùng, trực giác của cô nói cho cô biết tốt nhất đừng nên để người khác biết chuyện của anh, hơn nữa A Vũ ở trong khách sạn này, khó đảm bảo sẽ không gặp lại.

Im lặng là vàng, cô không nên nói ra chuyện gì vẫn là tốt nhất.

Không biết bây giờ A Vũ đang làm cái gì?

Một khi con người ta nói chuyện yêu đương, nhớ nhưng cũng sẽ đi theo cùng, trong lòng đều nghĩ về anh, không biết lần này anh làm nhiệm vụ phải mất bao lâu? Hi vọng anh được bình an đến lúc kết thúc.

Sau khi hưởng thụ xong một bữa cơm Pháp ngon tuyệt vời, mọi người nói muốn thử đến quán Spa, hưởng thụ cảm giác được làm phu nhân, An Hân Hân không có ý kiến, bèn đi theo đám bạn thử nghiệm, nhưng đi được nửa đường, cô đột nhiên nghe thấy tiếng mèo kêu, không kiếm được tò mò mà tìm

kiếm

"Hân Hân, cậu đang làm gì vậy?"

"Nghe, có một con mèo con đang gọi."

"Đừng để ý đến nó nữa, chẳng lẽ ngay cả khi đi du lịch cậu cũng muốn làm nghề công sao?"

"Các cậu đi trước đi, tớ đi tìm một chút, đợi lát nữa sẽ đi tìm các cậu."

Hân Hân rất yêu thích động vật, mọi người ai ai cũng biết, có khuyên cô cũng vô dụng, vì vậy ba người đi trước, còn An Hân Hân thì men theo tiếng kêu đi tìm em mèo.

Không ai biết tại sao cô lại kiên trì muốn đi tìm mèo con, bởi vì cô nghe thấy con mèo kia đang kêu đau, nếu như không đi tìm hiểu rõ, cô sẽ rất khó chịu.

"Đau chết mất thôi!"

Tiếng kêu hình như là từ trong vườn hoa bên kia truyền tới, cô tò mò đi theo tiếng kêu tìm kiếm, quả nhiên ở trong vườn hoa phát hiện một con mèo đen xinh đẹp.

"Thì ra em ở chỗ này, ai ya, tại sao lại như vậy?"

Cái vòng trên cổ của con mèo đen bị một cành cây mắc vào, khiến nó treo ngược ở trên cành cây, thật may là nó còn có thể dùng tứ chi bắt được cây khô, mới không bị treo cổ, thế nhưng cũng tạo thành nỗi thống khổ của nó, còn con mèo đen phát hiện có người tới đây cũng cảnh giác nhìn chăm chăm vào cô.

An Hân Hân nghĩ thầm, có thể là con mèo con này chạy lên tường nghịch ngợm, sau đó nhảy sang cành cây, sau đó lúc muốn từ trên cành cây nhảy xuống thì không cẩn thận khiến cành cây mắc vào vòng cổ, may mắn là được cô phát hiện.

"Mèo con đáng thương, chị đến cứu em xuống."

An Hân Hân biết chứ mèo có chút hoảng sợ, có thể sẽ cào loạn tất cả những thứ đến gần nó, vì để phòng ngừa vạn nhất, cô cởi áo khoác ngoài ra, đẩy đến trên mặt chú mèo, sau đó mới cẩn thận cứu nó xuống.

Vì lý do cẩn thận, cô ôm con mèo vào ngực an ủi, để cho nó hồi phục lại sau khi bị kinh hãi, còn con mèo đen dường như cũng cảm nhận được thiện ý của cô, không hề giãy giụa, mà là mở to mắt tò mò nhìn chăm chăm vào cô.

Thật may cổ của con mèo không bị thương, nếu như không có ai đi ngang qua vườn hoa này, hoặc là mắc kẹt tiếng kêu của nó, cô thật không dám tưởng tượng mèo kết quả của con mèo này là gì.

"Không sao rồi, chúng ta cùng đi tìm chủ nhân của em nhé."

Nếu một con mèo có mang theo vòng cổ, vậy có nghĩa là có người nuôi, theo như lời con mèo nói thì chủ nhân của nó cũng ở trong khách sạn này, vì vậy cô đi thang máy đến tầng cao nhất, đến trước cửa phòng của chú mèo chỉ, ấn chuông.

Không bao lâu, cửa được mở ra, người mở cửa là một phụ nữ trung niên có dung mạo hòa ái dễ gần.

"Xin hỏi đây có phải là mèo của cô không ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 8.1

Người phụ nữ trung niên đứng bên trong cửa có khuôn mặt hiền lành, trang phục của bà thỏa đáng, thoạt nhìn rất có khí chất giáo dục.

Khi người phụ nữ nhìn thấy mèo đen trong tay cô thì vui vẻ hô lên.

"Ồi chào, Elise." Người phụ nữ đưa tay ôm con mèo qua, có chút đau lòng ôm vào trong ngực. "Con chạy đi đâu vậy? Ta tìm con khắp nơi nhưng đều không thấy."

"Cháu phát hiện nó ở trong vườn hoa, lúc ấy vòng cổ của nó đang bị mắc trên cành cây."

Người phụ nữ kinh hãi. "Có chuyện như vậy?"

"Thật may là phát hiện kịp thời, cô yên tâm, vận khí của nó rất tốt, cũng rất thông minh, nó dùng chân cố gắng chống đỡ, cho nên mới không bị thương, chỉ bị kinh hãi một chút mà thôi."

Người phụ nữ nghe xong thì thở phào một hơi, kiểm tra Elise, quả thực nó không hề bị thương.

"Đứa nhỏ này không biết lên ra ngoài từ lúc nào, hại cô tìm hoài không thấy nó, sốt ruột cả buổi, Elise, con thật là bướng bỉnh."

"Meo meo ——"

Có thể thấy Elise rất được người phụ nữ này yêu thương, An Hân Hân nhìn cũng rất vui mừng, cô hi vọng sủng vật có thể nhận được sự quý trọng và chăm sóc của chủ nhân.

"Đúng rồi, sao cháu biết con mèo lạc đường này là của cô?"

An Hân Hân không khỏi sùng sốt, trong bụng thầm kêu hồng hét, quên lúc trước không suy nghĩ kỹ, dù sao cũng không thể nói là do Elise nói được? Khẳng định người ta sẽ cho cô là bệnh thần kinh, sẽ không tin tưởng cô.

Cô nên giải thích như thế nào để cho mình có một lời giải thích hợp lý đây?

Đột nhiên, cô nhìn thấy số 1201 trên vòng cổ của Elise, đây không phải giống với số phòng sao?

Cô trả lời ngay: "Trên vòng cổ của con mèo có viết số phòng."

Người phụ nữ bừng tỉnh hiểu ra, lúc này mới nhớ tới.

"Đúng rồi, vì sợ Elise lên chạy ra ngoài rồi lạc đường, cho nên cô đặc biệt ghi số phòng lên vòng cổ của nó, không ngờ lại thật sự có công dụng."

An Hân Hân mỉm cười, nhưng trong bụng lại thở phào một hơi, không ngờ cô thật sự đoán trúng, nhớ tới mình còn có hẹn với đám bạn, vì vậy lễ phép chào tạm biệt.

"Con mèo đã không sao rồi, vậy cháu xin phép đi trước ạ."

"A, đừng đi, cô còn chưa nói cảm ơn cháu mà, mau vào đi, cô mời cháu uống ly trà."

"Không cần đâu ạ, cô đừng khách sáo, tiện tay giúp đỡ thôi ạ." Cô mỉm cười từ chối khéo, lúc này Elise ở trong lòng người phụ nữ lại nhảy xuống, đi tới bên chân cô.

"Meo meo ——" Elise đi tới đi lui ở bên chân cô cọ cọ, dường như lưu luyến không muốn cô rời đi, người phụ nữ thấy thế, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

"Ồ? Thật đúng là ngoài ý muốn, Elise lại có thể làm nũng với người ngoài? Từ trước đến giờ ngoài cô ra, nó không hề tiếp cận với những người khác, nhất là người xa lạ."

"A? Phải không ạ? Vậy thì thật là vinh hạnh cho con quá rồi, Elise nhỉ." Cô cúi người xuống ôm lấy Elise, còn Elise chẳng những ngoan ngoãn để cho cô ôm, cô hòng còn phát ra tiếng khò khè khò khè, bày tỏ nó rất vui vẻ.

Người phụ nữ nhìn Elise, lại dò xét cô bé trước mặt, khỏe miệng cong lên một nụ cười.

"Cháu xem, ngay cả Elise cũng muốn cháu ở lại, ít nhất để cho cô mời khách uống ly trà, ăn điểm tâm, bày tỏ lòng cảm ơn của cô đối với cháu."

An Hân Hân vốn muốn nói không cần phiền phức như vậy, giúp đỡ người khác không cần báo đáp, huống chi cô chỉ làm chuyện cô nên làm, cái này thật sự không đáng là gì. Nhưng đối với lời mời thành tâm của người phụ nữ cô có chút không tiện từ chối, hơn nữa người phụ nữ này thoát nhìn vô cùng hiền lành, cộng thêm Elise vẫn luôn làm nũng với cô, đôi mắt to vô tội lại trong suốt kia, đáng yêu khiến người ta rất muốn gần gũi hơn với nó một chút, thoáng chốc cô lại bị đánh bại.

"Vậy thì làm phiền cô rồi ạ."

"Sao lại nói vậy, nào, mời vào."

An Hân Hân ôm Elise đi theo người phụ nữ vào trong phòng, vừa vào cửa, cô liền nhìn không được mà thán phục vì đồ trang trí trong căn phòng.

Căn phòng này vô cùng trang nhã sang trọng, trang trí đồ và gia cụ đều xinh đẹp khiến người khác phải tán thưởng, căn phòng vô cùng rộng rãi, chỉ riêng phòng khách thôi cũng lớn hơn căn phòng của các cô gấp năm lần, ước chừng là năm sáu căn phòng hợp lại, hơn nữa ngoài cửa sổ sát đất của phòng khách là sân thượng, trang trí giống như trong đảo Thiên đường Bali Island, bốn phía có đủ loại cây cỏ, ở giữa lại có hồ bơi dành riêng cho tư nhân, khiến cô không khỏi thán phục.

"Wow.... thật là đẹp..."

"Đến đây, mời cháu ngồi."

Chỗ cô ngồi chính là vị trí tốt nhất ở trước cửa sổ sát đất, bàn ghế khắc hoa xinh đẹp, tản ra quyền rũ lãng mạn cổ điển, còn đặt trên bàn là ly sứ màu trắng kiểu Anh, có một cô giúp việc đang chuẩn bị trà mới cho người hai người các cô.

Đây chắc hẳn là ‘căn phòng tổng thống’ rồi, còn vị phu nhân này vừa nhìn đã biết là phu nhân của gia đình giàu có, khí chất tốt vô cùng, mặc dù lớn tuổi, nhưng được bảo dưỡng rất tốt, hơn nữa cách cư xử khiêm tốn lễ độ, nói chuyện lại rất dịu dàng hiền lành, hoàn toàn không có thói kiêu ngạo của người giàu nên có.

"Nào, uống chút thử xem, trà này rất thơm đấy."

"Vâng, cháu cảm ơn ạ." Cô vội nói cảm ơn, cẩn thận cầm cốc sứ màu trắng đặt tiền lên, lập tức ngửi thấy mùi hoa nồng đậm.

Lúc này cửa mở ra, có mấy người đàn ông đi tới, cô tò mò quay đầu lại nhìn quanh, chỉ thấy hai người đàn ông cường tráng sau khi đi vào, về mặt đường như có chút hốt hoảng, nhưng thái độ rất kính nể báo cáo với vị phu nhân kia.

Người đầu tiên cung kính nói: "Phu nhân, chúng tôi đã tìm khắp trên dưới khách sạn rồi, nhưng vẫn không tìm thấy tiểu thư Elise."

Nghe thấy hai người này là giúp đỡ đi tìm mèo, bọn họ còn gọi Elise là tiểu thư? Phụt... Vui thật nha.

Người thứ hai tiếp cung kính báo cáo: "Chỉ là ngài đừng lo lắng, chúng tôi đã hỏi thăm được, con mèo của ngài dường như được một cô gái mang đi, cô gái đó cũng ở trong khách sạn này, chúng tôi đã bắt các cô gái kia tới đây."

Nghe đến đó, An Hân Hân không khỏi sùng sốt.

Cô gái? Bắt? "Các cô gái" là chỉ ai?

Cô khó hiểu bèn nhìn lại về phía sau của hai người đàn ông mới đi vào, có mấy người đàn ông đang thúc giục ba cô gái đi về phía trước, An Hân Hân không khỏi cảm thấy choáng váng —— ba cô gái kia không phải là ba bạn học của cô sao?

"A, Hân Hân!"

"Thì ra cậu ở đây, cậu cũng bị bọn họ bắt tới đây sao?"

"Bọn họ nói gì mà chúng ta trộm mèo, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Ba cô gái nhìn thấy An Hân Hân, liền vội vàng hỏi cô có biết chuyện gì xảy ra không, các cô đều cảm thấy khó hiểu, không hiểu những người này vì sao lại cho rằng các cô trộm mèo?

An Hân Hân đương nhiên biết đây là hiểu lầm, vì vậy cô vội vàng nhìn về phía người phụ nữ. "Phu nhân ——"

"Cô biết rồi." Người phụ nữ nâng tay lên ý bảo cô không cần khăn trương, trên mặt vẫn mang theo nụ cười hiền lành như cũ, quay đầu nói với đám thủ hạ: "Elise đã trở lại, đang ngồi trên ghế đấy."

Sau khi mấy người đàn ông nghe chủ nhân nói xong đều sùng sốt, lúc này mới chú ý tới con mèo yêu của chủ nhân đang nằm ở trên ghế mở to mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ, bọn họ lập tức bị dọa sợ tới mức nói không nên lời.

Về mặt của người phụ nữ ôn hòa, âm điệu vẫn không nhanh không chậm. "Vòng cổ của Elise bị mắc vào nhánh cây, là vị tiểu thư này kịp thời phát hiện cứu Elise, nên mới không khiến nó bị thương, sau đó người ta lại tốt bụng ôm Elise đến trả lại cho ta, lúc ta đang cảm ơn người ta thì mấy người chẳng những không tìm được Elise, còn bắt ba cô bạn của người ta tới đây, vậy chẳng phải là lấy oán trả ơn người ta sao?"

Đám đàn ông biết mình làm hư chuyện, tất cả đều sợ hãi cúi đầu. "Đúng vậy, thật xin lỗi, chúng tôi xin lỗi."

"Người mấy cậu nên nói xin lỗi là ba vị tiểu thư này mới đúng."

"Vâng, vâng!" Vì vậy đám đàn ông xếp thành một hàng, đều nhịp hướng về phía các cô cúi người 90 độ, cao giọng nói: "Thật xin lỗi! Chúng tôi sai rồi!"

Bọn họ thận trọng xin lỗi như vậy, thật đúng là khiến người ta kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn các cô gái không biết nên phản ứng thế nào.

An Hân Hân hi vọng đàn xếp ổn thỏa, các cô là tới chơi, không phải tới gây lộn, không có ai muốn ở trong thời gian nghỉ phép sẽ lưu lại hồi ức không tốt, vì vậy cô vội nói: "Không sao đâu, hiểu lầm được giải thích rõ là tốt rồi, chúng cháu không tức giận đâu ạ, có đúng hay không?"

Những cô gái khác cũng gật đầu theo. "Đúng vậy, hiểu lầm được giải thích rõ là tốt rồi." Các cô đều không muốn so đo chuyện nhỏ nhặt này để sau cùng chuyện bé hóa to.

Người phụ nữ cười nói: "Người trẻ tuổi bây giờ thật hiểu chuyện, lòng dạ cũng rất rộng rãi."

Nếu như hiểu lầm đã được sáng tỏ rồi, An Hân Hân cũng không muốn ở lâu, bởi vì cô cảm thấy có chút không đúng, về phần nơi nào không đúng, cô không nói lên được. Nếu thật sự phải nói, chính là giữa đám người đàn ông này và vị phu nhân kia rất kỳ quái, dường như bọn họ rất sợ vị phu nhân ôn hòa hiền lành này.

Cô cảm thấy không nên ở lại quá lâu, vì vậy mang theo ba cô bạn học cáo biệt với vị phu nhân, nói thác có chuyện phải đi trước, trước khi đi, cô đưa tay sờ sờ đầu Elise, nhẹ giọng nói: "Bảo trọng nhé Elise, lần sau đừng nữa ham chơi nữa nha."

"Meo meo." Elise nhìn cô, còn ngoắt ngoắt cái đuôi.

Lễ phép chào tạm biệt vị phu nhân, bốn người An Hân Hân rời khỏi phòng, còn vị phu nhân mỉm cười đưa mắt nhìn các cô rời đi.

Đội người đi rồi, nụ cười hiền lành kia lập tức biến mất, đổi thành thần thái lạnh như băng sương, ánh mắt bén nhọn trừng về phía đám thủ hạ.

Không đợi bà mở miệng, mấy người đàn ông lập tức quỳ xuống.

"Xin lỗi, phu nhân, là chúng tôi làm việc bất lực!"

"Hừ, bảo các người đi tìm một con mèo cũng không tìm được, ngược lại biết quỳ xuống cầu xin tha thứ trước."

"Chúng tôi sai rồi, xin phu nhân thứ lỗi."

Người phụ nữ lạnh lùng liếc nhìn bọn họ bằng nửa con mắt, trên thực tế, mặt mũi hiền lành chỉ là mặt nạ bà đeo trong ngày thường, bà chân chính, là người phụ nữ đứng đầu trong giới hắc đạo nổi danh thủ đoạn độc ác, xưng là Hắc phu nhân.

Bà ưu nhã ngồi lại trên ghế khắc hoa màu trắng, mèo đen Elise nhảy lên đùi bà, đắc sủng ru rú ở trong ngực chủ nhân, hưởng thụ được chủ nhân vuốt ve.

"Lần này thôi, may mắn Elise không sao, bằng không nó mà thiếu một miếng thịt, ta sẽ cắt thịt trên người mấy cậu để bồi thường! Về sau thông minh cơ linh một chút cho ta, có nghe hay không!"

"Vâng! Phu nhân!"

Tạm thời tránh được một lần, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, nếu không chọc chủ nhân tức giận, không phải là mất mặt một trận hoặc là giáo huấn vài cái là vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 8.2

Lúc này cửa phòng khách mở ra, Bàn Đế Nhã từ bên ngoài đi vào, cô thở phì phì sai bước tiến vào, dùng sức đóng cửa lại, sau đó bực tức đi vào căn phòng, giống như bị trời chọc tức, ngay cả chào hỏi cũng không thêm.

Hắc phu nhân trợn mắt nhìn một cái, ra lệnh với đám thủ hạ.

"Đi xuống đi."

"Vâng."

Đội đám thủ hạ lui hết ra ngoài, Hắc phu nhân liền đứng dậy đi đến giữa căn phòng, vừa đứng lúc nhìn thấy một cái đèn thủy tinh cao cấp đất tiền bay qua, nện vào bức tường phía sau vỡ tan tành.

Hắc phu nhân lắc đầu một cái. "Ai lại chọc giận con tức giận vậy?"

Câu trả lời của Bàn Đế Nhã là trực tiếp cầm lấy một đèn bàn cao cấp khác có giá trị xa xỉ ném về hướng bức tường, sau một tiếng vang thật lớn, đèn bàn cũng tan tành theo.

Hắc phu nhân nhìn trong lòng hiểu rõ, không nhịn được mà lắc đầu một cái.

"Vừa vì cái người tên A Vũ kia?"

"Ai thèm anh ta chứ!"

"Vậy thì bảo hấn cắt nhé."

Bàng Đế Nhã không thuận theo giậm chân. "Mẹ!"

Hắc phu nhân lắc đầu một cái. "Mẹ thật sự không rõ, nhiều người có thể chọn như vậy, con lại cố tình chọn hấn."

"Người ta thích anh ấy mà, anh ấy không giống những người khác sẽ sợ con tức giận, hoặc là vẫn luôn lấy lòng con, mà con thích chính là bộ dạng không coi ai ra gì đó của anh ấy."

"Con vui đùa một chút thì có thể, nhưng đừng quá nghiêm túc, đàn ông như vậy, làm thú vui là được rồi."

Bàng Đế Nhã không phục cãi lại. "Con cảm thấy anh ấy rất thú vị nha, lúc nào cũng ở chung một chỗ với những kẻ cung kính lại sợ hãi con thì có gì mà vui chứ? Phiền chết đi được! A Vũ không giống với các thủ hạ của mẹ, anh ấy không sợ con, cũng không sợ mẹ."

Đối với A Vũ vừa mới tới một tháng đó, Hắc phu nhân vẫn có nghi ngờ, vì lý do thận trọng, bà phái người đi điều tra anh, bởi vì không phát hiện chỗ khả nghi nào, cho nên mới tạm thời giữ anh lại làm thủ hạ.

Nhưng Hắc phu nhân vẫn không yên lòng, đối với A Vũ đó, bà còn cần phải quan sát, vì vậy nhắc nhở con gái: "Con và hấn ở bên cạnh nhau, nếu có phát hiện chỗ khả nghi nào, lập tức tới nói cho mẹ biết."

"Sao anh ấy có thể có chỗ khả nghi được chứ? Không phải mẹ đã điều tra qua gia thế của anh ấy rồi sao, cũng cho là không thành vấn đề rồi mà?"

"Điều tra gia thế không có vấn đề, không có nghĩa là người này không có vấn đề, dựa vào trực giác nhiều năm của mẹ, mẹ vẫn cảm thấy người này không đơn giản, tóm lại, con thông minh một chút cho mẹ là được."

"Con biết rồi, mẹ." Bàng Đế Nhã bĩu môi, mắt nhỏ xoay tít, ôm mẹ làm nũng. "Mẹ, mẹ hạ lệnh bảo A Vũ đi theo bên cạnh con, đặc biệt bảo vệ cho con có được không?"

Hắc phu nhân liếc nhìn con gái một cái, nhếch môi cười. "Có phải con không chinh phục được hấn thì không cam tâm không?"

"Mẹ à, mẹ giao anh ấy cho con mặc con sai sử, như vậy con có thể giúp mẹ nhìn xem anh ấy có chỗ nào không thích hợp, không phải là nhất cử lưỡng tiện sao?"

Hắc phu nhân lấy tay véo véo cái mũi của cô con gái tùy hứng. "Có người đàn ông nào có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của con? Được rồi."

"Cám ơn mẹ!"

Bàng Đế Nhã vui vẻ ôm mẹ, trong lòng đắc ý, chỉ cần mẹ hạ lệnh, A Vũ không thể không đi theo bên cạnh cô ta 24/24, cô ta không tin anh dám cãi lại mệnh lệnh của mẹ! Bởi vậy, sớm muộn gì cô ta cũng thu phục được anh.

Chờ coi đi, cô ta nhất định phải chinh phục anh.

Thời gian tốt đẹp lúc nào cũng trôi qua rất nhiều, ngày mai các cô phải trở về Đài Bắc rồi.

Sau khi đi dạo một vòng ở biển ái tình cùng với các cảnh điểm nổi danh ở Cao Hùng, lúc trở về khách sạn đã là chạng vạng, nhưng vẫn trước thời gian dùng bữa tối, vì vậy các cô thay đồ bơi, quyết định đến hồ bơi của khách sạn bơi lội một chút.

An Hân Hân và ba cô bạn học vui vẻ đến bể bơi ngoài trời của khách sạn, các cô ngồi trên ghế dựa bên cạnh bể bơi, trừ bôi kem chống nắng ra, còn vận động cho ấm người trước khi xuống nước.

"A Vũ, giúp em bôi kem chống nắng đi."

An Hân Hân dừng lại, A Vũ? Cô tò mò quay đầu nhìn sang bên cạnh, ngoài ý muốn nhìn thấy Đường Quan Vũ, anh đang nằm trên ghế, mặt đeo kính đen, cách các cô không đến mười mét, còn đứng bên cạnh anh là cô gái kêu gọi kia.

Cô gái đó mặc đồ bơi hai mảnh, ba vòng có lẽ có lỗm nhìn không sót thứ gì, bikini trên người giống như chỉ là dùng một mảnh vải nhỏ để che lại, gần như che không hết bộ ngực đầy đặn đó, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, còn quần bơi tam giác kia thì thiếu vải trầm trọng, chỉ tương trưng bao lấy cái mông nhỏ kêu gọi, vóc người nóng bỏng áp đảo tất cả các cô gái ở đây, cô gái kia quả thật có tiền vốn cao ngạo, hơn nữa âm thanh cũng rất nũng nịu.

"A Vũ —— nhanh lên chút đi, giúp em bôi lưng ——"

Hai tay Đường Quan Vũ để ngang trước ngực, một bộ dạng lười biếng, trước sau như một vẫn duy trì mặt khốc không có chút biểu cảm.

"Tự mình bơi đi."

"Người ta không bơi được tới lưng nha."

"Vậy thì tự nghĩ biện pháp mà bơi."

"Em mặc kệ, nếu như anh không giúp em bơi, em sẽ bám vào anh không đi." Bàng Đế Nhã nói xong liền đặt mông giạng chân ngồi ở trên người anh, hơn nữa còn chủ động dùng bộ ngực đầy đặn của cô ra đề ở trên ngực anh, dường như nóng lòng muốn cho anh ăn đậu hũ ôm ấp yêu thương.

Phải biết rằng có biết bao nhiêu người đàn ông khát khao có thể âu yếm vuốt ve cô ta, ngay cả liếc cô ta cũng không thêm liếc nửa cái, cô ta chỉ đặc biệt đem phúc lợi này cho anh.

Đường Quan Vũ vẫn nằm ở trên ghế như cũ, vẻ mặt thờ ơ, ánh mắt sau kính râm lạnh lùng nhìn cô gái mắc bệnh háo sắc cực kỳ nghiêm trọng trước mắt, giống như một con bạch tuộc quần lấy anh, xuất ra hết tất cả vốn liếng trên đầu anh, còn không hề cảm thấy xấu hổ cố ý lắc lư nửa người dưới, cạ bậy vào người anh.

Anh vào đây nằm vùng không phải là lãng phí thời gian chơi đùa với loại háo sắc vớ vẩn này, mà là để tìm ra các khoản nợ ngầm của Hắc phu nhân; theo như bọn họ điều tra nhiều năm, Hắc phu nhân có một số nợ ngầm, bên trong ghi lại tất cả chuyên án bà ta đồng ý hối lộ và giao dịch với tham quan, thời gian cùng địa điểm.

Nghe nói Hắc phu nhân vì khống chế người khác, đã thu thập nhược điểm và chứng cứ của những bạn hàng, để phòng ngừa có một ngày sẽ dùng đến, có thể dùng cái này để uy hiếp đối phương. Trong đó có một thủ hạ làm việc cho Hắc phu nhân, bởi vì đắc tội với Hắc phu nhân mà bị người truy sát, vì bảo vệ tánh mạng không thể không đi nhờ cả cảnh sát, hẳn ta khai ra manh mối lần này để làm điều kiện trao đổi, đổi lấy hình phạt nhẹ.

Để tìm ra số nợ ngầm kia, Đường Quan Vũ là thí sinh tốt nhất có đủ tư chất lưu manh nhất làm nằm vùng, còn anh cũng tự nguyện tiếp nhận nhiệm vụ này.

Trong khoảng thời gian nằm vùng này, mặc dù anh thành công tiến vào tổ chức của Hắc phu nhân, nhưng chỉ có thể dính một chút viền quanh thân; Hắc phu nhân trời sinh tính đa nghi, không dễ dàng tin nhiệm người khác, anh mới vừa tới một tháng, cũng không có khả năng thoát cái đã tiếp cận được trung tâm tổ chức.

Nhưng chuyện có bước ngoặt, Bàng Đế Nhã coi trọng anh, cô ta là con gái của Hắc phu nhân, đương nhiên cũng sẽ biết một vài bí mật của tổ chức.

Trong cục nhất trí cho là đây là một cơ hội hiếm có, muốn anh tiếp cận Bàng Đế Nhã nhiều một chút để thám thính tin tức, đây cũng là lý do tại sao anh đồng ý để cho Bàng Đế Nhã quần lấy mình, đối với cô ta vẫn duy trì thái độ như gần như xa, không lấy lòng cô ta, nhưng cho phép cô ta dụ dỗ mình.

Mặc dù cảm thấy cô ta rất phiền, nhưng vì nhiệm nên cũng hết cách, hơn nữa chỉ cần anh ôm tâm trạng xem kịch vui, xem như cô ta đang biểu diễn, ngược lại cũng không gian nan cho lắm.

Bàn tay to nhận lấy kem chống nắng trên tay cô ta, anh làm bộ tâm không cam tình không nguyện mà đầu hàng.

"Xoay người lại."

"Tại sao?"

"Rõ như vậy còn hỏi, không phải cô muốn tôi bơi giúp cô sao? Xoay người lại."

Bàng Đế Nhã cười hi hi nói: "Hiện giờ em đã đổi chủ ý rồi, em không chỉ muốn anh giúp bơi phía sau cho em, toàn thân trên dưới cũng phải bơi."

Đường Quan Vũ lạnh lùng nhìn vẻ mặt quyền rũ khiêu khích của cô ta, anh đổ kem vào trước ngực cô ta, sau đó dùng bàn tay xoa xoa trên da cô ta.

Dã thú không dễ dàng thu phục, lúc hiếm khi khoe mẽ ngoan ngoãn, luôn khiến cho người ta coi trọng.

Mặc dù Bàng Đế Nhã cố ý trêu đùa anh, nhưng khi bàn tay của anh chạm vào trên da thịt của cô ta, từ từ xoa đều kem thì tim của cô ta không khỏi đập nhanh hơn, cảm nhận được nhiệt độ của lòng bàn tay anh ma sát với làn da mình, từ ngực lướt qua cổ và bả vai, lại từ bả vai trượt đến cánh tay của cô ta.

Khi bàn tay đi tới eo của cô ta thì trước ngực phập phồng càng thêm dữ dội, hô hấp cũng trở nên gấp gáp hơn.

Cô ta muốn trêu chọc đối phương, nhưng bị đối phương trêu chọc ngược lại, lúc nào A Vũ cũng bày ra bộ dạng lạnh lùng thờ ơ, cô ta cố tình nhảy lên trên người anh, nửa người dưới chống lên anh, còn để cho anh vuốt da thịt của cô ta, nhưng lại không nhìn thấy anh có bất kỳ phản ứng chinh phục nào, điều này khiến cho cô ta rất không cam tâm, nhưng cũng càng mảy chiếm được anh.

Không, cô ta không tin anh có thể liên tục ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, hừ, xem anh có thể chống cự bao lâu.

Đường Quan Vũ vừa giúp cô ta bôi kem, vừa nhàm chán nhìn cô gái háo sắc đùa giỡn, anh em trong cục cười anh có điểm phúc không tẻ. Còn anh thì một chút hứng thú cũng không có, nếu đối phương không phải là cô gái anh thích, cho dù có cời sạch đứng trước mặt anh nữa thoát ý, anh cũng ‘không cứng’ lên được.

Anh đủ loại nhàm chán phục vụ cô gái trước mặt này, giúp cô ta bôi hết xong phần trước, tiếp tục đến lượt bôi phía sau, bất chợt tầm mắt bắt được một bóng dáng quen thuộc, khi phát hiện An Hân Hân đang nhìn bọn họ thì cả người anh chấn động mạnh, hai tay vốn đang bôi lưng lập tức có phản xạ đẩy về phía trước ——

"A a a a ——"

Bảng Đế Nhã bị đẩy ra ngoài, hai chân không phanh ngã về phía trước, một đường thét chói tai ngã vào trong hồ.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 9.1

Editor: NanaTrang

Anh bị hù sợ.

Cư nhiên bị Hân Hân nhìn thấy anh đang sờ thân thể cô gái khác, còn anh rất không muốn chính là bị cô nhìn thấy một màn này, cho nên lúc anh kinh hãi phát hiện Hân Hân đang ở gần, cũng không biết nhìn bọn họ bao lâu rồi, anh không chút suy nghĩ đẩy vương vís ở trên người anh đi, bởi vì anh thực sự bị hù sợ rồi.

Sức lực của anh vốn rất lớn, cộng thêm không chút do dự, cứ như vậy mà đẩy mạnh Bảng Đế Nhã vào trong hồ bơi.

An Hân Hân cũng ngây ngốc kinh ngạc, bởi vì cô không ngờ rằng Đường Quan Vũ sẽ phản ứng mạnh như vậy, cứ như vậy mà nhìn cô gái kia chặt vật ngã vào trong hồ bơi.

Ý thức được dường như mình là đầu sỏ của màn ngoài ý muốn này, cô vội vàng quay đầu lại, thu hồi tầm mắt, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

"Ồi? Sao vậy?"

"Ai thét vậy?"

Ba cô bạn học tò mò hỏi, ngay cả những người khác cũng bị tiếng thét bất thành linh hấp dẫn lực chú ý.

"Không biết, dường như có người đang đùa giỡn, tớ đi bơi đây." Sau khi An Hân Hân lên tiếng chào hỏi ba người kia, liền xuống nước bơi lội.

Cô cố tình chọn vị trí bơi khá xa Đường Quan Vũ và cô gái kia, ánh tà dương hoàng hôn vô cùng ấm áp, không hề nóng bức giống như ban ngày, phơi nắng người ta đến nóng lên.

Cô thả lỏng toàn thân, trước tiên dùng kiểu tự do bơi qua bơi lại mấy lần, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng của cô gái kia bực mình bơi lên bờ tìm Đường Quan Vũ tranh luận.

Cô biết Đường Quan Vũ bởi vì thấy cô nên mới đột nhiên đẩy cô gái kia ra, cô cũng biết anh có nhiệm vụ trong người, nhất định phải đến gần cô gái kia, cho nên cô không trách anh giúp cô gái kia bôi kem chống nắng. Vhi là vừa nghĩ tới bộ dạng chặt vật của cô gái kia bị đẩy xuống nước, cô không nhịn được mà buồn cười, càng không ngờ rằng phản ứng của Đường Quan Vũ lại kích động như vậy, rõ ràng có bộ dạng không sợ trời không sợ đất, nhưng lại vì bị cô nhìn thấy mà bị dọa thành ra bộ dạng như vậy.

Cô không nhịn được mà bơi tới bên bể bơi, một mình núp ở trong góc bể bơi cười trộm không ngừng.

Cô không phải cố ý, nhưng mà, nhưng mà... vừa nghĩ tới phản ứng bị dọa sợ của anh, thật sự quá buồn cười rồi.

Cô len lén nhìn về phía bên kia, phát hiện đã không thấy bọn họ đâu nữa.

Thật ra cô rất muốn đụng vào anh, anh gần trong gang tấc, nhưng cô lại không thể đụng tới anh, còn phải làm bộ không biết anh, hai người vừa mới tỏ rõ tâm ý, thì phải ngăn ra hai nơi.

Cô tự nhủ, bạn trai bạn chính sự, cô là bạn gái đương nhiên phải hiểu rõ lý do. Nếu cô đã có một người bạn trai là cảnh sát thì người bạn trai đó sẽ

không thể thường xuyên ở bên cạnh cô được, phải biết thông cảm cho anh, không cần phải để cho anh lo trước lo sau, xứng đáng với chức vụ bạn gái, bởi vì đây là lựa chọn của cô, ai bảo cô lại đi yêu anh chứ.

Nhưng nói thì dễ, làm mới thấy khó, nhớ lại vừa rồi người phụ nữ kia dán lên người anh, tự tay anh giúp cô ta bôi kem chống nắng, còn mình thì chỉ có thể đứng ngoài quan sát, lại phải giả vờ như không liên quan đến mình, nói không ghen thì là gạt người, thực ra trong lòng vẫn rất khó chịu.

Khi cô đang thờ dài hồi hận thì không chú ý tới ở trong nước có một người đang lặng lẽ đến gần cô, không hề báo trước mà vươn tay ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô ở dưới mặt nước.

"Oa!" Cô kêu lên một tiếng.

"Xuyt, là anh."

Cô vốn đang sợ hãi nhưng vừa nghe thấy giọng nói là của Đường Quan Vũ thì đã nhanh chóng trấn định lại tinh thần, cảm thấy vừa mừng vừa sợ.

"Hân Hân, sao vậy?" Các bạn học đang ở trong bể bơi tò mò quay đầu lại hỏi.

"Không có việc gì." Cô vội vàng trả lời.

May mà các bạn học không nghĩ nhiều, nghe thấy cô nói không có chuyện gì thì lại tiếp tục chơi đùa trong bể nước, không phát hiện Đường Quan Vũ tránh ở dưới mặt nước sau lưng cô, cũng may ở trong bể bơi không ít người, tiếng cười đùa cũng nhỏ, đủ để che dấu giọng nói của họ, không dễ bị người khác chú ý tới, cho Đường Quan Vũ mới dám thừa dịp này tiếp cận cô từ phía sau.

Đường Quan Vũ trốn ở dưới nước, chỉ lộ ra mỗi cái đầu, cả hai cùng trốn trong góc tối của bể bơi, mặt của cô hướng ra bên ngoài, còn Đường Quan Vũ ở phía sau cũng nhân cơ hội nuos ở trong góc cùng cô, ôm cô thật chặt nói chuyện.

"Xin lỗi".

Anh vừa mở miệng thì lòng của cô đã bị anh thu phục, cũng hiểu được vì sao anh phải giải thích, thực ra cô mới là người phải áy náy.

"Người nói xin lỗi phải là em mới đúng, là em làm trở ngại công việc của anh, em không phải có ý". Cô thấp giọng nói.

"Anh không muốn em nhìn thấy".

"Em biết, cho nên anh mới sợ tới mức đẩy người cô gái kia ra đấy thôi". Nói đến đây cô không nhận được mà cười thành tiếng, nhưng lại e ngại có người chú ý, cho nên không dám liếc nhìn cười lớn, cơ thể vì ghen cười mà run run.

"Cười anh sao?"

"Bởi vì em không ngờ đường đường là một đại anh hùng lại có thể bị vô danh tiểu tốt như em đây dọa thành như vậy, tưởng tượng lại đến phản ứng vừa nãy của anh, còn cả người phụ nữ vô tội kia nữa, em không thể nhịn cười được à".

"Còn không phải là vì em sao, bỗng nhiên xuất hiện ngay bên cạnh, hại anh bị động mới đẩy cô ta ra, ai biết được sức lực quá lớn, đẩy cô ta ngã luôn xuống nước".

"Người ta không có ý mà, em thấy dường như cô ấy rất tức giận đấy, làm sao bây giờ?"

"Em lo lắng cho anh sao?"

"Em đương nhiên lo lắng cho anh rồi, không phải anh vì nhiệm vụ kia mà nhất định phải tiếp cận cô ấy sao? Kết quả anh lại đẩy mạnh người ta xuống nước, nếu em là cô ấy, khẳng định là đã bị chọc tức rồi".

"Vì sao anh lại cảm thấy trong giọng nói của em có chút hờ hê vậy nhỉ?" Bàn tay ôm hông cô cố ý siết chặt lại.

"Ai ya". Cô hoảng sợ khẽ kêu lên. "Đừng gãi chỗ ngứa của em, em sẽ kêu lên đấy".

Anh thả lỏng sức lực ở cánh tay, lại đột nhiên vòng chặt lấy cô, cả người ngập trong nước, ở dưới mặt nước hôn lên lưng cô.

An Hân Hân không nhận được mà hít sâu một cái, anh anh anh - anh cũng quá to gan rồi. Rõ ràng đang là ban ngày lại dám làm ra hành động thân mật như vậy với cô, cũng không sợ bị người khác phát hiện.

Cô rất xấu hổ, nhưng lại không dám lộn xộn, nhìn không được mà nhắm hai mắt lại, cảm nhận đôi môi của anh ở trên da thịt phần lưng trắng nõn nắn cảm của cô lần lượt hôn lên, mỗi cái hôn đều giống như bàn là nóng khiến cô không nhận được muốn cầu xin tha thứ.

Thất lưng bị đôi tay rắn chắc vây khốn khiến cô không thể trốn được, khiến anh không kiêng nể gì mà hôn cô, vuốt ve cô, khiến toàn thân cô vì cái hôn, cái vuốt ve này của anh mà nóng lên, rồi lại vô lực ngăn cản, thực ra... cô cũng thích anh làm như vậy với mình.

Khi lưỡi của anh nhẹ nhàng liếm lưng của cô thì dường như có một dòng điện chạy khắp toàn thân, cuối cùng cô hít sâu một hơi, cũng chìm vào trong

nước với anh, cùng anh hôn mãnh liệt ở dưới mặt nước.

Hai người đều biết thời gian có hạn, cho nên càng quý trọng khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Chờ đến khi cô nổi lên trên mặt nước thì cánh môi đã sưng đỏ, hai má lại càng đỏ bừng giống như cánh hoa hồng.

“Anh phải đi”. Anh thấp giọng nói.

“Vâng”

“Thực sự không muốn buông em ra”

Cô mỉm cười, thích cảm giác anh có ý chiếm giữ bản thân mình, nhắm mắt lại, dựa vào anh cảm thụ sự vuốt ve, một lát sau, hai tay vòng lên bên hông buông lỏng ra, chờ đến khi cô mở mắt ra thì anh đã đi rồi, không một tiếng động như lúc đến.

Tuy rằng rời xa anh nhưng cô biết trong lòng anh có cô, còn có cả hơi ấm vừa rồi anh lưu lại, ở nơi bị anh hôn còn nóng lên, xem ra cô phải bơi nhiều mới có thể dập tắt lửa bị anh khơi lên, khiến cho bản thân tỉnh táo lại mới được.

Kì nghỉ bốn ngày ba đêm cuối cùng cũng kết thúc, thời gian cũng đặc biệt trôi qua nhanh chóng.

Hôm nay sau khi trả phòng, cô và các bạn học sẽ quay trở lại Đài Bắc, trước khi trả phòng đã sắp xếp xong hành lý, bốn người các cô đi đến nhà ăn dùng bữa sáng cuối cùng.

Ngồi trên chiếc sofa được làm từ vải nhung cao cấp, ngắm nghía những bài trí trang hoàng cổ điển nhưng không kém phần tinh xảo, các cô gái không thể không tán thưởng.

“Thời gian qua nhanh quá đi mất, thật sự vẫn muốn tiếp tục ở chỗ này”

“Vậy thì ở lại đi”

“Nói thì đơn giản, khách sạn này mắc như vậy, toàn bộ tiền làm công ba tháng của tớ tiêu sạch hết rồi đây”

“Cái này gọi là tiêu tiền dễ kiếm tiền khó mà”

“Về sau, tớ nhất định phải kiếm được một bạn trai có tiền, bảo hắn đưa tớ đến khách sạn cao cấp”

“Vậy cũng phải nhìn xem cậu có cái điều kiện này hay không đã, người có tiền thực sự rất kén chọn đấy”

Nói tới điều kiện, trong bốn người các cô, người có điều kiện nhất có lẽ là An Hân Hân, cô rất có duyên với đàn ông, đáng về lại xinh đẹp, tính cách tốt, khi còn học đại học có không ít học trưởng và bạn học nam muốn theo đuổi cô, ngay cả bạn học nữ cũng thích giao lưu với cô.

“Muốn quen với bạn trai có tiền, thì Hân Hân là người có cơ hội nhất, vị học trưởng khoa y kia không phải từng theo đuổi cậu ấy hay sao?”

“Đúng rồi, nếu Hân Hân hẹn hò với anh ta, chừng ta còn có cơ hội thom lây, yêu cầu anh ta chiêu đãi chúng ta với thân phận bạn bè của Hân Hân tới khách sạn cao cấp nghỉ phép”

“Hoặc là bao chúng ta tới câu lạc bộ cao cấp chơi bóng”

“Đúng vậy, anh ta muốn theo đuổi Hân Hân thì trước đó phải nịnh bợ chúng ta đã”

An Hân Hân nghe xong vừa tức vừa buồn cười nói: “Vừa mới tỉnh ngủ đã mơ mộng hão huyền rồi sao, mấy cậu rõ ràng bảo tớ bán mình mà, bạn bè mà như vậy sao?”

“Cái này gọi là một người làm quan cả họ được nhờ thôi”. Nói xong ba cô gái liền cười ha ha.

“Nhưng nói thật, Hân Hân, cậu có suy xét gì về vị học trưởng khoa y kia không? Cho dù không nói đến gia thế thì anh ta cũng đã rất xuất sắc rồi”.

“Đúng rồi, ngay cả chúng tớ cũng cảm thấy tiếc cho cậu”

An Hân Hân lắc đầu: “Tớ đã nói rồi, anh ấy không phải là mẫu người của tớ”.

“Chúng tớ biết, cậu thích loại người trắng kiện, khỏe mạnh, rất có khí khái đàn ông, việc này cũng đơn giản thôi, kêu vị học trưởng khoa y kia đi tập thể hình không phải là được rồi sao?”

“Đây không phải là vấn đề có đi tập thể hình ha không, mà vấn đề là ở tâm địa có tốt hay không, tớ không thích vị học trưởng kia nguyên nhân cũng vì tâm địa anh ta không tốt”

“Hả? Nói vậy là sao?”

“Người kia có thể giả bộ, ở trước mặt người khác biểu hiện khảng khái hào phóng, tất cả mọi người đều cho rằng vị học trưởng kia rất xuất sắc, tính cách tốt, thực ra anh ta là một kẻ tư lợi, tham lam, thích chiếm tiện nghi của người khác, phẩm chất kém cỏi”

Ba cô bạn nghe xong đều kinh ngạc “Làm sao cậu biết được?”

“Thì chỉ là biết thôi”. Bởi vì chỉ cần cô nghe một chút chuyện từ con quạ trên cây, con chó già trong trường, cùng với chú mèo con lười biếng nằm trên bờ tường bên giảng đường là biết được sự giả tạo của vị học trưởng kia.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 9.2

Editor: NanaTrang

Đây là chuyện cô khinh thường nhất, trước con mắt của thế nhân thì là người có điều kiện vô cùng tốt, nhưng trong mắt cô thì so với một con chó cũng không bằng. Lúc năm tuổi, sau khi được anh trai thần tiên trong chai cho cô năng lực có thể nghe hiểu tiếng động vật, từ ngày đó cô thường xuyên nghe được bí mật của người khác, cũng cảm nhận được tính cách phức tạp của con người.

Có một số người có được vẻ bề ngoài trời cho không biết quý trọng cho tốt, lại lợi dụng nó để làm những chuyện xấu xa.

Có những người rõ ràng tư chất lười biếng đã thành tính, thích làm những chuyện đục nước béo cò, trước mặt người khác lại còn biểu hiện bản thân là người cố gắng có chí tiến thủ, nói dối không đo mặt dùng ngôn ngữ xảo biện xây dựng hình tượng tốt về bản thân.

Có vài người rõ ràng chiếm hết chỗ tốt, thâm tóm được không ít tiện nghi, rồi lại giả bộ bản thân vô tội, lừa gạt sự đồng tình hướng thiện của người khác mang lại càng nhiều lợi ích hơn. Cô yên lặng lắng nghe, nhìn thấy, học theo, có người trong mắt thế tục là có công việc tốt nhưng không thấy lòng dạ tốt, có học lực tốt nhưng lại không có nhân phẩm, bề ngoài thì bộ dáng con người, sau lưng lại làm những chuyện mờ ám, ngoài mặt đối xử tốt với mọi người, ngoài mặt đi lại nói xấu sau lưng người khác.

Động vật đã khai sáng đôi tai, đôi mắt, còn cả tấm lòng của cô nữa, nói cho cô biết ai mới là người đối xử tốt với cô.

Cô kết bạn chú trọng nhân phẩm, chọn bạn trai đương nhiên càng phải là người có tính cách vĩ đại và tình yêu chân thật, bởi vì cô biết chỉ có những người có nhân phẩm, tâm địa tốt mới có thể chịu đựng được khảo nghiệm thời gian, hơn nữa còn đáng giá để tin tưởng.

Đây là quan điểm tình yêu cũng là điều kiện chọn bạn trai của cô.

Đương nhiên việc này không thể giải thích với bạn bè được, đây là bí mật trong lòng cô vĩnh viễn không thể nói ra cho người khác biết, nói ra chỉ khiến bản thân thêm rắc rối mà thôi.

Một bồi bàn đi tới, bưng một mâm điểm tâm ngọt cao cấp tinh tế đặt trên bàn các cô, khiến cả bốn người đều ngây dại.

"Đây là điểm tâm Pháp do đầu bếp nhà hàng đặc biệt làm ra, xin mời." Bồi bàn lễ phép cười nói.

An Hân Hân vội nói: "Thực xin lỗi, anh đưa sai bàn rồi, chúng tôi không có gọi món này."

"Đây là của vị phu nhân kia mời các vị."

Các cô sững sờ nhìn về hướng anh bồi bàn kia chỉ, nhìn thấy một vị phu nhân ưu nhã quý khí đang ngồi cách các cô hai bàn, mỉm cười lại.

An Hân Hân lập tức nhận ra đối phương, là chủ nhân của Elise, cô vội lễ phép gật đầu, đáp lại bằng nụ cười vui vẻ, đồng thời những bạn khác cũng nhận ra

"Ồi? Là vị phu nhân lần trước."

"Cô ấy tặng chúng ta món điểm tâm ngọt đặc biệt của nhà bếp đó nha."

"Cái này chắc mắc lắm, xem này, có cả gan ngỗng nữa!"

"Còn có cả Tùng Lộ!"

Bỗng nhiên nhận được quà tặng đáng quý thế này, đám các cô đều vô cùng hưng phấn, An Hân Hân không vui như các nàng, ngược lại có chút bồn chồn, cô vội ngăn cản tay của các bạn học.

"Từ từ, như vậy có được không? Cái này rất mắc đấy."

"Có sao đâu, cô ấy là người có tiền, sẽ không so đo đâu."

"Đúng đó, nói không chừng là do lần trước cô ấy hiểu lầm chúng ta mà cảm thấy áy náy, cho nên mới mời chúng ta ăn đồ ngọt để xin lỗi."

"Đúng vậy, hơn nữa dù sao người ta cũng đã đưa đồ tới rồi, cậu có thể không biết xấu hổ mà từ chối được? Như vậy chẳng phải đã không nể mặt mũi người ta rồi sao."

Ba phiếu chắc chắn lớn hơn một, cuối cùng món điểm tâm ngọt của Pháp đã được giữ lại, An Hân Hân cũng đành thuận theo ý mọi người.

Chỉ chốc lát sau, có một người đàn ông đi tới.

"Cô An, phu nhân chúng tôi nghe nói hôm nay cô sẽ trả phòng, người muốn mời các cô tới uống trà nói chuyện."

An Hân Hân đang muốn khéo léo từ chối, nhưng ba người bạn đã giành trước đồng ý.

"Được, được."

Được? An Hân Hân nhăn mặt trừng mắt liếc các bạn một cái.

"Vậy thì quyết định như vậy đi, tôi sẽ về nói lại với phu nhân." người đàn ông khom người hành lễ một cái, sau đó xoay người trở về chỗ vị phu nhân đằng kia, báo cáo lại với bà.

Người đàn ông kia vừa đi khỏi, ngoại trừ Hân Hân, những cô gái khác đều hưng phấn thảo luận.

Nhưng nhớ tới thái độ của những người bên cạnh đối với bà, thà nói là kính cẩn lễ phép thì chi bằng nói là sợ hãi thì đúng hơn.

"Wow, món điểm tâm ngọt này thực sự rất ngon nha! Hân Hân, nger ngăn cái gì vậy, mau ném thử đi!"

Thấy đám bạn vui vẻ như vậy, cô cũng không muốn cho họ gáo nước lạnh, dù sao cũng chỉ là uống chén trà, uống xong rồi đi, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.

Sau khi dùng xong bữa sáng, các cô trở lại phòng, gửi hành lý ở quầy lễ tân, sau đó đi theo người đàn ông được vị phu nhân kia phái tới đứng chờ sẵn ở một bên, đi vào thang máy lên đến tầng lầu cao nhất của khách sạn.

Vị phu nhân đã sớm chờ họ ở đó, nhiệt tình chiêu đãi bốn người các cô, cũng để cho các cô đi tham quan căn phòng và vườn hoa nơi mình ở.

An Hân Hân đi theo phía sau tò mò nhìn xung quanh, thực ra cô không phải chú ý tới cách trang hoàng xa hoa mà là lồng chim ở giữa vườn hoa.

Lần trước cô không chú ý tới hoá ra giữa vườn hoa có nuôi một đôi chim nhỏ, bị nhốt trong cái lồng màu trắng.

"Oa, có chim nhỏ này."

Các cô gái hưng phấn chạy đến xem xét hai con chim, An Hân Hân nhận ra, khi chú chim phát hiện có người tiến gần thì có vẻ vô cùng khẩn trương.

"Đừng! Đừng đem chúng tôi cho nó ăn!"

"Cứu mạng! Thả tôi ra ngoài đi!"

Chú chim trở nên náo loạn bất an, đập vỗ cánh bay loạn ở trong lồng.

Ăn?

An Hân Hân nghe xong đáy lòng không khỏi trầm xuống, chú chim này bị đem làm đồ ăn sao?

"Đáng thương, có lẽ chúng nó không sống qua được ngày hôm nay rồi."

An Hân Hân nhìn xuống dưới, thấy Elise đi đến bên chân đang thở dài, cô cúi người xuống bế Elise lên, thấp giọng hỏi: "Vì sao chúng nó không thể sống qua ngày hôm nay?"

"Bởi vì chúng nó là đồ ăn của Hắc Long."

“Hắc Long?”

“Nó là một con vật nuôi khác của chủ nhân, một con rắn.”

An Hân Hân nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi, ăn động vật sống? Trời ơi! Chú chim nhỏ đáng yêu như vậy, vậy mà lại thành đồ ăn của một con rắn sao?

“Elise thực sự rất thích cháu đó.”

An Hân Hân hoảng sợ, không biết từ lúc nào người phụ nữ đó đi đến bên cạnh cô, nhìn cô lộ ra nụ cười hiền lành.

Rất khó có thể tưởng tượng một người phụ nữ nói chuyện dịu dàng như thế, thoát nhìn hoà nhã như vậy, lại nuôi một con rắn, hơn nữa còn thích cho nó ăn thịt sống! Nếu không phải chính tai nghe thấy chú chim nhỏ kêu cứu mạng, thì cô thật sự không thể tưởng tượng được.

“Ôi? Sắc mặt cháu có hơi tái đó, không thoải mái chỗ nào sao?”

An Hân Hân cực lực nhịn xuống nỗi khiếp sợ trong lòng, cố gắng nặn ra nụ cười. “Cháu không sao. Có lẽ là đã chơi ba ngày nay nên có chút mệt mỏi thôi.” Cô không khỏi ôm chặt Elise trong ngực, ánh mắt tránh sang chỗ khác.

Sau khi biết được người phụ nữ này định đem con chim làm đồ ăn cho con rắn, cô không thể nhìn thẳng vào mắt bà ta được nữa.

Đúng lúc này, cửa phòng khách bỗng nhiên mạnh mẽ bị mở ra, một cô gái xông vào.

“Mẹ!”

Tất cả mọi người kinh ngạc quay đầu lại, bao gồm cả An Hân Hân.

Chỉ thấy một cô gái trẻ bực tức đi tới, cũng không quan tâm có người lạ ở đây hay không, đi thẳng tới trước mặt người phụ nữ gắt gỏng hỏi: “Mẹ nhốt anh ấy ở đâu rồi?”

Ngay khi An Hân Hân nhìn rõ diện mạo của cô gái này thì trong lòng không khỏi kinh ngạc, đây không phải là cô gái mà A Vũ phụng mệnh phải tiếp cận sao? Cô ta gọi vị phu nhân này là mẹ? Vị phu nhân này là mẹ cô ta?

Hắc phu nhân hơi nhíu mày, “Hô to gọi nhỏ cái gì, con không thấy ta đang có khách hay sao?”

Bằng Đế Nhã mặc kệ có khách hay không, cô ta luôn là người tùy hứng, cũng bị nuông chiều thành tính, hiện tại cô ta chỉ muốn biết mẹ mình đã nhốt A Vũ ở đâu?

“Con nghe đám thuộc hạ nói mẹ bắt A Vũ đi, vì sao?”

Nghe thấy hai chữ A Vũ, sắc mặt của An Hân Hân càng thêm tái nhợt, trái tim như bị người ta bóp nghẹt.

A Vũ bị bắt? Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ thân phận của anh đã bị phát hiện rồi?

Vị phu nhân giận tái mặt, đứa con gái này không biết phân nặng nhẹ, cứ như vậy mà ở trước mặt người ngoài bàn về chuyện riêng tư sao? Bà nhìn xuống, phải người hầu tiếp tục đón tiếp khách, sau đó xoay người ra lệnh cho cô gái đang đối mặt với mình: “Vào phòng.”

Sau khi nói xong liền trực tiếp đi vào phòng, Bằng Đế Nhã cũng lập tức đi theo phía sau mẹ, thẳng đến khi cửa phòng đóng lại.

Giờ phút này, An Hân Hân tâm loạn như mả, sau khi biết được A Vũ đang gặp nguy hiểm, cô không còn lòng dạ nào ngồi đợi, phải lập tức thông báo với cục cảnh sát mới được.

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 10.1

Editor: NanaTrang

Chia tay vị phu nhân kia, bốn cô gái cũng nên quay trở về Đài Bắc rồi.

An Hân Hân dùng di động gọi về nhà hàng của ông nội, bảo hai người tới cục cảnh sát tìm Phương Ngọc Văn, nghĩ biện pháp báo tin cho anh ta biết, sau đó quyết định ở lại.

"Cậu muốn ở lại sao?"

Ba người bạn đều rất bất ngờ khi nghe thấy quyết định này của cô, không biết vì sao cô lại thay đổi chủ ý, còn Hân Hân đương nhiên cũng đã tìm cho mình một lý do đường hoàng chính đáng.

"Bỗng nhiên tớ nhớ tới có một người thân ở Cao Hùng, tớ muốn đi thăm bọn họ trước, các cậu về trước là được rồi."

"Nhưng thiếu cậu thì trên đường rất nhàm chán, chỉ bằng chúng ta cùng về với nhau đi."

"Không được đâu, bởi vì tạm thời quyết định, hơn nữa người đó cực kỳ quái gở, bình thường anh ấy không thích có khách lạ."

"Vậy sao cậu còn tới thăm anh ta?"

"Bởi vì anh ấy không bài xích tớ thôi, cho nên... tóm lại, nếu có thể thì tớ cũng muốn về với các cậu, nhưng đây là thân thích của tớ, tớ nhất định phải tự đi."

Vừa miễn cưỡng bịa ra một lý do rồi cuộc cuối cùng cũng lừa được đuôi ba người bạn kia đi, các cô cũng không nghi ngờ gì liền đồng ý đi về trước.

"Vậy một mình cậu phải cẩn thận đấy."

"Được rồi, đừng lo, nếu ngày mai tớ không đi học thì nhớ xin nghỉ giúp tớ nhé." Sau khi dặn dò xong ba người bạn, nhìn các cô rời đi, giờ chỉ còn mình cô, cô liền lập tức quay lại khách sạn đặt một phòng đơn.

An Hân Hân vốn không biết hiện giờ nên làm gì, nhưng cô cũng không thể rời đi như vậy được, ở trong phòng sốt ruột đi qua đi lại, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý tưởng —— đúng rồi, Eliese.

Nói không chừng Elise biết A Vũ ở đâu, cô quyết định đi tìm Hắc phu nhân, nghĩ biện pháp nghe ngóng từ chỗ Elise.

Sau khi ra quyết định này, cô lấy hết dũng khí đi tìm vị phu nhân kia, tuy rằng cô không muốn nhìn thấy đối phương, nhưng vì A Vũ, cô quyết định mạo hiểm một lần.

Cho nên giờ phút này cô đang đứng trong thang máy đi đến tầng cao nhất, sau đó bước đến cánh cửa phòng, hít sâu một hơi, ấn vào chuông điện.

Không lâu sau, cánh cửa được mở ra, là người giúp việc của phu nhân kia, cô giúp việc này nhận ra cô.

"Cô An?"

"Xin chào, xin hỏi phu nhân có ở đây không?"

"Phu nhân không có ở đây."

Không ở đây sao? Thật tốt quá!

"Tôi mang tới một vài thứ cho Elise ăn." Cô đưa ra một vài thứ đã chuẩn bị sẵn từ trước: điểm tâm nổi tiếng tạm thời mua được trong khách sạn, cũng là lý do tạm thời cô nghĩ ra được.

Cô giúp việc lắc đầu. "Phu nhân không có ở đây, tôi không thể cho cô vào được."

Nguy rồi, không thể vào thì việc kia làm sao bây giờ?

"Vậy thì thế này đi, tôi chỉ đưa đồ này cho Elise thôi, có thể không?"

"Vậy cũng không được, Elise là con mèo yêu quý của phu nhân, trước giờ phu nhân không để cho nó tùy tiện ăn uống đồ của người khác tặng, tôi cũng không thể đưa cho nó, xin cô hãy đợi sau khi phu nhân trở về đi, thật xin lỗi." Sau khi nói xong, cô giúp việc liền đóng cửa lại.

Thế này sao được, nếu không được thấy Elise, cô sẽ không biết được A Vũ đang ở đâu, Elise là hi vọng duy nhất của cô, vì thế cô không thể dễ dàng buông tay được, tiếp tục nhấn chuông lần thứ hai.

Qua một khoảng thời gian, cửa được mở ra, cô giúp việc nhìn thấy cô thì nhũn mày.

"Lại là cô."

"Như vậy đi, cô có thể cho tôi nhìn Elise một chút được không? Tôi phải đi rồi, tôi muốn được ôm Elise một lần nữa, muốn chào tạm biệt nó."

"Tôi đã nói rồi, không có sự cho phép của phu nhân, tôi cũng không thể để cô vào được."

"Nhưng trước kia phu nhân nhà cô đều để tôi ôm Elise mà, bà ấy nói trừ bà ra thì tôi là người đầu tiên Elise bằng lòng cho đến gần."

"Thực xin lỗi, không có mệnh lệnh của phu nhân, tôi không thể để cô vào được."

"Vậy thì tôi ở đây ôm nó là được rồi, không cần đi vào, cũng không được sao?"

"Cái cô này tại sao phải phiền phức như vậy?"

"Xin cô đẩy, tôi rất yêu quý động vật, tôi chỉ muốn nhìn nó một chút thôi..."

"Àm ỉ cái gì vậy hả!"

Trong phòng truyền đến tiếng mắng tức giận của phụ nữ, cô giúp việc lập tức kích động xin lỗi người bên trong.

"Xin lỗi tiểu thư. Là cô An muốn tới thăm Elise, tôi đang mời cô ấy rời đi...."

"Cô An?"

Bàng Đế Nhã đi tới cửa, ánh mắt từ trên xuống dưới nhìn quét An Hân Hân ở bên cạnh, nhớ lại cô là một trong bốn cô gái làm khách của mẹ mình mời tới. "Hóa ra là cô à, cô tới đây làm gì?"

"Tôi tới muốn thăm Elise, đây là điểm tâm tôi chuẩn bị cho nó." Cô thành khẩn cầu xin, từ trong giọng nói không chút khách sáo nào của đối phương, cô biết cơ hội càng khó đạt được hơn, cô gái này xem ra còn khó thuyết phục hơn cả cô giúp việc.

"Cô muốn con mèo thôi kia? Chờ đây!" Nói xong Bàng Đế Nhã xoay người đi vào trong, An Hân Hân không hiểu ra sao đứng trân ngoài cửa, chỉ chốc lát sau chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của mèo con, Bàng Đế Nhã chửi rủa thậm tệ, còn có tiếng khuyên can của cô giúp việc.

"Con mèo chết tiệt, không cần!"

"Tiểu thư, người đừng như vậy...."

"Con mèo đáng chết này, không biết lấy lòng thì thôi còn cắn tao nữa!"

"Tiểu thư, phu nhân biết sẽ trách tội...."

"Bà ấy giấu người đàn ông của tôi đi, vậy thì tôi sẽ đuổi con mèo của bà ta đi!"

An Hân Hân đứng ngây ngốc ngoài cửa nghe thấy hỗn loạn bên trong, trong lúc không biết có nên đi vào can gián hòa giải hay không, thì nửa cánh cửa bị mở ra, chỉ thấy Bàng Đế Nhã nhét Elise vào ngực của cô.

"Cô thích thì con mèo này tặng cho cô, đừng để tôi nhìn thấy nó nữa!"

‘Rầm’ một tiếng, cánh cửa bị đóng mạnh lại.

An Hân Hân đứng ngốc ngoài cửa kinh ngạc hồi lâu, trừng mắt nhìn Elise trong lồng ngực, nó cũng đang ngược lên nhìn cô với ánh mắt vô tội.

Không ngờ tình thế lại thuận lợi đến như vậy, thật sự là trời cũng giúp cô mà!

Cô ôm Elise, vội vã rời đi.

Hai tay hai chân Đường Quan Vũ bị trói chặt ở trên ghế, trong phòng có hai người trông coi.

Thân phận nằm vùng của anh bị phát hiện.

Vốn đã sắp xếp tất cả vô cùng hoàn mỹ, thân phận giả của anh khiến anh dễ dàng thành công trà trộn làm người nằm vùng bên cạnh Hắc phu nhân, phá kế hoạch bắt cóc hai tháng trước, hẳn là một kẻ trong đó bị ngồi tù bỏ chạy, sau đó tới gặp Hắc phu nhân và chỉ ra thân phận thật của anh, cũng bởi vậy nên hiện tại anh đang bị trói nhốt ở nơi này.

Anh phải nghĩ ra biện pháp thông báo cho bọn Phương Ngọc Văn mới được, kiêng dè thân phận cảnh sát của anh, xem ra bọn chúng tạm thời sẽ không để anh lâm vào tình cảnh bất lợi.

Trong phòng còn có hai người trông coi anh, nếu không phải bị trói thì anh đã có thể thoải mái giải quyết hai tên kia rồi, đáng tiếc anh lại bị trói thành bánh chưng, hoàn toàn không thể động đậy được.

Nhưng vào lúc này, tiếng đập cửa vang lên, hai gã kia vốn đang giết thời gian bằng cách chơi bài thì cảnh giác đứng dậy, đồng thời cũng lấy hai khẩu súng

ra.

"Ai?"

"Là tôi, mở cửa."

Là tiếng của đại tiểu thư sao? Hai người cảm thấy vô cùng kì quái, trong đó có một gã trông coi ra mở cửa, Bàng Đế Nhã lập tức xông tới.

"Tiểu thư." Bọn họ cung kính hơi cúi đầu trước Bàng Đế Nhã.

Bàng Đế Nhã vừa vào cửa đã thấy A Vũ, không ngờ anh lại thật sự bị nhốt ở nơi này, lại còn bị trói ở trên ghế.

Thật tốt quá, cô tìm được anh rồi

"Hai người đi ra ngoài đi." Cô ả ra lệnh.

"Tiểu thư, phu nhân có lệnh, chúng tôi phải canh chừng hẩn nghiêm ngặt."

"Đây là lệnh của bốn tiểu thư. Chẳng lẽ mấy người không xem tôi là tiểu thư hả?"

"Nhưng mà tiểu thư..."

"Anh ta đã bị trói thành thế này rồi thì còn có thể làm ra trò gì nữa đây? Tôi biết mấy người có trách nhiệm trông coi anh ta, yên tâm, tôi sẽ không làm khó dễ các người đâu, tôi chỉ muốn cùng tình lang chơi đùa chút thôi, hay các người muốn ở lại xem hả?" Bàng Đế Nhã mang ánh mắt cảnh cáo, trừng hai gã canh phòng đến kinh sợ.

Đại tiểu thư là một cô nàng mạnh mẽ lại bốc đồng, mặc dù không ngoan độc như Hắc phu nhân, nhưng tính cách cũng đúc từ cái lò đáy mà ra, khiến người khác không thể chịu đựng được, không ai muốn làm địa tiểu thư mất hứng mà gây phiền toái cho bản thân cả, huống chi tên kia đã bị trói cứng không thể động đậy được, thì còn có thể làm gì được đây?

Vì thế hai gã trông coi quyết định thức thơi mà canh giữ ngoài cửa, bọn chúng cười mỉa, lại dùng ánh mắt đồng tình liếc nhìn Đường Quan Vũ một cái, bởi vì cái kiểu "chơi đùa" của đại tiểu thư là vô cùng thâm hiểm.

Khi đám thủ hạ đi khỏi, Bàng Đế Nhã ở trên cao nhìn Đường Quan Vũ, khóe môi nở nụ cười mỉa hoặc, trong nụ cười có vài phần tiếc nuối cho người trước mặt.

"Nghe nói anh là cảnh sát nằm vùng, nếu không phải thủ hạ của mẹ nhận ra anh, thì người ta vẫn còn bị anh dụ dỗ đường mật đấy nhỉ."

Bàng Đế Nhã vận eo lắc mông đi tới chỗ hẩn, thưởng thức bộ dạng chật vật của người trước mặt.

"Mẹ quyết định sẽ giết anh, sau đó sẽ đốt anh thành tro, rải xuống biển, cho nên mạng của anh chỉ còn có 24 giờ đồng hồ nữa thôi."

Đường Quan Vũ vẫn nghiêm mặt không nói câu nào, không hề có phản ứng trước lời nói của cô ta.

"Nếu anh cầu xin tôi, nói không chừng tôi còn có thể cầu xin mẹ cho anh sống thêm được vài ngày."

Anh vẫn không ư hử gì, vẻ mặt kiên cường không chút sợ hãi, vẫn lạnh lùng nhìn về phía trước, ngay cả liếc mắt cũng lười.

Bàng Đế Nhã cười ha ha. "Tôi thích cái tính này của anh đấy, không sợ chết, cũng không cầu xin tha thứ, giết anh tôi còn cảm thấy luyến tiếc nữa." Cô ta đặt mông ngồi lên đùi Đường Quan Vũ, hai tay vòng qua cổ anh, dùng đầu lưỡi liếm tai anh, nhìn chăm chăm vào anh.

"Cô muốn làm gì?"

"Anh nói xem? Thấy anh sắp chết nên tôi sẽ cho anh hưởng thụ phần ngọt ngào cuối cùng."

"Cút ngay!"

"Tôi không cút đấy, hề là chuyện tôi đã xác định phải làm thì tôi càng phải làm cho bằng được! Hừ, mẹ tôi không cho tôi biết anh bị nhốt ở chỗ này, kết quả tôi vẫn tìm được anh đấy thôi, cũng không biết ai viết tờ giấy vót ở trước cửa ra vào nói anh bị nhốt ở nơi này, tôi vốn vẫn nghi ngờ, vậy mà anh đúng thật là bị nhốt ở đây, lại còn mang bộ dạng chật vật này nữa."

Ánh mắt Đường Quan Vũ sáng ngời. Có người viết giấy lại cho Bàng Đế Nhã? Anh vừa nghe đã biết là kì lạ, chứng tỏ chuyện thân phận của mình bị tiết lộ đã có người biết.

May mắn là Bàng Đế Nhã không phải là một cô gái thông minh đến vậy, không suy nghĩ cặn kẽ hơn xem ai để lại tờ giấy đó, Đường Quan Vũ vừa nghe cũng biết có người đã biết anh bị bắt nên mới dùng tờ giấy thông báo cho Bàng Đế Nhã.

Nếu điều anh đoán là đúng, thì rất nhanh sẽ có người đến cứu anh.

Người trông coi ngoài cửa đang cười mỉa thảo luận xem đại tiểu thư sẽ đối phó với gã trong phòng như thế nào, hể là người đàn ông mà Bảng Đế Nhã coi trọng thì đều không có kết cục tốt.

Đang lúc bọn họ hút thuốc nhà ra làn khói trắng thì một con mèo đen xuất hiện, ngẩng mặt kêu meo meo với bọn họ.

Đây không phải là con mèo mà phu nhân nuôi hay sao?

Lần trước con mèo của phu nhân chuồn ra ngoài, phu nhân vô cùng tức giận, bắt bọn hắn tìm một gài chết, còn uy hiếp bọn họ nếu không tìm được thì cũng đừng nghĩ đến việc trở lại, khiến cho mọi người người ngã ngựa đổ, bây giờ con mèo đen này lại xuất hiện ở đây, khẳng định lại chuồn ra ngoài cho xem.

Hai người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ cũng biết nếu không tìm thấy con mèo đen này, phu nhân sẽ lại nổi trận lôi đình, sau đó lệnh cho bọn họ đi tìm khắp nơi, không bằng bây giờ bắt con mèo trở lại thì hơn.

Vì thế bọn họ một trái một phải chậm rãi tiến đến, từ từ vươn tay ra muốn bắt được mèo con, thế nhưng còn chưa đụng tới thì con mèo đã chạy đi mất.

“Mau bắt lấy, đừng để nó thoát.”

Nhân lúc bọn họ đang đuổi bắt Elise, An Hân Hân trốn ở dưới bàn nhân cơ hội lén đi đến trước cửa phòng, may mà có Elise dụ mấy tên trông coi đi, cô mới có thể thuận lợi đi vào phòng giam.

Trong lúc cô mở cửa tiến vào thì cũng là lúc nhìn thấy Bảng Đế Nhã đang quấy nhiễu tình dục với Đường Quan Vũ, vì cứu Đường Quan Vũ mà cô vô cùng sợ hãi, khẩn trương đến mức tay chân run lên, nhưng khi thấy cô ả không biết liêm sỉ kia ngồi trên đùi Đường Quan Vũ, vừa hôn vừa sờ anh thì trong lòng lại bùng lên ngọn lửa lớn.

Lần trước ở bể bơi, cô ả mặt dày này ngồi ở trên người Đường Quan Vũ thì cô đã không thích rồi, bây giờ lại thừa dịp Đường Quan Vũ không thể phản kháng mà ăn đậu hũ của anh khắp nơi, lại còn nụ cười dâm dăng kia nữa chứ?!

Cuối cùng sự phẫn nộ tức giận đã chiến thắng, cô đã không còn thấy sợ hãi nữa, thầm nghĩ nhất định phải hung hăng giáo huấn ả đàn bà này một trận!

Vì thế cô liền tiến lên không chút khách khí dùng cây gậy gỗ đã chuẩn bị từ trước, đập xuống đầu Bảng Đế Nhã.

Bảng Đế Nhã bị người đằng sau giáng đòn vô cùng nghiêm trọng, ngay lập tức té xỉu trên mặt đất.

“Ả đàn bà vô liêm sỉ này, dám hôn bạn trai tao, muốn chết!” Cô tức giận mắng.

Đường Quan Vũ sững sờ nhìn cô, hoàn toàn không ngờ người tới cứu anh lại là Hân Hân, điều này sao có thể?

“Tại sao lại là em?”

“Thời gian không có nhiều, chạy nhanh đi.” An Hân Hân vội vàng tiến lên, nắm con dao đã chuẩn bị sẵn ở trước ngực cắt đứt dây thừng trên người anh, không rảnh giải thích nhiều.

Mặc dù Đường Quan Vũ rất kinh ngạc, nhưng cũng biết phải nắm chắc thời gian, nhưng anh vẫn vừa cời dây thừng vừa mắng.

“Chết tiệt! Em không nên tới đây!”

“Em không đến thì ai đến cứu anh đây?”

Sau khi đã cời bỏ toàn bộ dây thừng trói ở chân, Đường Quan Vũ lập tức nắm lấy tay cô gầm nhẹ:

Em giải thích rõ ràng cho anh biết, tại sao lại biết anh bị nhốt ở chỗ này?”

Anh không tin Hân Hân biết được, bởi vì điều này không thể, trừ phi cô có bí mật gạt anh, nếu không làm sao một cô gái chân yếu tay mềm có thể dễ dàng thoát khỏi hai tên canh gác ngoài kia mà vào cứu anh được?

“Bây giờ không phải lúc để nói chuyện, chúng ta nên chạy trước rồi nói cũng không muộn.”

Đương nhiên anh biết điều quan trọng bây giờ là phải chạy, tuy nhiên quan trọng nhất là bảo vệ cô, nên anh cầm lấy tay cô, lại phát hiện hai gã canh gác đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 10.2

Editor: NanaTrang

Đối phương cũng kinh ngạc khi nhìn thấy bọn họ, ngay lập tức giờ súng lên trước mặt, Đường Quan Vũ dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xông lên chỗ bọn chúng, đá rơi súng của chúng, đồng thời đánh thêm hai quyền, không một chút nương tay, thẳng lên mũi của bọn gác cửa, đến khi bọn chúng ngã xuống mới cầm tay cô tiếp tục chạy đi.

Thân phận nằm vùng đã bị bại lộ, anh lập tức liên lạc với bọn người Phuong Ngọc Văn, kế hoạch A đã thất bại, chuyển sang kế hoạch B, đồng thời anh cũng liên lạc với cảnh sát khu vực, lập tức đuổi tới khách sạn.

"Chờ người tiếp ứng đưa em đến nhà ga, em phải ngay lập tức quay về Đài Bắc cho anh."

"VẬY CÒN ANH?"

"Anh còn có việc phải làm."

"Nhưng mà em..."

"Im ngay! Nghe lời anh!"

Tiếng gầm gừ dữ dội vang lên khiến lỗ tai cô chỉ còn nghe thấy những tiếng ong ong, hại cô phải nhanh chóng che lỗ tai lại, tức giận kháng nghị với anh: "Em chỉ muốn nói cho anh biết, hành lý của em vẫn còn để ở phòng trong khách sạn đây."

"Anh sẽ xử lý giúp em, em cứ rời khỏi đây trước đã, không được phép ở lại!"

"Được thôi, đi thì đi, làm gì phải hung hăng như vậy? Người ta mạo hiểm tính mạng cứu anh, không cảm ơn thì thôi, ít nhất cũng phải tôn trọng người ta chứ, em rất sợ đó."

Anh đúng là giận cô mạo hiểm tính mạng, nếu không phải vì cô đã tới cứu anh, thì anh thực sự hoài nghi cô là thù hạ của Hắc phu nhân, nhưng lại chính tai nghe thấy cô nói bản thân vô cùng sợ hãi, cho dù đang rất tức giận nhưng trong lòng cũng đã giảm bớt đi không ít.

Anh mạnh mẽ ôm cô vào lòng, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

"Anh xin lỗi, anh không cố ý nói lớn tiếng, anh chỉ sợ em bị thương, nếu vừa rồi xảy ra chuyện không may gì thì chỉ e cái mạng nhỏ của em cũng không giữ được rồi, em hiểu chưa?"

Cô cũng ôm chặt lấy anh. "Em hiểu, em cũng vậy, em sợ nếu chỉ chậm thêm chút nữa thôi thì bọn chúng sẽ giết anh mất, em rất sợ anh sẽ chết, cho nên em mới phải mạo hiểm như vậy."

Hai người bọn họ đều rất lo lắng sẽ mất đi đối phương, bởi vì họ đang ở giai đoạn yêu thương nhưng nhớ, còn chưa tích góp được những hồi ức tốt đẹp nào, thì đã nếm mùi vị mất đi đối phương trước rồi.

Anh hung hăng hôn cô, cô gái nhỏ này khiến anh chết mê chết mệt, trên người cô có quá nhiều chuyện không hợp lý, nhưng hiện tại anh chưa muốn làm rõ vấn đề này, chờ sau khi chuyện này kết thúc, anh sẽ tìm thời gian chất vấn cô cẩn thận.

Anh đưa cô đến địa điểm đã giao hẹn trước, giao cô cho một anh cảnh sát, yêu cầu đối phương phải đích thân đưa cô đến nhà ga bình an.

"Anh sẽ liên lạc với em, ngoan ngoãn ở Đài Bắc chờ anh, không được phép chạy loạn."

"A, khoan đã." Cô vội vàng kéo tay anh.

"Chuyện gì vậy?"

"Ở vườn hoa ban công phòng Hắc phu nhân có một cái lồng sắt nhốt hai con chim, nhớ kỹ phải thả bọn chúng ra."

"Cái gì?" Anh kinh ngạc.

"Nhớ kỹ phải thả bọn chúng ra, nếu không hai chú chim đó sẽ bị con rắn ăn mất."

"Làm sao mà em...." Anh muốn hỏi cô tại sao lại biết, thế nhưng tình thế trước mắt không thể so đo tiểu tiết như vậy được, nên liền sửa lại lời nói: "Anh biết rồi!"

Xoay người chuẩn bị đi thì lại bị cô kéo lại lần thứ hai.

"A, chờ đã."

"Lại sao nữa?" Anh bực tức quay đầu lại.

"Em yêu anh." Hai tay ôm lấy cổ anh, kiễng chân lên, hôn lên miệng anh một cái, khiến anh ngây người đứng tại chỗ, sau đó cô thản nhiên cười nói. "Chờ anh trở về."

Đường Quan Vũ đầu hàng trước nụ cười ngọt ngào kia, môi mòng cũng cong lên nở nụ cười, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt lãnh khốc cứng rắn như trước, dẫn một đoàn cảnh sát đi thực hiện kế hoạch B.

Nửa tháng sau, cảnh sát đã phá được tập đoàn mafia, khởi tố thủ lĩnh là Hắc phu nhân của tập đoàn này.

Truyền thông đưa tin cảnh sát đã tìm được cuốn sổ đen của Hắc phu nhân, trên đó ghi lại tất cả những vụ giao dịch phi pháp quan trọng, chính là những vụ nhận hối lộ từ tập đoàn mafia này với những xí nghiệp và quan chức cấp cao.

Nhiều năm qua cảnh sát vẫn không tìm được chứng cứ chính xác, cho đến khi tìm ra cuốn sổ đen của Hắc phu nhân mới có lý do để bắt giữ bà ta.

Về phần vì sao họ lại tìm được cuốn sổ đen này thì không một người nào biết được, mà sự thật chỉ có Đường Quan Vũ là biết được, bởi vì có người nói cho anh biết.

"Nói, tại sao em lại biết nơi cất giấu cuốn sổ đen kia?"

Bày ra khuôn mặt hung thần ác sát, chế trụ tầm mắt của An Hân Hân, giống như là màn hình phóng to, đến mức có thể thấy từng lỗ chân lông.

"Đến đây, em giúp anh nặn mụn."

An Hân Hân vrun tay, cực kỳ dịu hiền muốn phục vụ bạn trai, chẳng qua bàn tay nhỏ bé lại bị bàn tay to thô ráp nắm chặt.

"Không được đòi đền tài, nói mau!"

Hung dữ với cô? Thực xin lỗi, chiêu này đã vô dụng rồi, cô biết anh không nở hung dữ với cô, chỉ nói lớn tiếng thôi, bề ngoài thì giống như là uy hiếp, nhưng thực ra là ngay cả một cọng lông của cô anh cũng không nở làm tổn thương.

Cô cố ý nhếch miệng, hai tay giờ trước mặt anh, nở nụ cười buồn bã bình.

"Nghĩ ngơi em, thì dùng còng tay trói em lại đi, bắt giam em xem nào."

"Em..."

"Thế nào? Cảnh sát Đường."

Anh càng hung hăng, cô càng mặt dày hơn, lộ ra nụ cười ngọt ngào khoe hàm răng trắng bóc.

Cuối cùng, Đường Quan Vũ thở dài. "Em biết rõ bọn anh không có chứng cứ chứng minh em có quan hệ với Hắc phu nhân mà."

"Cho nên sao, vậy anh còn lo lắng cái gì nữa?"

"Hân Hân..." Anh kéo cô vào trong ngực, giọng nói có chút đau lòng, nhiều hơn cả là sự bất đắc dĩ. "Vì sao không nói cho anh biết nguyên nhân? Anh thật sự muốn biết, em làm thế nào mà biết được Hắc phu nhân giấu sổ đen trong lọ tro cốt của chồng bà ta?"

Khi bọn họ ở bên nhau trong khu nhà trọ của anh, chỉ có hai người với nhau, không có người ngoài, anh vẫn không hiểu vì sao cô còn phải giấu anh.

Cô nhìn anh, nếu A Vũ đã cố ý hung hăng hỏi cô, thì cô tuyệt đối sẽ không nói, nhưng khi thấy anh dịu dàng yêu cầu cô trả lời, lòng cô cũng mềm theo, có chút không đành lòng.

Cô im lặng không nói lời nào, giống như đang trầm tư.

"Hân Hân?" Bàn tay to lớn lại khẽ nâng cằm cô lên, bắt cô phải đối mặt với anh.

"Nếu em nói cho anh biết là Elise nói cho em biết, thì anh có tin không?"

Anh nhú mày. "Con mèo kia?"

"Mèo...." Chú mèo đen Elise nghe thấy có người nhắc đến tên mình, thì liền chạy tới chỗ chân cô làm nũng.

An Hân Hân ôm lấy Elise vào trong ngực. Từ sau khi Hắc phu nhân cùng con gái bị giam giữ, cô liền nhận nuôi Elise không có chỗ nương tựa, còn Elise cũng đặc biệt dính lấy cô, lúc nào ra cửa cũng phải đi theo cô.

"Anh còn chưa trả lời em đây?" Cô hỏi.

Đường Quan Vũ đương nhiên biết cô đang giả bộ ngờ ngẩn để lừa gạt, trốn tránh vấn đề của anh.

"Mèo làm sao có thể nói được?"

"Mèo không biết nói tiếng người, nhưng chưa là không biết nói."

Đường Quan Vũ lắc đầu cười khở. "Anh thật sự là chịu thua em rồi, nếu em đã không chịu nói cho anh biết, anh chỉ có thể không ép em, chỉ cần em không có quan hệ gì với Hắc phu nhân là được rồi."

Cô giờ tay phải lên cao: "Em xin thề, em tuyệt đối không có một chút quan hệ nào với bà ta cả, nếu em lừa anh thì lúc đi ra ngoài em sẽ bị xe đâm chết."

Anh trừng mắt, hung hăng nhìn chăm chăm cô chỉ trích: "Lại nữa rồi, đã bảo em không được thề độc mà, sao em lại không nghe."

Cô không phục, phản bác lại anh: "Bảo anh đừng tra hỏi em nữa, anh cũng không nghe mà." Anh đột nhiên đem con mèo cô đang ôm trong lòng ném lên ghế sofa.

"Hả, anh làm gì vậy?"

Đường Quan Vũ hung tợn uy hiếp cô. "Tra hỏi? Mức độ này không phải gọi là tra hỏi, nếu anh thật sự tra hỏi em thì em sẽ không chịu nổi đâu."

Tìm cô đập nhanh hơn bởi vì nhìn thấy đáy mắt anh có ánh lửa cực nóng, có thể hiểu được việc anh nói thương và nói uy hiếp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, bất giác nở nụ cười.

Nụ cười kia có bao nhiêu sức quyến rũ hấp dẫn, ngọt ngào như đang mời anh đến hái quả chín.

Anh nhìn chăm chăm vào cô, cô gái nhỏ này không sợ uy hiếp của anh, còn đáng ghét hơn là nở cười mê người đến vậy, anh đầu hàng, cúi đầu hôn cô.

"Một ngày nào đó, anh nhất định sẽ tra hỏi em đến khi em thành thật trả lời mới thôi." Lời uy hiếp thô bạo lại thôi hơi nóng bên tai cô.

Cô mỉm cười ghé vào lỗ tai anh níu non. "Vậy để xem anh có bao nhiêu năng lực."

Cô gái nhỏ bướng bỉnh này, dám không sợ chết đối diện với một con hổ hung ác như anh? Hơi thở nóng rực phả lên người cô.

"Em sẽ phải hối hận với lời nói vừa rồi, bởi vì anh vẫn sẽ tra hỏi em, tra hỏi đến khi em không chịu được cầu xin anh tha thứ mới thôi, ngay bây giờ."

Phủ lên đôi môi thơm, thô bạo hôn chặt cô, nhưng thực ra động tác vẫn có ba phần dịu dàng, đơn giản là sợ cô đau.

Cô biết, anh chỉ tỏ ra uy hiếp nhưng thực chất là rất cưng chiều cô, một khi đã như vậy, cô còn có cái gì phải sợ? Sợ anh ăn cô sao? Hoan nghênh nhào vô.

Có lẽ có một ngày cô sẽ nói toàn bộ bí mật cho anh biết, chỉ là từ giờ cho đến lúc đó, cô phải tiếp tục giữ bí mật này, bởi vì có như vậy mới lắng nghe được trái tim của anh.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.